

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑ.

ΕΤΟΣ Β΄.

1882 — 1883.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ Β'. ΤΟΜΟΥ.

Σελ.

Ἄρ. 25.
 Ὁ διάδοχος Κωνσταντῖνος. — Ἀνταπόκρισις ἐξ Ἀθηνῶν. — Μία ἐπίσκεψις ἐν τῷ Γερωντοκομείῳ Ἰωαννίνων. — Ἡ ἀρχαία ῥωσικὴ Φιλολογία κ. τ. λ. (Συνέχεια). — Ἡ Κερύνεια ἐν Κύπρῳ. — "Ἡ γέρθη, οὐκ ἔστιν ὠδὸς." — Ὁ πρίγκηψ Λεοπόλδος τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ. — Μικρὸς ῥωμαῖος ποιμὴν. — Ἡ ἔπαυλις τοῦ βασιλέως τῆς Ρουμανίας. — Ἡ κόμησσα Σοφία Ποτόκη. — Τὸ ἄσμα τοῦ Χιαδάθα (συνέχεια). — Βιολάντη (Συνέχεια). — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Νεκρολογία. — Διάφορα. — Γραμματοκιδῶτιον τοῦ Ἐσπέρου 1— 16

Ἄρ. 26.
 Ἐκ τῶν νέων ἡμῶν ἐπαρχιῶν. Ἡ κομόπολις Κισσός. — Ἡ ἀρχαία ῥωσικὴ Φιλολογία κτλ. (Τέλος). — Ἡ τομὴ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου. — Τὸ φωτογραφικὸν πολύκροτον. — Σκέψεις ὑπὸ Ἰ. Κοστανιέτσκη (μετάφρ. Στ. Λοβέρδου). — Ἡ χειρὶς (Μετάφρ. Α. Ρ. Ραγκαβῆ). — Ἐρρίκος Οὐδῶων, ὁ ἀγγλος θαλασσοπόρος. — Αἱ ὀπλοθῆκαι τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Βερολίνου. — Ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις. — Βιολάντη (Συνέχεια). — Σχετικὰ τινα ἐπὶ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς. — Τὸ ἐν Ἰρλανδίᾳ κακὸν ἔργον. — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Βιβλιοκρισίαι. — Γραμματοκιδῶτιον 17— 32

Ἄρ. 27.
 Ὁ ἄγιος Ἰλαρίων ἐν Κύπρῳ. — Σκέψεις ὑπὸ Ἰ. Κοστανιέτσκη (μετάφρ. Στεφ. Λοβέρδου. Τέλος). — Περὶ Τύνιδος ὑπὸ Ἡλ. Βασιλειάδου. — Ἰωσήφ Γαριβάλδης. — Ἐκ τοῦ Αἴθου τοῦ Δάντου. Ἄσμα Ε'. Μετάφρ. Π. Ματαράγκα. — Τὰ ἐγκαίνα τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Γοθάρδου. — Διάσημος δίκη. — Ὁ σωτήριος γορὸς. — Ποίησις. Ἡ Σαπρὸ ὑπὸ Π. Ἀποστολίδου. — Βιολάντη (συνέχεια). — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Ἐτυμολογικά. — Διάφορα. — Γραμματοκιδῶτιον. — Αἰνίγματα 33— 48

Ἄρ. 28.
 Ἡ Κέρκυρα. — Περὶ τοῦ ἐν Βερολίῳ Πανεπιστημίου. — Σύγχρονα σκιαγραφήματα. — Ὀλίγα τινα περὶ φάρων καὶ φανῶν. — Πρόχειρος ἐπὶ τοῦ πάγου πόλις. — Τὸ ἄσμα τοῦ Χιαδάθα (Τέλος). — Περὶ Τύνιδος (τέλος). — Ἡ εορτὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου ἐν Ρωσίᾳ. — Βιολάντη (συνέχεια). — Τὰ ἐν Κεσοτοσίῳ Ζωγράφειᾳ διδασκαλεῖα. — Μαργαρίται. — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα 49— 64

Ἄρ. 29.
 Ἡ νῆσος Ὑδρα. — Οἱ Ἕλληνας ἐν τῷ Κριμαϊκῷ πολέμῳ. — Ἡ πλατεῖα τῶν προξένων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. — Ποικίλαι εἰκόνες ἐπὶ ὀλλανδικῶν ἐδάφους σχεδιασθεῖσαι. — Ποίησις. — Βιολάντη (συνέχεια). — Θῆρα ἐν τῇ νοτίῳ Ἀφρικῇ. — Βιβλιοκρισίαι. — Ὁ στρατηγὸς Μιχαὴλ Σκόδελεφ. — Μαργαρίται. — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Γραμματοκιδῶτιον 65— 80

Ἄρ. 30.
 Ἡ βασιλικὴ ἔπαυλις ἐν Κερκύρᾳ. — Περὶ Ἑλληνικῶν γραμματοσῆμων. — Τὸ φρούριον τοῦ Καίρου. — Ποικίλαι εἰκόνες ἐξ Ὀλλανδίας (συνέχεια). — Ὁ ἐνστιγματισμὸς. — Βιολάντη (τέλος). — Περὶ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ Δράμας. — Τὸ νέον δημαρχεῖον ἐν Παρισίοις. — Θῆρα ἐν τῇ νοτίῳ Ἀφρικῇ (συνέχεια). — Μία τῶν πηγῶν τοῦ Δάντου. — Μαργαρίται. — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Γραμματοκιδῶτιον 81— 96

Ἄρ. 31.
 Τὰ Ἰωάννινα. — Ἡ μερολόγιον DELONG. — Ποικίλαι εἰκόνες ἐξ Ὀλλανδίας (συνέχεια). — Γαστρονομικὸς χάρτης τῆς Ἑλλάδος. — Ὁ ναύαρχος Σέμουρ. — Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός (Δράμα ἱστορικόν). — Ἡ ἐν Μόσχᾳ ἔκθεσις. — Κρίσις ἐν Αἰγύπτῳ. — Ὁ τάφος τοῦ Μολιέρου. — Θῆρα ἐν τῇ νοτίῳ Ἀφρικῇ (συνέχεια). — Ὁ τελευταῖος τῶν Σαβέλλων. — Προκήρυξις. — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Ἀνταπόκρισις ἐξ Αἰγύπτου. — Βιβλιοκρισίαι. — Προβλήματα 97—112

Ἄρ. 32.
 Ἡ μονὴ τῆς Φανερωμένης ἐν Σαλαμίνι. — Ἡ πρώτη ἀρχὴ τοῦ σιδηροδρόμου. — Οἰκογενειακὸν δράμα. — Ὁ τελευταῖος τῶν Σαβέλλων (συνέχεια). — Οἱ Ἄγγλοι ἐν Αἰγύπτῳ. — Ὁ στρατηγὸς WOLSELEY. — Τὸ ἐν Γαλαζίῳ Ἑλληνικὸν ἐκ παιδευτήριον. — Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός (συνέχεια). — Θῆρα ἐν τῇ νοτίῳ Ἀφρικῇ (συνέχεια). — Προκήρυξις. — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Αἰνίγματα 113—128

Ἄρ. 33.
 Ὁ καταρράκτης τῆς Στυγός. — Ποικίλαι εἰκόνες ἐξ Ὀλλανδίας. — Ἡ Νυμέγη (τέλος). — Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός (συνέχεια). — Ἡ Μονεμβασία. — Ἀγγλικά στρατοπέδα ἐν Κύπρῳ. — Ἡ θεωρητικὴ ἀμαξοστοιχία. — Τὸ ναυτικὸν τῆς Ἑλλάδος. — Κολάσεως ἄσμα γ'. — Ὁ τελευταῖος τῶν Σαβέλλων (συνέχεια). — Ὁ πολιτισμὸς τῶν Ἀράβων. — Ἡ

Σελ.

ἰατρικὴ ἐν Κίνα. — Θῆρα ἐν τῇ νοτίῳ Ἀφρικῇ (συνέχεια). — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Γραμματοκιδῶτιον. — Λύσεις 129—144

Ἄρ. 34.
 Αἱ Πάτραι. — Οἱ Ἄγγλοι ἐν Αἰγύπτῳ. — Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός (συνέχεια). — Ἡ Ὀλυμπία. — Ποίησις. — Διαγωνισμὸς ἐπὶ καλλονῇ ἐν Βουδαπέστη. — Περὶ αὐτοχειρίας. — Νέα ἀνακάλυψις ἐν Πομπηίᾳ. — Ὁ τελευταῖος τῶν Σαβέλλων (συνέχεια). — Ἀρχαῖα πλοῖα. — Ὁ συρμὸς (ποίημα σατυρικόν). — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Ἐμπορικὰ. — Διάφορα. — Γραμματοκιδῶτιον. — Αἰνίγματα 145—160

Ἄρ. 35.
 Τὰ Φέρσαλα. — Ἡ σκιάς ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Γεζιρέ. — Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός (συνέχεια). — Πτῆσις καὶ ἄσμα ἰχθύων. — Ἡ ὀρχήστρα τοῦ χρόνου. Ἀλληγορία. — Καταρράκτης ἐν τοῖς Πυρηναίοις. — Ἡ Ἐλισάβετ ὑπογράφουσα τὴν θανατικὴν ποινὴν τῆς Μαρίας Στουάρτ. — Ὁ τελευταῖος τῶν Σαβέλλων (συνέχεια). — Νοσταλγία, ποίησις Α. Παράσχου. — Θῆρα ἐν τῇ νοτίῳ Ἀφρικῇ (τέλος). — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Ἡ ἐν Λειψίᾳ ἐμπορικὴ πανήγυρις. — Βιβλιοκρισίαι. — Διάφορα. — Γραμματοκιδῶτιον. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 161—176

Ἄρ. 36.
 Τὸ χωρίον Ζάλογρον ἐν Σουλίῳ. — Ὁ περίπλους τῆς γῆς. — Πτῆσις καὶ ἄσματα ἰχθύων (τέλος). — Τὰ πνευματικὰ ὀρολόγια. — Ἡ ὀρχήστρα τοῦ χρόνου. Ἀλληγορία (τέλος). — Ποίησις. — Αἱ Ἑλληνίδες κόραι τῶν ἀρχαίων. — Ὁ τελευταῖος τῶν Σαβέλλων (τέλος). — Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός (τέλος). — Ἡ ἐν Τερμέστη ἔκθεσις. — Ὁ θησαυρὸς τοῦ ἁγίου Διονυσίου. — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Ὁ Ἰούλιος Νωριάκ. — Διάφορα. — Γραμματοκιδῶτιον. — Προβλήματα καὶ λύσεις 177—192

Ἄρ. 37.
 Ἡ ἐν Ἀθήναις μονὴ τῶν Ἀσωμάτων. — Τὸ ἀνώνομον ἀριστοῦργημα. — Ὁ θυζαντινὸς πρόεδρος τοῦ Καναδέλλα. — Ἡ νῆσος Μαδέιρα. — Ὁδηγὸς τῆς Παλαιστίνης. — Ποίησις. — Αἱ ἐν Περγάμῳ ἀρχαιολογικαὶ ἀνακαλύψεις. — Περὶ τροχιδορόμων. — Ὁ Μιχαὴλ Περρὲν. Διήγημα. — Αἱ ἰατρικαὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι. — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 193—208

Ἄρ. 38.
 Ἐκ Σουλίου. Τὸ μέγαρον τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. — Ἀρχαῖος ἰνδικὸς μῦθος. — Ὁ θάνατος τοῦ ἡγεμόνος τῆς Τύνιδος. — Ὁ τρίτος διάδοχος τῆς Γερμανίας. — Ὁδηγὸς τῆς Παλαιστίνης (συνέχεια). — Τὸ μέγιστον τοῦ κόσμου πλοῖον. — Ποίησις. — Ἡ γέφυρα τῆς Χαλκίδος. — Ὁ δρόμος πρὸς τὴν ἀγορὰν ἐν Σιδηρίᾳ. — Ὁ Μιχαὴλ Περρὲν. Διήγημα (τέλος). — Βιβλιογραφικά. — Ἡ νῆσος Μαδαγασκάρ. — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Γραμματοκιδῶτιον. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 209—224

Ἄρ. 39.
 Ἡ Καρδαμύλη. — Ἡ σιδηρὰ πόλις παρὰ τὴν Ὀρσοβαν. — Ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν. — Τὰ ἐγκαίνα τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Πελοποννήσου. — Ποίησις Ἀχ. Παράσχου. — Ὁδηγὸς τῆς Παλαιστίνης (συνέχεια). — Ἡ θαυμαστὰ κόρη (διήγημα). — Ἡ βασίλισσα Βικτωρία δεχομένη εἰς ἀκρόασιν τὸν λόρδον WOLSELEY. — Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος. Διήγημα ἱστορικόν. — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 225—240

Ἄρ. 40.
 Ἡ Σπάρτη. — Αἱ τρεῖς συναντήσεις. Διήγημα Τουργένιεβ. — Ὁ Δημοκὸς. — Ὁδηγὸς τῆς Παλαιστίνης (συνέχεια). — Λεσχηναία θερινή. — Ἡ Ἀντιγόνη τοῦ Σοφοκλέους. — Ἡ ἀλληγογραφία τοῦ κόμητος Καθούρ. — Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος (συνέχεια). — Ἡ κατωτέρα καὶ ἀνωτέρα ἐκπαίδευσις ἐν Κίνα. — Περὶ τοῦ ἐσχάτως ἐν Ἀθήναις ἀνακαλυφθέντος ἀγάλματος. — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 241—256

Ἄρ. 41.
 Ἡ ἀκτοπλοῖα ἐν Ἑλλάδι. — Αἱ τρεῖς συναντήσεις. Διήγημα Τουργένιεβ (συνέχεια). — Αἱ νῆσοι τοῦ Αἰόλου. — Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος (συνέχεια). — Ἐκ τῆς ἀρχαίας γερμανικῆς Φιλολογίας. Ὁ Λόκης καὶ ἡ Σιγύνη. — Ὁ χειμῶν. — Ὁ σιτισμὸς. — Ποίησις. — Προσφώνησις πρὸς τὸν Γλάδστονα. — Λέων Γαμβέττας. — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Βιβλιογραφικά. — Διάφορα. — Γραμματοκιδῶτιον. — Προβλήματα καὶ λύσεις 257—272

Ἄρ. 42.
 Ἡ τριπλῆ γέφυρα. — Αἱ τρεῖς συναντήσεις. Διήγημα Τουργένιεβ (τέλος). — Αἱ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἀνασκευαὶ τῆς ἀρχαίας Ἐταιρίας. — Ὁδηγὸς τῆς Παλαιστίνης (συνέχεια). — Ἐν Αἰγύπτῳ. — Ἡ νῆξ τῆς 4 Νοεμβρίου 180. Ἱστορικὸν ἐπεισόδιον. — Ποίησις. — Φίλιπποι. — Ἐθνογραφία τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης. — Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Γραμματοκιδῶτιον. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 273—288

μική επιθεώρηση. — Διάφορα. — Γραμματοκωδίκιον. — Προβλήματα και λύσεις 273—288

Αρ. 43.
Οδῆγός τῆς Παλαιστίνης (συνέχεια). — Φίλιπποι (τέλος). — Ἡ Κορία Ἰουλία Ἐδμ. Ἀδάμ. — Αἱ Καλάμαι καὶ τὸ φραγκικὸν φρούριον. — Ἀρχαιολογικὰ ἀνακαλύψεις ἐν Λοκίᾳ. — Τὸ ναυτικὸν τῆς Κιμβρίας. — Περιήγησις ἐν Νέῳ Γουίνεα. — Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος (συνέχεια). — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Γραμματοκωδίκιον. — Προβλήματα καὶ λύσεις 289—304

Αρ. 44.
Γέφυρα ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα. — Παρὰ τὸν τάρον τοῦ βασιλέως Ὀθωνος. — Ὁ ἡγεμὸν τῆς Τόνιδος. — Οἱ Δελφοί. — Ἡ μεγάλη τοῦ Γένους Σχολὴ ἐν Κωνσταντινουπόλει. — Ὁδῆγός τῆς Παλαιστίνης (συνέχεια). — Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος (συνέχεια). — Ὁ μουσουργὸς Ρυχάρδος Βάνερ. — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ ἐπιθεώρησις. — Βιβλιογραφικὰ. — Πλειστηριασμὸς αὐτογράφων. — Γραμματοκωδίκιον. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 305—320

Αρ. 45.
Οδῆγός τῆς Παλαιστίνης. — Παρὰ τὸν τάρον τοῦ βασιλέως Ὀθωνος (συνέχεια). — Οἱ κήποι. — Αἱ πηγαὶ τοῦ Ῥήνου. — Ὁ ναὸς τῆς Ἰσιδος ἐν Φιλίαις τῆς Αἰγύπτου. — Ποίησις. — Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος (συνέχεια). — Λεωνίδας Δρόσης. — Ἑλληὴν καλλιτέχνης. — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Γραμματοκωδίκιον. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 321—336

Αρ. 46.
Ἀλέξανδρος Κομμουνόδουρος. — Ἡ Κεφαλληνία. — Παρὰ τὸν τάρον τοῦ βασιλέως Ὀθωνος (τέλος). — Περσίδες καὶ Ἀνδρομέδα. — Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος (συνέχεια). — Ποίησις. — Βιβλιογραφικὰ. — Ὁ πρίγκηψ Γέρτσακωφ. — Τὸ ἐκ πάγου παλάτιον. — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Γραμματοκωδίκιον. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 337—352

Αρ. 47.
Ἡ πόλις Ἀμισός. — Ὁ Ἀγγιλῆδς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ μεσαιωνικῇ ποίησει. — Ἡρώων ἐν Μεσοποταμίᾳ. — Τὸ ὄπιον. — Ὁ Δαλὴς τοῦ ἐρυθροπόρουτος Πέρφερμαν. — Διήγημα. — Ποίησις. — Οἱ βασιλοπάιδες τῆς Ἑλλάδος. — Τὰ ἐγκαινία τῆς ἀποδόθρας ἐν Λάρνακι Κύπρου. — Αἱ διαταραχαὶ τοῦ μητροπολιτικοῦ. — Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος (συνέχεια). — Σκέψεις ἐρημίτου. — Ἡ πρώτη πρωΐα τοῦ ἔτους 1883. — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Γραμματοκωδίκιον. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 353—368

Αρ. 48.
Ἡ Ἐρκύνα καὶ τὸ ἄντρον τοῦ Τροφονίου. — Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Φιλολογίας. — Βίκτωρος Οὐγκὸ Τορκουεμάδας (ἀπόσπασμα). — Ἡ ἀρχαία Τανάγρα. — Ἐπιστάθιον τοῦ γαλλο-πρωσσοικοῦ πολέμου. — Λόγος ἐκφωνηθεὶς ἐν Χίω. — Ὁ Ῥαφαὴλ Σάντης. — Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος (συνέχεια). — Ὁ Γάλλος περιηγητὴς CREVAUX. — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Γραμματοκωδίκιον. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις 369—384

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΝ ΤΩ Β. ΤΟΜΩ ΕΙΚΟΝΩΝ.

Αρ. 25.
Ὁ διάδοχος Κωνσταντίνος. — Ἡ Κερύνη ἐν Κύπρῳ. — Ἡ γέφυρα, οὐκ ἔστιν ὄψις. — Ὁ πρίγκηψ Λεοπόλδος τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ. — Ῥωμαῖος ποιητὴν. — Ἡ ἑπαυλις τοῦ βασιλέως τῆς Ῥουμανίας.

Αρ. 26.
Ἡ κομμάπολις Κισσὸς ἐν Θεσσαλίᾳ. — Χάρτης τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου. — Τὸ φωτογραφικὸν πολυκροτον (εἰκὼν ἐξ). — Ἐρρίκος Οὐδσον. — Αἱ ἀποδοθῆσαι τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Βερολίνου. — Ὁ λόρδος Φρίδ. CAVENDISH. — Ὁ Θωμάς BURKE.

Αρ. 27.
Ὁ ἅγιος Παρίων ἐν Κύπρῳ. — Ἰωσήφ Γαριβάλδης. — Μικρὰ Ἑλληνικὴ χωρική. — Ἐορτὴ ἐν Αὐκέρνη. — Τύποι ἐκ Τόνιδος (εἰκὼν τεσσαρὰς). — Ὁ σωτήριος χορὸς.

Αρ. 28.
Ἡ Κέρκυρα. — Φάροι (εἰκὼν τρεῖς). — Ὁ βῆξ τῆς Τόνιδος. — Τὰ ἀνάκτορα τοῦ βῆξ ἐν Τόνιδι. — Ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου. — Ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ Χιαθῆθα.

Αρ. 29.
Ἡ νῆσος Ἰόρρα. — Ὁ κινητὸς BALDWIN. — Ἡ τιμωρηθεῖσα περιέρχεται. — Ἡ πλατεῖα τῶν προθένων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. — Ἐν τῷ δάσει. — Θῆρα ἐν τῇ νοτίᾳ Ἀφρικῇ (εἰκὼν δύο).

Αρ. 30.
Ἡ βασιλικὴ ἑπαυλις ἐν Κερκύρᾳ. — Τὸ φρούριον τοῦ Καίρου. — Ὁ ἐνοσηματισμὸς (εἰκὼν τρεῖς). — Ἡ πόλις Νυμέγης. — Τὰ ἐρείπια τοῦ VALKHOF παρὰ τὴν Νυμέγην. — Θῆρα ἐν τῇ νοτίᾳ Ἀφρικῇ (εἰκὼν δύο).

Αρ. 31.
Τὰ Ἰωάννινα. — Τὸ δημαρχεῖον τῆς Νυμέγης. — Γαστρονομικὸς χάρτης τῆς Ἑλλάδος. — Ἡ ἐν Μόσχῃ ἐκβῆσις. — Ὁ στρατιωτικὸς νόμος ἐν Αἰγύπτῳ. — Ἡ πυρπόλησις τοῦ ἀγγλικοῦ πρεσβείου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. — Ὁ ναυαρχὸς Σέιμουρ. — Τὸ Πόρτ-Σαΐδ. — Θῆρα αἰγιοκέρω. — Ῥινόκερω ἀμυμόνοσις.

Αρ. 32.
Ἡ μονὴ τῆς Φανερωμένης. — Ἡ πρώτη ἀρχὴ τοῦ αἰθηροδρόμου. — Ὁ στρατηγὸς WOLSELEY. — Τὰ φρούρια τοῦ Ἀβουκίρ. — Οἱ Ἄγγλοι ἐν Αἰγύπτῳ (εἰκὼν δύο). — Θῆρα ἐλεφάντος.

Αρ. 33.
Ἡ Στύξ. — Ἡ ἀγορὰ τῆς Νυμέγης. — Ἡ Μονεμβασία. — Ἀγγλικὰ στρατόπεδα ἐν Κύπρῳ. — Ἡ θωρηκτὴ ἀμαξοστοιχία. — Τὸ ναυτικὸν τῆς Ἑλλάδος (Ἡ Ἰόρρα, αἱ Σπέτσαι, ἡ Κόπος καὶ ἡ Ῥόδος). — Καταχθονία συναυλία.

Αρ. 34.
Αἱ Πάτραι. — Ἡ τὸ α΄ θραβίον ἐπὶ καλλοῦν λαβούσα. — Οἱ Ἄγγλοι ἐν Καίρῳ. — Ἡ Νίκη τοῦ Παωνίου. — Ὁ Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους. — Τὸ ζωοτεχνικὸν τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ. — Τὸ Ὀλυμπικὸν Μουσεῖον. — Ἐἰς εἰκὼν τοῦ αὐτοκτοῦ ποιημάτος.

Αρ. 35.
Τὰ Φέροσα. — Ἡ σκιά ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Γεζερὲ ἐν Καίρῳ. — Καταρράκτης ἐν τοῖς Πυργαίοις. — Ἡ Ἑλισάβετ ὑπογράφουσα τὴν θανατικὴν ποιήν τῆς Μαρίας Στουάρτ. — Θῆρα ἀντιλόπη. — Θῆρα λέοντος.

Αρ. 36.
Τὸ χωρίον Ζάλογγον. — Τὰ πνευματικὰ φερόλογια (εἰκὼν τρεῖς). — Ὁ περίπλους τῆς γῆς. — Αἱ ἐλληνίδες κόραι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. — Ἡ ἐν Περγῆστῃ ἐκβῆσις.

Αρ. 37.
Ἡ μονὴ τῶν Ἀσωμάτων ἐν Ἀθήναις. — Ἡ νῆσος Μαδέιρα. — Ἡ ἀκρόπολις τῆς Περγῆμου. — Ὁ θωμὸς τοῦ Διὸς ἐν Περγῆμῳ. — Τὸ σύμπλεγμα τοῦ Διὸς. — Τὸ σύμπλεγμα τῆς Ἀθηνᾶς. — Οἰκονομικὸς τροχόδρομος. — Λέμβος τροχιοδρομική. — Ἡ συγκαθεδρία.

Αρ. 38.
Τὸ μέγαρον τοῦ Ἀλλῆ πασᾶ ἐν Σουλίῳ. — Ὁ τρίτος διάδοχος τῆς Γερμανίας. — Ἡ γέφυρα τῆς Χαλκίδος. — Ἡ πόλις Ἰόπη. — Ὁ δρόμος πρὸς τὴν ἀγορὰν ἐν Σιβηρίᾳ. — Εἰκὼν ἐν Μαδαγασκάρᾳ. Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν. — Ὁ διοικητὴς τῆς Ταματάδας. Σωματοφόλας τῆς βασιλείας.

Αρ. 39.
Ἡ Καρδαμύλη ἐν Πελοποννήσῳ. — Ὁ πρωτοπουργὸς Γλάδστον. — Ἡ αἰθρὰ πύλη παρὰ τὴν Ὀρσοβαν. — Τὸ νέον ἀγαλμα τῆς Ἀκροπόλεως. — Ἡ θέσις, ἐν ἣ εὐρέθη τὸ νέον ἀγαλμα. — Τὰ ἐγκαινία τοῦ αἰθηροδρόμου τῆς Πελοποννήσου. — Ἡ βασίλισσα Βικτωρία ὑποδεχομένη ἐν Βαλμόραλ τὸν στρατηγὸν WOLSELEY.

Αρ. 40.
Ἡ Σπάρτη. — Ὁ Δομοκός. — Ἡ Ἀντιγόνη καὶ ἡ Ἰσμήνη. — Σχολεῖον ἐν Κίνα. — Αἱ διδακτορικαὶ ἐξετάσεις ἐν Κίνα.

Αρ. 41.
Ἡ ἀκτοπλοία ἐν Ἑλλάδι. — Ὁ Λόχης καὶ ἡ Σιγόνη. — Ὁ γεμιών. — Ὁ οἰτισμὸς. — Ποῖσις προσεγεγεῖσα τῷ Γλάδστον. — Λέων Γαμβέττα. — Ἡ Αὐγὴ (Παράρτημα ἑκτακτὸν τοῦ Ἐσπεῖρου).

Αρ. 42.
Ἡ τριπλὴ γέφυρα. — Ἡ ἐν Ἱερουσαλήμῳ Θεολογικὴ Σχολή. — Ἡ γέφυρα ἐν Βουλάκ (Καίρου). — Θέα πρὸς τὰς πυραμίδας. — Ἡ νῆς τῆς 4 Νοεμβρίου 1805. — Τὸ τέμενος τοῦ Ὁμάρ ἐν Ἱερουσαλήμ.

Αρ. 43.
Ἡ Ἱερουσαλήμ. — Ἰουλίᾳ Ἐδμ. Ἀδάμ. — Γυναῖκες τῆς Παλαιστίνης. — Αἱ Καλάμαι καὶ τὸ φραγκικὸν φρούριον. — Μικλοῦχος-Μακλάου. — Ἡ Κιμβρία.

Αρ. 44.
Γέφυρα ἐπὶ τοῦ Εὐρώτα. — Ἡ στήλη τοῦ Ὀθωνος. — Ὁ ἡγεμὸν τῆς Τόνιδος Ἀλλῆ-Βέξ. — Οἱ Δελφοί. — Ἡ ἐν Φαναρίῳ Κωνσταντινουπόλεως μεγάλη τοῦ Γένους Σχολή. — Τὸ μελόδραμα τοῦ Ρ. Βάνερ "Πάραφαλ". (Ὁ μαγικὸς κῆπος).

Αρ. 45.
Ὁ ναὸς τῆς Ἀναστάσεως ἐν Ἱερουσαλήμ. — Τὸ ναΐδιον τοῦ Ὀθωνος. — Αἱ πηγαὶ τοῦ Ῥήνου. — Ὁ ναὸς τῆς Ἰσιδος. — Ὁ Ἀπόλλων. — Ἡ Ἀθηνᾶ. — Λεωνίδας Δρόσης. — Ἡ οἰκία, ἐν ἣ ἐγενήθη ὁ μουσουργὸς Βάνερ.

Αρ. 46.
Ἀλέξανδρος Κομμουνόδουρος. — Ἡ Κεφαλληνία. — Περσίδες καὶ Ἀνδρομέδα. — Ὁ πρίγκηψ Γέρτσακωφ. — Τὸ ἐκ πάγου παλάτιον.

Αρ. 47.
Ἡ Ἀμισός. — Τὸ ὄπιον (εἰκὼν τεσσαρὰς). — Ὁ διάδοχος Κωνσταντίνος. — Ὁ βασιλοπάιδης Γεώργιος. — Τὰ ἐγκαινία τῆς ἐν Λάρνακι ἀποδόθρας. — Ὁ Ἀθανάσιος Διάκος (Ἐκτακτὸν παράρτημα).

Αρ. 48.
Ἡ Ἐρκύνα καὶ τὸ ἄντρον τοῦ Τροφονίου. — Ἀρχαῖα ἀγαλμάτια τῆς Τανάγρας (εἰκὼν τεσσαρὰς). — Οἱ δύο ἄγγελοι τοῦ Ῥαφαήλ. — Ὁ ἀνδριᾶς τοῦ Ῥαφαήλ. — Ὁ ἅγιος Παῦλος διδάσκων ἐν Ἀθήναις (εἰκὼν Ῥαφαήλ). — Ὁ Γάλλος περιηγητὴς CREVAUX.

Ἔτος Β'. Ἐκδίδεται τῇ 1/13 καὶ 15/27. ἑκάστον μηνός. Ἐν ΛΕΙΨΙΑ τῇ 1/13 Μαΐου 1882 Τιμὴ ἑτησία προπληρωμένη εἰς χρυσόν. Φύλλα 40. Μάρκ. 32. Ροβλ. 16. Ἄρ. 25.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.
(συνέχεια). — Βιολόγη (συνέχεια). — Πολιτικὴ ἐπιθεώρησις. — Οἰκονομικὴ ἐπιθεώρησις. — Νεχρολογία. — Διάφορα. — Γραμματοκωδίκιον τοῦ Ἐσπεῖρου.
ΕΙΚΟΝΕΣ.
Ὁ διάδοχος Κωνσταντίνος. — Ἡ Κερύνη ἐν Κύπρῳ. — Ἡ γέφυρα, οὐκ ἔστιν ὄψις. — Ὁ πρίγκηψ Λεοπόλδος τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ. — Ῥωμαῖος ποιητὴν. — Ἡ ἑπαυλις τοῦ βασιλέως τῆς Ῥουμανίας. — Ἡ κομμάπολις Κισσὸς ἐν Θεσσαλίᾳ. — Χάρτης τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου. — Τὸ φωτογραφικὸν πολυκροτον (εἰκὼν ἐξ). — Ἐρρίκος Οὐδσον. — Αἱ ἀποδοθῆσαι τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Βερολίνου. — Ὁ λόρδος Φρίδ. CAVENDISH. — Ὁ Θωμάς BURKE. — Ὁ ἅγιος Παρίων ἐν Κύπρῳ. — Ἰωσήφ Γαριβάλδης. — Μικρὰ Ἑλληνικὴ χωρική. — Ἐορτὴ ἐν Αὐκέρνη. — Τύποι ἐκ Τόνιδος (εἰκὼν τεσσαρὰς). — Ὁ σωτήριος χορὸς. — Ἡ Κέρκυρα. — Φάροι (εἰκὼν τρεῖς). — Ὁ βῆξ τῆς Τόνιδος. — Τὰ ἀνάκτορα τοῦ βῆξ ἐν Τόνιδι. — Ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγ. Ἰωάννου. — Ὁ ἀποχωρισμὸς τοῦ Χιαθῆθα. — Ἡ νῆσος Ἰόρρα. — Ὁ κινητὸς BALDWIN. — Ἡ τιμωρηθεῖσα περιέρχεται. — Ἡ πλατεῖα τῶν προθένων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. — Ἐν τῷ δάσει. — Θῆρα ἐν τῇ νοτίᾳ Ἀφρικῇ (εἰκὼν δύο). — Ἡ βασιλικὴ ἑπαυλις ἐν Κερκύρᾳ. — Τὸ φρούριον τοῦ Καίρου. — Ὁ ἐνοσηματισμὸς (εἰκὼν τρεῖς). — Ἡ πόλις Νυμέγης. — Τὰ ἐρείπια τοῦ VALKHOF παρὰ τὴν Νυμέγην. — Θῆρα ἐν τῇ νοτίᾳ Ἀφρικῇ (εἰκὼν δύο). — Τὰ Ἰωάννινα. — Τὸ δημαρχεῖον τῆς Νυμέγης. — Γαστρονομικὸς χάρτης τῆς Ἑλλάδος. — Ἡ ἐν Μόσχῃ ἐκβῆσις. — Ὁ στρατιωτικὸς νόμος ἐν Αἰγύπτῳ. — Ἡ πυρπόλησις τοῦ ἀγγλικοῦ πρεσβείου ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. — Ὁ ναυαρχὸς Σέιμουρ. — Τὸ Πόρτ-Σαΐδ. — Θῆρα αἰγιοκέρω. — Ῥινόκερω ἀμυμόνοσις. — Ἡ μονὴ τῆς Φανερωμένης. — Ἡ πρώτη ἀρχὴ τοῦ αἰθηροδρόμου. — Ὁ στρατηγὸς WOLSELEY. — Τὰ φρούρια τοῦ Ἀβουκίρ. — Οἱ Ἄγγλοι ἐν Αἰγύπτῳ (εἰκὼν δύο). — Θῆρα ἐλεφάντος. — Ἡ Στύξ. — Ἡ ἀγορὰ τῆς Νυμέγης. — Ἡ Μονεμβασία. — Ἀγγλικὰ στρατόπεδα ἐν Κύπρῳ. — Ἡ θωρηκτὴ ἀμαξοστοιχία. — Τὸ ναυτικὸν τῆς Ἑλλάδος (Ἡ Ἰόρρα, αἱ Σπέτσαι, ἡ Κόπος καὶ ἡ Ῥόδος). — Καταχθονία συναυλία. — Αἱ Πάτραι. — Ἡ τὸ α΄ θραβίον ἐπὶ καλλοῦν λαβούσα. — Οἱ Ἄγγλοι ἐν Καίρῳ. — Ἡ Νίκη τοῦ Παωνίου. — Ὁ Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους. — Τὸ ζωοτεχνικὸν τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ. — Τὸ Ὀλυμπικὸν Μουσεῖον. — Ἐἰς εἰκὼν τοῦ αὐτοκτοῦ ποιημάτος. — Τὰ Φέροσα. — Ἡ σκιά ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Γεζερὲ ἐν Καίρῳ. — Καταρράκτης ἐν τοῖς Πυργαίοις. — Ἡ Ἑλισάβετ ὑπογράφουσα τὴν θανατικὴν ποιήν τῆς Μαρίας Στουάρτ. — Θῆρα ἀντιλόπη. — Θῆρα λέοντος. — Τὸ χωρίον Ζάλογγον. — Τὰ πνευματικὰ φερόλογια (εἰκὼν τρεῖς). — Ὁ περίπλους τῆς γῆς. — Αἱ ἐλληνίδες κόραι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις. — Ἡ ἐν Περγῆστῃ ἐκβῆσις.

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

(Γενν. τῇ 18 Ἰουλίου 1868.)
(Μετὰ εἰκὼν.)

Διὰ τῆς εἰκόνος τοῦ Διαδόχου τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου, Κωνσταντίνου, ἐγκαινίζομεν ἐπ' αἰσίσις αἰωνοῦζήτῳ δευτέρου τοῦ Ἐσπεῖρου ἔτος.

Μετὰ μακροῦς αἰῶνας ζοφερᾶς δουλείας καὶ παντοίων παθημάτων γυτῆχσε καὶ ἡ Ἑλλὰς νὰ ἔχη διάδοχον τοῦ θρόνου ὀρθόδοξον τὴν θρησκείαν καὶ φέροντα τὸ περίοπτον καὶ προσφιλὲς ὄνομα Κωνσταντίνος, διάδοχον, γεννηθέντα ἐν τῇ περικλειῇ χώρᾳ, ἦτις τοσοῦτος μεγάλους παρήγαγεν ἀνδρας.

Ζωηρὰ εἶναι ἐν ἡμῖν ἡ μνήμη τοῦ ἀδύλου ἐνθουσιασμοῦ, τοῦ

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

καταλόγος ἐν ἔτει 1868 τὸ ἔθνος ὀλοκλήρον ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ Διαδόχου. Οἱ ἐν Ἀθήναις κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐδρισκόμενοι ὑπῆρξαν μάρτυρες καὶ τῆς ἐκτάκτου συγκινήσεως, ἧτις κατέλαβε πάντας καθ' ἡν ἡμέραν ἐν τῷ ναῷ τῆς Μητροπόλεως ἐθαπτίετο ὁ ἀρτίγεννητος βασιλοπάιδης, καὶ καλῶς ἐνθυμούνται ὅποια καὶ ὅποια εὐχαὶ ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἀνεπέμφθησαν πρὸς τὸν Ὑψίστον.

Εἴθε αἱ εὐχαὶ ἐκείναι πραγματοποιηθῶσι! Εἴθε ἡ βασιλεία τοῦ Κωνσταντίνου καταστῆ ὅποιον τὸ ἔθνος ἡμῶν προσδοκᾷ καὶ εὐχεταί!

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ.

Τῆ 15 'Απριλίου 1882.

Τὸ σπουδαιότατον γεγονός τοῦ τελευταίου δεκαπενθήμερου ὑπὸ ἔφοδον κοινωνικῆν ὑπῆρξεν ἡ σύννοδος ἐν Ἀθήναις τοῦ συνεδρίου τῶν ἱατρῶν, γενόμενης τῆν παραλλήλοισιν ἑβδομάδα. Ἡ πρωτοβουλία τῆς συγκαλέσεως αὐτοῦ φερίεται εἰς τὴν ἱατρικὴν ἑταιρείαν τῶν Ἀθηνῶν, ἣς ἐπαξίως προσίσταται ὁ καθηγητὴς τῆς ἱατρικῆς καὶ διευθυντὴς τοῦ οφθαλμιατρείου κ. Ἀνδρέας Ἀναγνωστάκης. Οἱ συνελεύοντες ἀνήλθον εἰς 150 περίπου, ὧν πολλοὶ ἐκ τῶν ἐπαρχικῶν καὶ ἀρκετοὶ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, Σμύρνης, Καίρου καὶ ἄλλων τοῦ ἐξωτερικοῦ ἑλληνικῶν κοινοτήτων συνήλθον δὲ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὀφθαλμιατρείου. Τοὺς ἱατροὺς τοῦ συνεδρίου προσεφώνησε διὰ προσκλητικῆς εὐχλοτυτοτάτης ὁ κ. Ἀναγνωστάκης, ὅστις καὶ ἀνηγορεύθη τακτικὸς πρόεδρος τοῦ συνεδρίου, τῆς τιμῆς τοῦ ἐπιτιμίου προέδρου ἐπιφολαγχεύσας εἰς τὸν ὑπουργὸν τῆς παιδείας καὶ ἱατρῶν κ. Κωνσταντίνου Λομβάρδου. Δὲν πρόκειται ἐνταῦθα ν' ἀναλύσω διὰ μακρῶν τὰς ἐπιστημονικὰς ἐργασίας τοῦ συνεδρίου οὐδὲ ἀπλοῦν κατάλογον τῶν ἀναγνωσθέντων ὑπομνημάτων καὶ τῶν γενομένων ἀνακοινώσεων νὰ περιλάβω ἄλλων τῶν ἐργωνδὲν θὰ ἦτο δύσκολον, ἐπειδὴ θὰ ἤδυνάμην νάντιγράψω τὸν κατάλογον τούτων ἐκ τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων, αἵτινες μετὰ πολλοῦ ζήλου παρηκολούθουν τὰς προόδους τοῦ συνεδρίου. Ἐνταῦθα πρόκειται μόνον νὰ καταδείξω τὴν σημασίαν ἣν ἔχει διὰ τὴν παρ' ἡμῖν ἐπιστήμην καὶ τὸν ἑλληνικὸν ἠθικὸν ἠθικὸν αὐτῆς τῶν ἱατρῶν ἐν Ἀθήναις, τὸ πρῶτον τούτων ἐν Ἑλλάδι ἐπιστημονικῶν συνεδρίων. Ὡς γνωρίζοις θεοαίως οἱ ἀναγνώσται τοῦ Ἑσπερου τὸ πρῶτον ἐν γενεῇ ἐν Ἀθήναις συνεδρίον ἦτο τὸ τῶν ἑλληνικῶν συλλόγων, συνελθὸν τῆ 1879, ὅπερ ἐφέρασε ἀναφόρους εὐχὰς ὑπὲρ θελικύσεως τῶν ἐκπαιδευτικῶν πραγμάτων παρ' ἡμῖν καὶ ὑπὲρ διαδόσεως τῶν πνευματικῶν παραγόντων τοῦ ἔθνους· ἀλλὰ τὸ μετ' ἐκείνου δευτέρου συνεδρίου τῶν ἱατρῶν εἶχε καθαρῶς ἐπιστημονικὴν χαρακτῆρα, σαφῆ καὶ ὁρισμένον. Διακεκριμένοι ἱατροὶ Ἑλληνας ἔκ τε τοῦ βασιλείου καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ συνεζήτησαν θέματα ἱατρικὰ γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, ἰδίως δὲ ἔζητι προσοχὴς εἶνε αἱ ἀνακοινώσεις αἱ ἀναφερόμεναι εἰς τοιαύτας ἐν Ἑλλάδι ἢ ἐν Ἀνατολῇ ἀσθενείας καὶ αἱ συζητήσεις περὶ τῶν αἰτίων τῆς πέρυσιν ἐνοχλήσεως ἐν Ἀθήναις ἐπιδημίας τοῦ κοιλιακοῦ τύφου. Τιμῆ δὲ τὸ συνέδριον καὶ τὴν τελευταία αὐτοῦ ἀπόφασιν, δι' ἧς ὡς ἔδρα τοῦ δευτέρου συνεδρίου ὁρίσθη ἡ Κωνσταντινούπολις, ἐπειδὴ κατὰ τοιοῦτον τρόπον κυροῦται ἡ πνευματικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἐνότης τοῦ Ἑλληνισμοῦ καθ' ἅπασαν τὴν Ἀνατολήν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ ἔθνος ἢ ἡ κυβέρνησις εἰς τοὺς ἐπιστήμους ἔβουε τοὺς ἐπισκεπτομένους τὴν ἡμετέραν πόλιν, ὡς ἐν ταῖς πρωτεύουσάς τῆς Ἑσπερίας ἀγονταί οἱ φιλοξενοῦμενοι ἡγεμόνες εἰς τὰ μεγάλα θέατρα ἵνα γίνωσι θεαταὶ μεγάλης τιμῆς ὀρχηστικῆς παραστάσεως ἢ θαυματουργικῆς σκηνογραφίας. Ἀλλ' ἡμεῖς ἀντὶ τῶν θαυμασίων θεαμάτων φωταγωγοῦμεν τὸ θαυμασίον ἐκείνο δάσος τῶν στηλῶν καὶ ἀγαλμάτων, καὶ ἀντὶ τῶν ταγμάτων τῶν ὑπὸ τὸ ἠλεκτρικὸν φῶς σχηματιζομένων ὀρχηστρῶν ποιούμεν ἔμπνεους τὰς ἀρρηχθῆσας τοῦ Ἑρμῆθους. Ἡ τσι-αυτῆ ὑπαίθρου ἰδέεσις ὑπὸ τῶν γλυπτῶν τῆς Ἀττικῆς οὐράνως εἶνε πολλῶν γλυπτεικωτέρων ἐν τοῖς ὑποστέγους θεατροῖς τῆς Ἑσπερίας θαυματουργημάτων.

Πλὴν τοῦ ὅμοιο ἢ μὲν ἀρχαιολογικῆ ἑταιρείας ἡμέτερος δωρεάν εἰς τοὺς ἐταίρους τοῦ συνεδρίου τὰς συλλογὰς αὐτῆς, ἡ φιλεκαπιδευτικὴ ἑταιρεία τὰ παρεναγωγεῖα τῆς καὶ ὁ Παρνασσὸς τὸ ἀναγνωστήριον καὶ τὸ ἐντυκτικόν του. Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ συνεδρίου οἱ μετασχόντες αὐτοῦ παρεκλήθησαν ἐν τῷ μεγάλῳ ξενοδοχεῖῳ τῆς Ἀγγλίας εἰς κοινὸν δεῖπνον, καὶ τὴν ἐπομένην ἐγένετο ἐν Φαλήρῳ ζωγράφω τῶν κοινῶν δεῖπνων τῶν μελῶν τοῦ Παρνασσοῦ καὶ τῶν ἱατρῶν φιλοξενοῦμένων. Τὸ δὲ λιτὸν τούτου δεῖπνον, εἰς ὃ παρεκλήθησαν περίπου διακόσιαι διαιτυμόνες, ἀπέθῃ ζωηρότατον. Ἡ μεγάλη αἰθουσα τοῦ ἐν Φαλήρῳ ξενοδοχείου ἐν ἣ παρατέθη τὸ γεῦμα ἦτο φωτισμένον δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός καὶ καὶ ἡ ἀκτὴ ὄλη. Οἱ σύνεδροι ἱατροὶ καὶ οἱ τοῦ Παρνασσοῦ ἐταῖροι διήλθον φαιρότατα τὴν ἑσπερίαν ἐν μέσῳ μουσικῆς, χορῶν καὶ ᾠδῶν.

Καὶ ἄλλη δὲ ἡσυχὸς ἑορτὴ ἐτελέσθη παρ' ἡμῖν τὴν 9 'Απριλίου, τὴν αὐτὴν ὄλη δὲ ἡμέραν καθ' ἣν ἐν Δρέσδῃ καὶ ἀλλαγῷ τῆς Γερμανίας ἐορτάσθη ἡ ἐκατονταετηρίης τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ παιδαγωγοῦ Φρόβελ, τοῦ ἐπινοητοῦ τῶν παιδικῶν λεγομένων κήπων. Ἡ ἀξιοτίμητος κυρία Λασκαρίδου, ἣ παρ' ἡμῖν εὐδοκίμωτατα εἰσαγαγούσα τὴν μέθοδον ταύτην, ἐκάλεσε τὴν ἡμέραν ἐκείνην τοὺς γονεῖς καὶ φίλους τῶν μικρῶν παιδῶν τοῦ νηπιαγείου τῆς, ἐν ᾗ λειτουργεῖ τὸ φραϊβελιανὸν σύστημα, εἰς τὰς ἐξετάσεις, αἵτινες ἐφαίθησαν καὶ συνεκλήθησαν τοὺς παρισταμένους. Ὅσως δὲ δὲν καθυστέρησε καὶ ἡ Ἑλλάς τῆς ὀφειλομένης τιμῆς εἰς ἀνορά βρετι ἐμόχλησε καὶ ἡγωνίσθη ὑπὲρ τῆς ἀκόπτης ἐκδιδάξεως τῶν μικρῶν παιδῶν καὶ ὅστις ὡς σύνθημα ὄλου αὐτοῦ τοῦ θείου προδότη-σατο τὸ γλυκὸν ἐκείνου. "Zürwmen ὑπὲρ τῶν παιδιῶν!" Lasst uns den Kindern leben!

Ἄξιον σημειώσεως εἶνε ἡ κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας βελτίωσις τῶν τοῦ γραμματιστηρίου καὶ ἐν πολλοῖς δυσανάλογος αὔξησις τῆς ἀξίας τῶν χρονογράφων. Τινὲς τῶν μετοχῶν ἠδέξθησαν ἕνακα τῆς διαδεδομένης προσοχῆς ὑπὸ τινων τῶν ἐνταῦθα Τραπεζῶν ἀναδοχῆς αὐθηροδρομικῶν τινων γραμμῶν τοῦ βασιλείου.

Τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐγένοντο ἐπανειλημμένα δοκιματῆ τῶν ἵππων τοῦ ἵπποισθηροδρόμου, ὅστις θάινει ἀξιόλογα. Ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν γενήσεται λίαν προσεχῶς.

Εἰς πολλῶν δὲ σπουδαιότεραν ἑορτὴν καλούμεθα τὴν 22 'Απριλίου, εἰς τὴν ἐπίσημον δὴλα δι' ἑναρξίαν τῶν ἐργασιῶν τῆς τομῆς τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, εἰς ἣν θὰ παραστώσι καὶ οἱ βασιλεῖς. Ἡδὴ δὲ ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας ὁ στρατηγὸς Τόρρ (ὁ τῆν τομῆν ἀναλαβὸν) μετὰ τῆς συζύγου του· ἀλλὰ περὶ τῆς τελετῆς ταύτης θὰ γράψω ἑγὼν διὰ μακρῶν ἐν τῇ προσεχῇ μου ἐπιστολῇ. Καλλιὰς.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΝ ΤΩ ΓΕΡΟΝΤΟ-ΚΟΜΕΙΩ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ.

Παρά τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τοὺς ποιστικῶς λαχονοκῆπους τῆς πόλεως τῶν Ἰωαννίνων κείται ἀπλή τις καὶ ἀπείριτος οἰκοδομῆ, διακρινομένη πῶν λοιπῶν διὰ τοῦ ὄχρου αὐτῆς χρώματος καὶ τῶν δίκην παμμεγέθων περιθωρίων μελανῶν γραμμῶν, αἵτινες τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῆς περιστεύουσι πύλην, ἄνωθεν τῆς ὁποίας ἀναγινώσκειται ἡ λέξις "Γεροντοκομῆσιον". Μικρὸς πλακόστρωτος διάδρομος καὶ κηπάριον χωρίζει τὴν ἐξωτερικὴν ταύτην πύλην τοῦ κυρίου δωροφύου οἰκοδομήματος, ἐπὶ τῆς προσόψεως τοῦ ὁποίου κατὰ μῆκος μεγάλοις φέρεται γράμμασιν ἡ ἐπιγραφή "ΑΓΑΘΟΕΡΓΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΕΙΜΗΝΗΣΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ". Τῆν ἐν τῷ ἀσύλῳ πρῶτον ἐισερχομένῳ λίαν εὐάρεστον ἐμπροσθὶ αἰσθῆσιν ἢ ἐν αὐτῇ ἐπικρατούσα καθαρῶτης τοῦ οἰκήματος ἐν γενεῇ, τῶν ἀπλουστάτων καὶ ἀπερίττων σκευῶν καὶ ἡ ἐνδομοσία τῶν γραμμῶν αὐτοῦ οὐκ ἐλάττωσεν. Ὀφείλεται δὲ τούτο, ὡς μανθάνω, εἰς τὴν ἀξί-παινον μέριμαν καὶ καλὴν θέλησιν τῶν πρὸ διετίας ἐπιτροπῶν τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου ἰδρύματος τῆς τίσον θαυμάσιος τὸ ἔθνος ὀλόκληρον καὶ ἰδίῃ τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων εὐεργετησάσης Ζωσιμαίας ἀδελφότητος. Ἦτον ἡ ὥρα τοῦ λιτοῦ αὐτῶν δεῖπνου ὅτε ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ ἐπιστατοῦ ἐισήλθον εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν γερόντων ἕκατος αὐτῶν εἶχον ἔμπροσθέν του μικρὰν καὶ λευκὴν παροψίδα καὶ ἔροφρα μὲ ὄρεϊν ἐξ αὐτῆς τὸν ἐξ ὀσπρίων νήστιμον ζῶμα, διότι ἡμέρα τῆς Ἁγίας καὶ μεγάλης ἐτύγχανε Τεσσαρακοστής. Μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας ἀλλὰ καὶ ὀλίγου ἀνοπομόνης περιμεινῆς ἐν αἰγῇ τὸ τέλος τοῦ δεῖπνου, διότι πολλὰς εἶχον νὰ ἀποταίνω ἐρωτήσεις εἰς τοὺς γηραιούς ἐκείνους ἀντιπροσώπους τῶν παραλλήλων χρόνων. Ἰδίῃ δὲ ἐφελεγμῶν ὑπὸ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας ὅπως συμβουλευθῶ τὰ ἐπὶ σωζόμενα ἐκείνη καὶ ζῶντα χρονικὰ ἐπὶ τῆς ἱστορίας τῆς πολυπαθοῦς μου πατρίδος κατὰ τὴν τοῦ Ἁλῆ τρομοκρατίαν ὡς καὶ ἐπὶ τινων ἰδιαιτέρων γεγονότων καὶ προσώπων τῆς αὐτῆς ἐποχῆς, περὶ τῶν ὁποίων τίσον συμπληρωτικῆς ἢ δημοφῶδες ἦσαν ὁμιλεῖ ποίσεις. Καὶ ὅμως, πρᾶγμα παράδοξον, καὶ μετὰ τὸ τέλος, τὸ ὑπ' ἐμοῦ ἀνοπομόνης περιμεινόμενον, τοῦ λιτοῦ ἐκείνου δεῖπνου ἐπὶ ἰκανὸν ἔτι χρόνον ἔμεναν ἀναυδὸς ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν σεμνῶν ἐκείνων καὶ σεβασιμῶν πολιῶν. Μοι ἐφαινότο ἐπὶ εὐρισκόμην εἰς μεμαγευμένον τινα κόσμον καὶ δὲν ἐτόλμων πρῶτος νὰ λύσω τὴν σιωπὴν μὴ τυχὼν αἴφνης διαλυθῆ καὶ ἡ γοητεία καὶ ἐν ἀκαρπεί ἐξαφανισθῶσιν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ αἱ γηραιαὶ ἐκείνη μορφαί, παρ' ὧν τίσον πολυτίμως ἔμελλον τὸ ἀροσθῶ πληροφορίας. Ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι ἀλόκοτον αἰδοῦς αἰσθημα τὴν γλωσσάν μου κεντρᾶται δεσποῦντι. Συγκρίνων ὄληα δι' τὴν ἀσυμπλήρωτον ἐπὶ τῶν ἐτῶν μου τριτην δεκάδα πρὸς τὴν ὥσπερ χιόνα λευκὴν ἐκείνων κόμην ἠσθάνομην ἑμαυτὸν συνσταλμένον, ὡς τετραετὲς συστέλλεται παίδιον ἐν τῇ συνανατροφῇ τελείων ἀνδρῶν, ὅταν ἀποχωρήσωσιν αἴφνης οἱ οἰκετοὶ αὐτοῦ καὶ εὐρεθῆ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν μόνον. Τέλος ἐπληθίσασα τὸν 70 ἄριθμόν καὶ λαθὼν ἔδραν ἐποσθετέθην παρὰ τὴν κλίνην. Πλὴν ὡς εὐτυχῆς μεσαιωνοφίχης εὐρεθεῖς αἴφνης ἐνώπιον ἀγνώστου τῆσος χειρογράφου ἀνοπομόνης ἀνελλόσου τὰς πρὸ αὐτοῦ ὄραξις ἐκείνας σελλείας καὶ ἐπιθυμοεῖ, εἰ δυνατόν ἐδ' ἐνὸς μόνου θλέμματος νὰ καταβροχθίσθῃ, ὅσως εἰπαίν, τὸ περιεχόμενον τῶν, ὅσως καὶ ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ μεταγενεστέρου καὶ φεγγυμένου ἐκείνου Δωδωνάτιου χαλιῶου

ὅπου σφοδρᾶς ἀνοπομονίας κατεχόμεν καὶ ἐκ τῶν πολλῶν ἐρωτήσεων, ἄς νάπευθῶμαι αὐτῇ εἶχον, ποίαν νὰ ἀνελλόσου ἡγηρόν πρῶτην. Ἡ δὲ ἀπάντησις τοῦ γέροντος εἰς τὴν μετὰ τινα καθ' ἑμαυτὸν σκέψιν ὡς καταλληλοτέραν πρὸς ἐναρξιν θεωρηθεῖσαν ἐρώτησιν, ἂν ἐνθυμεῖται ὀληρόντι ἀκριθῶς τὰ κατὰ τὸν νέον ἐκείνον Φάλαριν τῆς ἀτυχῆς μας Ἡσπερίου, μὲ ἔκαμε μέ-χρις ὅτων νὰ ἐρουθρίωσω· διότι ῥίψας ἐπ' ἐμὲ ἐταστικὸν καὶ εἶρον ἐν θλέμμα ὁ γέρον ἐφώνησε "Τὶ λές, παιδί μου; Ἐγὼ εἰς τὸν καιρὸν τ' Ἁλη-παῖ ἤμουνα γέρος, ὡχ παιδί μου. . ." — Εἶτα ἐξεπλήγη μᾶλλον ἐπὶ ὁ ὁμιλῶν μοι ἦν ὁ προσέδοτος τῶν ἐν τῷ ἀσύλῳ γερόντων, εἰ καὶ ἄλλοι τῶν ὁμοστέων του ἐφαινότο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου γεροντώτεροι καὶ ὅμως ὁ Κώστα-Δερβάνης (ὅσως ἐκαλεῖτο ὁ γέρον κατὰ τὴν ἄνωθεν τῆς κλίνης αὐτοῦ ἐπὶ πινακίδου σημειω-σιν) διέτρεχε τὸ ἔκατοστὸν εἰκοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Εἰρήσθη εἰς τὰ φροῦρια τοῦ Ἀργυροκαστροῦ καὶ Λεμπουζοῦ ὡς πρωτο-μάστορας ἡ ἐργολάβος καὶ αἱ ἐπὶ τοῦ Ἁλῆ κατασκευασθεῖσαι ἐπάλλεις τοῦ φρουρίου τῶν Ἰωαν-νίνων, μοι εἶπαν, ἐπὶ ἦσαν ἔργον τῶν χειρῶν του. Πρὸς τούτους δὲ ἐπὶ ὡς πενταετὲς παίδιον ἠσπάρθη τὴν σεπτῆν τοῦ ὀσομάρτορος Κοσμᾶ, δεξιῶν, τὸ ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς γνωστὸν, πρὸς δια-τήρησιν τῆς τῶν πατέρων ἡμῶν θρησκείας καὶ γλώσσης ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἡσπειρον κατὰ τοὺς πονηρούς χρόνους τῆς παρελθούσης ἐκατονταε-τηρίδος συμβαλόντος. Ἀφοῦ πολλὰς ἄλλας ἐκ τῶν στόματός του ἠρώσθη πληροφορίας, ἐστράφη πρὸς τὸν ἄριθμόν 2. Καλεῖται οὗτος Κ. Ντελε-νίτσας καὶ ἠρώνατο νὰ ἔχη κάλλιστα τὸν προ-μνησθέντα Δερβάνην πατέρα καὶ οὐχὶ ὡς πρωτο-τοκον τέκνον, διότι μόνον τὸ 86' ἔτος τῆς ἡλικίας του ὁ Ντελενίτσας οὗτος διατρέχει. Ἡ εὐγενὴς αὐτοῦ φροσῆσις καὶ τὸ ζῶρον ἐπὶ θλέμμα καὶ ὁ λευκόστομος μὲν ἀλλ' ἔτι περὶ τὰ ἄκρα μικρὸν τὴν συνεστραμμένους αὐτοῦ μύσταξ εἵλκυσαν ἀμέσως πρὸς αὐτὸν τὴν καρδίαν μου, ἀλλ' ὅτε ἐκ τῶν χιλιῶν αὐτοῦ ἤκουσα ὅτι ἐν Ἀδαρῆφ καὶ Πλάχα ἐχρημάτισε συντροφος καὶ συμπληρωτικῆς τοῦ Μάρκου, πρὸς ὃν ἰδιαι-τέρως ἐξ ὄλων τῶν νεωτέρων ἡμῶν ἠρώων τρέψω λατρείαν, ἠσθάνομην αἰφνιδίως ὀνομασθῆναι τὴν καρδίαν μου καὶ ἤμην ἔτοιμος τὰ ἀσπασθῶ τὴν ἀξίαν ἐκείνην δεξιῶν, ἐάν δὲν ἤδουμαι τὰ βέβηλα καὶ περιέργηα τοῦ ἐπιστατοῦ καὶ θοηθῶ αὐτοῦ θλέμματα, πλὴν ἀντὶ τούτου ἐκόρεσα τὴν ἐπι-θυμίαν καὶ ἐξ ἀκαρτοῦ οσθασμῶ πρὸς τὸν ἄνορα περιεργιᾶν μου ἐρωτῶν τὸ σεμνὸν ἐκείνον λέι-ψανον τοῦ Σουλίου περὶ τοῦ προσφιλοῦς ἤρωος καὶ μικρῶν δέδεξον ὀλοτελῶς τὸν κόσμον τῆς ἐπισκέψέμου μου νὰ λησμονήσω σκοπόν, τὸν πλουτισμὸν ὀληρόντι τῆς ἐξ ἀνελλότου ὀημοῦδων ᾠσμάτων Συλλογῆς μου ἦν εἰς τὸ κατὰσθημα εἰσερχόμενος ὑπὸ μάλλης μετ' ἑμαυτοῦ ἔφερον. Ἐστράφη ὅθεν πρὸς τὸν ἐκεῖ που πλησίον Ἰωαννίτην Τσαμάραν ἑκατοντοῦτη περίπου, παρὰ τοῦ ὁποίου ὡς εἰδομένο μουσιχοῦ τὸ Ἁλῆ χρηματισάστος ἤκουσα τὸ τραχιῶν τέλος τῆς ὀραίας ἐκείνης Ἰωαννίτιδος καὶ τῶν δεκαετῶ ἄλλων πλασμάτων, τῶν ὁποίων τὸ οὐκὲρὸν πά-θημα ἡ δημοφῶδες ἡμῶν ἔφαλε ποίησις. Παρὰ τοῦ ἰδίου, ὡς αὐτόππου μάρτορος ἔμαθον ἐπὶ ἡ μὲν Κυρὰ Φροσῆν ὡς ἐξ ἐπισήμου οἴκου καταγομένης ἠζώθη ταφῆς ἐν τῷ περιδύλῳ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀρχιεπισκοπείου, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκ-κλησίᾳ ἐν κατανύξει ἡ νεκρώσιμος ἐψάλη ἀκο-λουθία, καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτῆς ἔκαυσε τὸ νεκροβόλον καὶ ἐτέθη σταυρός, δι' ὅν φαίνεται καὶ ἐξηγησθῆ ἡ μνήμη τῆς, ἀλλὰ τὰ δέκα καὶ ἐξ ἐκείνη τέχνα τοῦ λαοῦ ἐπρίεθησαν ἀμνημό-νευτα εἰς τὰ χόματα τῶν ἔξω τῆς πόλεως ἄγρων

παρὰ τὴν θέσιν "Κοπάνης". Ἡ ὀημοφῶδες ὅμως ἡμῶν ποίησις δὲν ἔστρεψεν τιαύτην ἀδικον ἀνά-κρισιν καὶ ἀνυστήτητα εἰς τὰς συμπαιθείας· καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ τραχιῶν τούτου συμβάντος ὀημοφῶδες ᾠσμα καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τέλει ποιεῖται ἐξ ἴσου μνεῖαν τῆς Κυρὰ Φροσῆνης καὶ τῶν δεκαετῶ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀκριθῶς ὡς μία συμπεριλαμβάναται καὶ ἡ Κυρὰ Φροσῆνη·

"Τ' ἀκούσασαν τί γίνεμα 'ε τὰ Γιάννενα, 'ε τὴ λίμνη "ποῦ πνίθανε τὰς δεκαετὰ καὶ τὴν Κυρὰ Φροσῆνη;"

"Φῶς ἀγεράμι μου ὀραῖ, φῶς κατὰ τὴ λίμνη, "χαρῖτα μου τὰς δεκαετὰ καὶ τὴν Κυρὰ Φροσῆνη!"

Ἐπεθύμουν νὰ ἐξακολουθήσω περαιτέρω τὴν μετὰ τῶν γερόντων ἡμιμῶν καὶ τὰς ἐρεῦνας μου ὅτε αἴφνης τὸ σήμαντρον τοῦ παρακειμένου ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νικολάου ἐκάλεσεν εἰς ἐσπερίην προσοχὴν τοὺς πιστούς, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ κά-τοιχοι τοῦ ἀσύλου ἐν φ εὐρισκόμην δὲν ἦσαν θεαταῖς οἱ τελευταῖοι· διὸ ἠναγκάσθη νὰ δια-κόψω τὴν ἐπίσκεψίν μου καὶ τὰς ἐπὶ τῶν ἀνεκ-δότων ἡμῶν δημοφῶδων ᾠσμάτων ἐρεῦνας, τῶν ὁποίων τὸ ἀποτέλεσμα ἴσως ὀδοθῆ μοι ἄλλοτε ἢ εὐχαρία νὰ καθοσθῶλον εἰς τὸν εὐμενῆ καὶ φιλόμουσον τοῦ "Ἑσπερου" ἀναγνώστην.

Ἰωάννινα τῆ 15 Μαρτίου 1882.

Νικόλαος Δόσιος
(καθηγητῆς ἐν τῷ Ζωσιμαίῳ Γυμνασίῳ).

Ἡ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
ΚΑΙ
Ἡ ΕΠ' ΑΘΗΣ ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΣΜΟΥ.
(Συνέχεια· ὅρα προηγ. τεύχος.)

Ἐπονται αἱ περὶ ἀνατροφῆς τοῦ βασιλοπαιδῶς λεπτομέρειαι. Κατὰ τὸ 12' ἔτος ἤρξατο παιζῶν μετὰ τὸ ὄρο, κατὰ τὸ 13' ἵππαις ἵππους ἀτιθά-σους. Ἐγένετο νέος ὀρατότατος, τὸ πρόσωπόν του εἶνε λευκὸν ὡς ἡ χιῶν, καὶ ἐρουθρὸν ὡς ὁ μῆκων· ἡ κόμη του ὡς χρυσοῦ· οἱ ὀφθαλμοὶ του μεγάλοι καὶ φροβροὶ τὴν ὄψιν. Ὁ πατήρ τῆ ἐξέλεξεν ἵππον λευκὸν ὡς περιστεράν, οὗ τινος ἡ χαιτὴ κοσμεῖται διὰ πολλῶν κωδωνίσκων. Κατὰ τὸ 14' ἔτος τῆς ἡλικίας του ὁ εὐειδῆς βασιλό-παις ἤρξατο θηρεῖν ᾠγρια θηρία. Ἐγένοντο, ἐνωρίς ἤρξατο νὰ σκέπηται περὶ θήρας", λέγει αὐτῷ ὁ πατήρ καὶ τὸν ἀποστέλλει μετὰ τῶν γυ-νακαδῶν του εἰς θήραν λαγωῶν. Ἀλλ' ὁ Δερβάνης γελᾷ καὶ προσκαλεῖ τὸν πατέρα εἰς ἀπώτερα ἔρημα δάση· ἐκεῖ καταφθάει τὴν τα-χυτέραν καὶ ταχυτέρου ἵππου*) ἔλαφον καὶ τὴν ἄρκτον καὶ φρονεῖ ἀγρίον θηρίον, τὸ ὁποῖον ἐτοι-μάζεται νὰ κατασπαράξῃ τὸν πατέρα του.

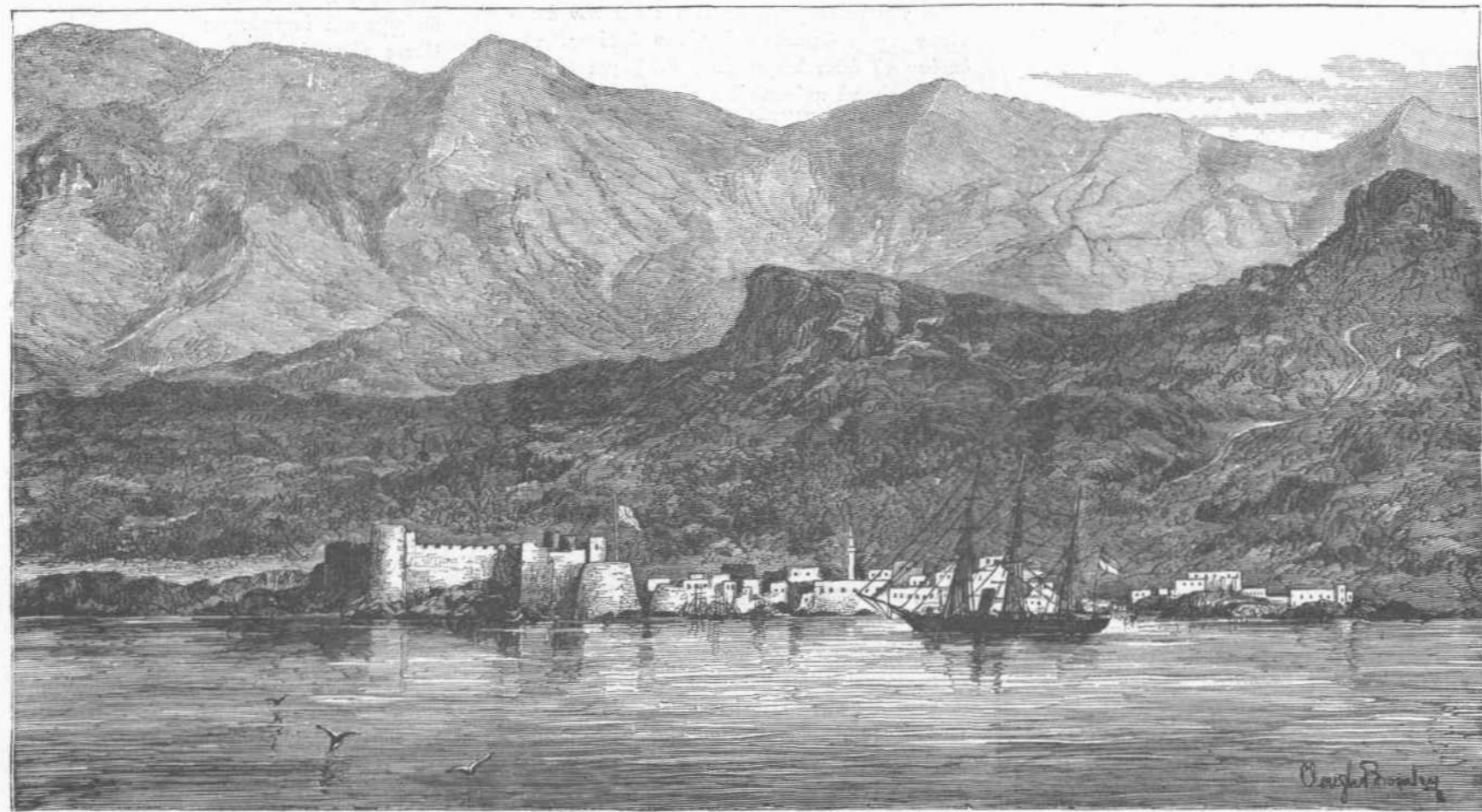
Ὁ πατήρ χαίρων βλέπει τὰ ἀνδραγαθήματα τοῦ υἱοῦ του. Ἡ μήτηρ ἀγάλλεται θλέπουσα αὐτὸν ἐπανακαθόμενος· αὐτὸς δὲ ὁ Δερβάνης ἤρξατο ἔκτοτε περὶ ἀγίων σκεπτόμενος. Περὶ τῆς βρώμης καὶ τῆς ἀνδρίας αὐτοῦ ἤκουσαν ὁ Φιλόπαππος καὶ ἡ θυγατήρ αὐτοῦ Μαζίμη, καὶ ἤρξαντο σκεπτόμενοι τίνι τρόπῳ νὰ συλλάθωσιν αὐτόν. Ὁ Φιλόπαππος καὶ ἡ Μαζίμη διεκρί-νοντο ἐπὶ ἀνορία καὶ ἰσχυρῇ· ἐξεστράτευσαν λοι-πὸν κατὰ τῆς ἑλληνικῆς χώρας καὶ στρατοπε-δεύσαντες μετὰ τοῦ στρατοῦ τινον παρὰ τὸν Δεσφάνην, ἀπέστειλαν πρὸς τὸν Δερβάνην γράμμα, δι' οὗ ἡ Μαζίμη τὸν προσεκάλεσε νὰ ἔλθῃ πρὸς

αὐτὴν μετ' εὐαριθμῶν ἀνδρῶν, οἵτις ἐπιθυμοῖ νὰ θελγθῇ εἰς τὴν νεότητα καὶ τὴν ἀνορίαν του. Ὁ Ἀμὴρ ἀποκρίσκει τὸν Δερβάνην ν' ἀναγορήσθῃ, ἀλλ' οὕτως, ἀλαστονοθεῖς ἐπ' ὀλίγον, ἀποφασί-ζει νὰ μεταβῇ· ἄμα δὲ διήλθε μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτοῦ τὸν Δεσφάνην, ὁ Φιλόπαππος καὶ ἡ Μα-ζίμη ἐπατέθησαν κατ' αὐτοῦ μὲ βίας τὰς δυνά-μεις των. Ὁ Δερβάνης ἰδὼν τούτο ὀργίσθη καὶ σπρηγχεῖς ἐπὶ τοῦ ὄρατος δι' ἐνὸς ἄλματος εὐρέθη εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄρησιν καὶ ἐπιθάς τοῦ ἵππου του ἤρξατο ἐπιτιθέμενος καὶ φρονεῖν κατὰ χιλιᾶδας τοὺς ἐχθρούς. Καὶ αὐτὸν τὸν Φιλό-παππον κατέρρησε τοῦ ἵππου καὶ ἐκτύπησεν αὐ-τὸν διὰ τοῦ ὄρατος εἰς τὸν ὄμον. Ἡ Μαζίμη θλέπουσα τούτο ἐτοιμάζεται νὰ διατρυπήσῃ τὸν Δερβάνην, ἀλλ' οὕτως ἀρπάσας τὸ ὄρο της καὶ κτυπῶσας αὐτὴν κατὰ πρόσωπον τὴν ἐπρίεψα κατὰ τῆς καὶ τὴν ἔδωσαν ὄμοι μετὰ τοῦ πατρός της. Ὁ Φιλόπαππος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν νικητῆν του λέγει· "Ὁ χρυσοπτερός ἱεραὶ! εἶσαι ἰσχυ-ρότερος καὶ τομηρότερος πάντων ἡμῶν, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἰσχυρότερος καὶ τομηρότερος σου. Ὅσως εἶσαι ὁ διάσχος Στρατήγῃ, ὅστις ἔχει τέσσαρας υἱούς καὶ τὴν θυγατέρα Στρατήγισσαν, ἧτις εἶναι ἡ ὀρατοτέρα γυνὴ εἰς τὸν κόσμον. Πολλοὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες ἐξήτησαν αὐτὴν εἰς γάμον, ἀλλ' οὐδεὶς αὐτῶν ἐξήλθε τῆς χώρας αὐτῆς ζῶν· οὐ ἴσως κατορθώσῃς τούτο μετὰ τὴν θογήθειαν τοῦ θεοῦ." Μετ' ὃ ὁ Φιλόπαππος πα-ρακαλεῖ τὸν Δερβάνην νὰ φεισθῇ τοῦ γηρατός του καὶ νὰ τὸν ἀπολύσῃ. Ὁ Δερβάνης τῆ ὑπό-σχεσιν τούτου ἐάν τὸ παρ' αὐτοῦ λεγθῆν ἀπο-δειχθῇ ἀληθές. Καὶ ἡ Μαζίμη ἐκαταίεται παρ' αὐτοῦ χάριν· "Πολλοὺς βασιλεῖς, τῆ λέγει, καὶ ἡγεμόνες κατετρόπωσα· νὼν ὁ θεὸς ἠθέλησε νὰ νικῆθῶ παρὰ σου· ἐάν με λάθῃς γυναικα, οὐδεὶς θὰ δυνήθῃ ν' ἀντισταθῇ καθ' ἡμῶν ἡμωμένων!" Ἀλλ' ὁ σοφὸς Δερβάνης ἦνοιε τὸ θείον τῆς ζωῆς του, καὶ εἶδεν ὅτι ἐάν μὲν νυμφρευθῇ τὴν Μαζίμην θὰ ζῆσθ δεκαετῆ ἔτη, ἐάν δὲ τὴν ὀραίαν Στρατήγισσαν τριάκοντα ἔτη. Πέμπετι ἐπομένους τ

οΐκαδε πρὶν φθάσωσι οἱ ἀδελφοὶ καὶ ὁ πατήρ." Ὁ Δεβγένης κρούει πρὸ τῶν παραθύρων τῆς βασιλόπαιδος ἀργυρᾶν λύραν μὲ χρυσοῦς χορδὰς, καὶ λέγει· "Εἰπέ μοι τίς εἶναι ὁ πατήρ σου καὶ τίνας οἱ ἀδελφοὶ σου." — Ὁ πατήρ μου φέρει θώρακα χρυσοῦν καὶ περικεφαλαίαν κεκοσμημένην διὰ τιμαλφῶν λίθων καὶ σμαράγδων, ὁ ἵππος του φέρει κάλυμμα πράσινον· οἱ ἀδελφοὶ μου ἔχουσι ἀργυροῦν θώρακα καὶ χρυσοῦς περικεφαλαίας, καὶ οἱ ἵπποι των ἔχουσι κάλυμμα ἐρυθρόν. Ὁ Δεβγένης κινᾷ τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Στρατήγισσας καὶ ἀφίει αὐτοὺς ἐλευθέρους, λαμβάνει δὲ παρὰ τοῦ ἡγεμόνος εἰς ἐνθύμησιν τιμαλφέστατον σταυρὸν τοῦ προπάππου του. Μεθ' ὃ νομφρεύεται τὴν ὀραίαν νεάνίδα· ὁ πενθερός του καὶ οἱ γυναικάδελφοί του τῆ προσφέρουσι δῶρα πολυτίμα, ἐν οἷς 30 ἵππους, 30 ἰέρακας, σκηνὴν χρυσοκέντητον, εἰκόνα τῆς

χαίται ῥωσικαὶ εἰκόνας παριστώσιν αὐτὸν φέροντα ἀνατολικὸν ἐρυθρὸν πῖλον καὶ ἕφος. Ὡς ὁ ἡμέτερος Διγενὴς οὕτω καὶ ὁ ῥώσος Ἀνίκας ζῆ πολλά ἔτη (ποτὲ μὲν 222, ποτὲ δὲ 331, ἀλλοτε δὲ 390). — Ἄλλ' ἔχομεν καὶ ἄλλους ἐπικούς ἤρωας τῆς Ῥωσίας οὐδὲν τὸ ἐθνικὸν κεκτημένους, καὶ φανερώς τὴν ἐκ τοῦ Βυζαντίου προέλευσίν των προδίδοντες. Τοιοῦτος εἶναι ὁ Τουγάριν-Ζμεγίεβιτς, ὅπερ ἑλληνιστὶ σημαίνει Τουγάριν-Δρακοντόπουλος. Ἐκ τῶν πολλῶν περὶ αὐτοῦ ἐπιῶν ἐν Ῥωσίᾳ ὑπάρχει ἐν, ἐν ᾧ ἀποκαλεῖται οὗτος ἤρωας Κωνσταντινουπόλεως (Καργαράτσικης), εὐρισκόμενος παρὰ τῆ μεγάλῃ βασιλεῖ Κωνσταντίνῳ καὶ τῇ βασιλίᾳ Ἑλένῃ. Ὁ ἤρωας οὗτος ἐκστρατεύει κατὰ τοῦ Κιέβου· συλληφθεὶς ὅμως ἀπάγεται πρὸς τὸν Βλαδίμηρον, ὅστις κατὰ παράκλησιν τῆς μητρὸς αὐτοῦ τὸν ἀπολύει.

ἀποστέλλει εἰς Βαβυλῶνα τρεῖς πρεσβευτάς, Ἑλλῆνα, Ἀθαζὸν καὶ Ῥωσῖον ἢ Σλάβον, ὅπως λάθωσι τὴν σημαίαν παρὰ τῶν τριῶν νηπίων Ἀνανίου, Ἀγαρίου καὶ Μισαήλ. Ἡ πρὸς τὴν πόλιν ὁδὸς παρεμποδίζεται ὑπὸ παντοίων προσκομιμάτων· αὐτὴ δὲ ἡ πόλις περιεκυκλωτο ὑπὸ παμμεγέθους ὕψους, οὗ τὸ σῶμα ἐξοχουτοῦ ὡς θαλάσσιον κύμα· ἐκ τοῦ συρίγματος αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι κατέπιπτον χαμαὶ καὶ πολλοὶ ἀπέθνησκον. Ἐν τούτοις οἱ πρεσβευταὶ αἰσίως ἀπέφυγον τοὺς κινδύνους θύους καὶ ἐπέστρεψαν πρὸς τὸν βασιλέα κομισαὶ διαφόρων τιμαλφῶν ἀντικειμένων, ἀμφορέων, πολυτίμων λίθων, χρυσοῦ. Ἐτερον χειρόγραφον τοῦ αὐτοῦ ἔπους λέγει ὅτι ἐν Βαβυλῶνι ἐθαύλευεν ὁ Ναβουχοδονόσορ, ὅστις ἐστέγασε τὴν πόλιν ὄλην σιδήρῳ, καταχρύσωσε τὴν στέγην, ἀνήγειρεν ὑέλιον μέγαραν καὶ ἐν τῷ μεγάρῳ ἔστησεν ὑέλιον θρόνον. Εἶτα

Ἡ ΚΕΡΥΝΕΙΑ ΕΝ ΚΥΠΡῶ.

ἀγίας Θεοδώρας, τέσσαρα δόρατα ἀραβικά καὶ 50 χρυσοκέντητους ζῶνας." Οὕτω τὸ ῥωσικὸν ἔπος. Τίς δύναται νὰ διαμφισβητήσῃ τὸν ἑλληνικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα; Πῶς νὰ μὴ αἰσθανθῆ τις ἀναγινώσκων αὐτὸ ἐνδόμυχον χαρὰν ἐπὶ τῇ ἐπιρροῇ ἣν ἐξήσκησεν ὁ Βυζαντινὸς ἐπὶ ὅλης ξένης φιλολογίας καθ' ἣν ἐποχὴν μάλιστα τόσον μακρὰν ἤδη εὐρίσκειτο ἡ ὁδὸς τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ; Ἐξετάζοντες ἐπισταμένως τὸ ἄνω μνημονευθὲν ἔπος φθάνομεν εἰς τὰ ἐξῆς σπουδαῖα συμπεράσματα· Ὁ Διγενὴς παρ' ἡμῖν, ἥτοι ἐν τοῖς διαφόροις περὶ αὐτοῦ βυζαντινοῖς ἔπεσιν, ἀποκαλεῖται ἀνίκητος· τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ῥωσικοῦ ἐπικοῦ ἤρωος Ἀνίκας. Τὸ οὐσιωδέστερον περιεγόμενον τοῦ ῥωσικοῦ ἔπους περὶ Ἀνίκας = μαχητοῦ, εἶναι οἱ μετὰ θάνατον ἀγῶνες αὐτοῦ. Εἶναι ἤρωας ἰσχυρὸς καὶ ἀνδρείος, μετέσχε πολλῶν ἀγῶνων, καὶ πολλὰς ἠρήμους πόλεις ἐν τῷ βίῳ του. Ἐπος τι κυρίως ἀναφέρει ὅτι κατῆκει ἐν τῇ ἐνδόξῳ πόλει Ἐδέλσῳ (φανερὰ παραφθορὰ τῆς Ἐφέσου). Ἄρ-

ῥκεῖ νὰ ρίψῃ τις θλέμμα ἐπὶ μυρίων ὄσων μνημείων τῆς ἀρχαίας ῥωσικῆς Φιλολογίας ὅπως φθάσῃ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι μεγίστη ἦν ἡ ἐπ' αὐτῆς ἐπιρροὴ τοῦ Βυζαντινοῦ. Τοιαῦτα εἶναι ὁ μῦθος περὶ τοῦ ἀνδρείου Γεωργίου καὶ τοῦ λύκου, ἀπλή σχεδὸν παράφρασις τοῦ ἡμετέρου Ῥαδάρου, λύκου καὶ ἀλουποῦς διηγησις ὀραία· ὁ μῦθος περὶ τοῦ σοφοῦ Ἀκίηρου καὶ τοῦ υἱοῦ του Ἀναθίνου· τὸ περὶ Κητοβράσου ἔπος, τὸ ὁποῖον οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ὁ περὶ Κενταύρων μῦθος· ὡσαύτως καὶ τὸ περὶ Δυστυχίας ἔπος, παράφρασις καὶ τοῦτο τοῦ βυζαντινοῦ· Ἄλλος παρηγορητικὸς περὶ δυστυχίας καὶ εὐτυχίας, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἡ Δυστυχία παρίσταται ὑπὸ τῆν μορφήν γυναικός, ἐν ᾗ ἐν τῷ ῥωσικῷ ὑπὸ τῆν μορφήν πολιοῦ γέροντος, καὶ τοῦτο κατὰ φυσικὸν λόγον, καθότι ἡ Δυστυχία (γκάρε) παρὰ τοῖς Ῥώσοις εἶναι γένους ἀρσενικοῦ. Τοιοῦτο τέλος εἶναι καὶ τὸ "Περὶ τῆς βασιλείας τῆς Βαβυλῶνος" ἔπος, ἔνθα κύριον πρόσωπον διαδραματίζει ὁ Ἑλλῆν βασιλεὺς Λέων, ὅστις

δὲ διέταξε νὰ κατασκευάσωσιν ὄφιν παμμεγέθη, δι' οὗ περιεκύκλωσε τὴν πόλιν· ὡς καὶ ἐπὶ ὄλων τῶν δοχείων καὶ σκευῶν ν' ἀπεικονίσωσιν ὄφιν. Οἱ ὄφεις οὗτοι ἐξωγονήθησαν καὶ προὔξενον τὸσαύτην ἀναστάσιον, ὅστε ἡ Βαβυλῶν ὄλη ἠρημώθη παραδοθεῖσα εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν ἑρπετῶν ἐπὶ πολλὰ ἔτη. Τότε ἐνεθρονίσθη ἐν αὐτῇ ὁ Ἑλλῆν βασιλεὺς Βασίλειος κτλ. Ἄλλ' ἀρκεῖ νὰ ἐξετάσῃ τις γλωσσολογικῶς τὰ ἔπη ταῦτα καὶ νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν του ἐπὶ τῶν μυρίων ἑλληνικῶν λέξεων καὶ φράσεων, τῶν ἐν αὐτοῖς ἀπαντημένων, ὅπως πισθῆ περὶ τῆς ἑλληνικωτάτης αὐτῶν καταγωγῆς καὶ τῆς ἐκ Βυζαντίου προελεύσεώς των. (Ἐπειτα συνέχεια καὶ τέλος.)

Ἡ ΚΕΡΥΝΕΙΑ ΕΝ ΚΥΠΡῶ.

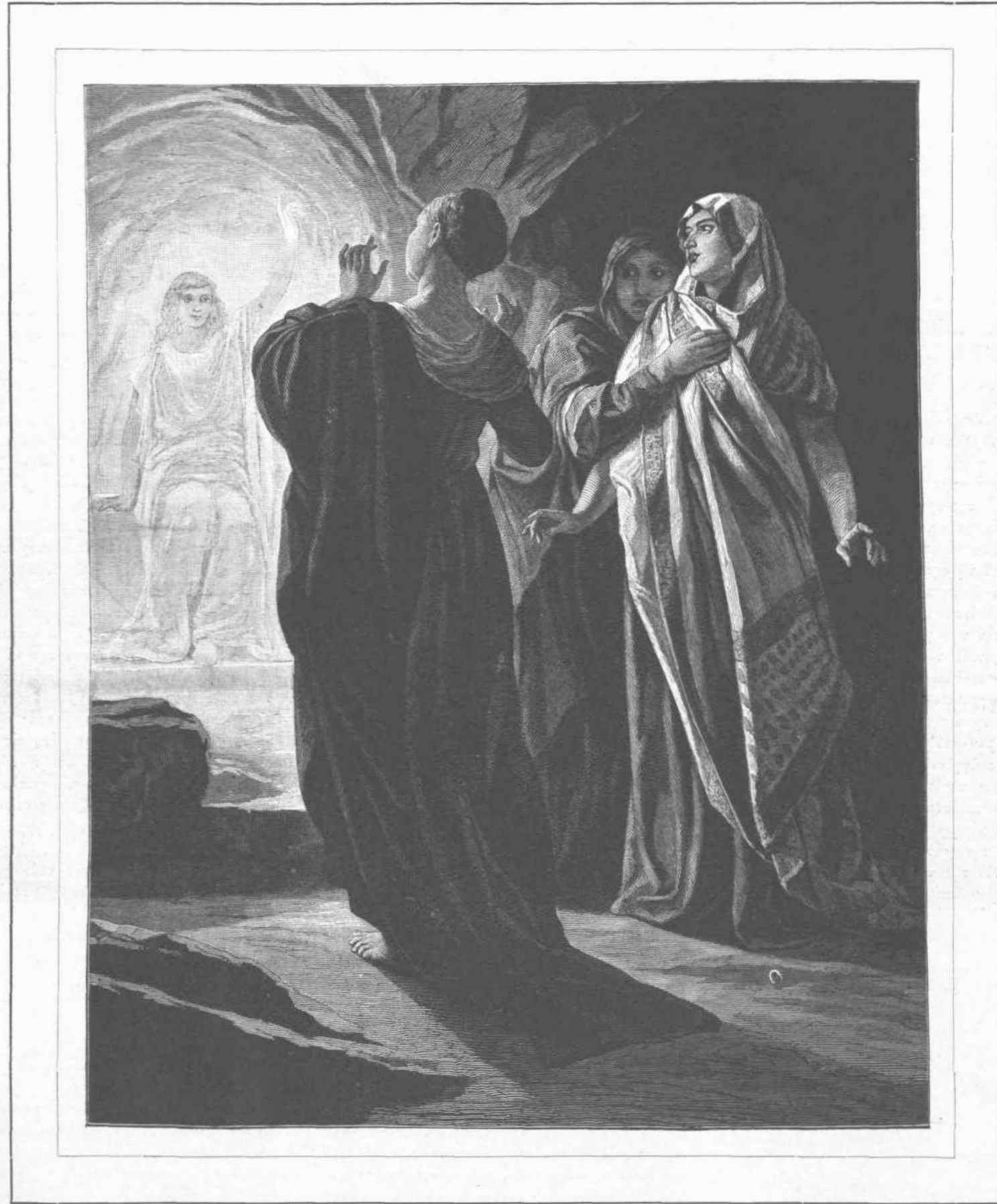
(Μετὰ εἰκόνας.)

Ἡ νῆσος Κύπρος, ἡ τῆς Ἀφροδίτης πατρίς, περὶ ἧς κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη τοσοῦτος

ἐγένετο λόγος, ἔχει μῆκος μὲν ἑκατὸν ὡς ἐγγιστα μιλίων καὶ πλάτος μεταξὺ τριάκοντα καὶ πενήκοντα. Ἡ χώρα εἶναι μᾶλλον ὄρεινῃ, καὶ τινὰ τῶν ὄρεων τῆς διατηροῦσι τὴν χιόνα καὶ κατὰ τὸ θέρος, τόσον εἶναι ὑψηλά. Ὡς ἐκ τῶν ὑψη-

νῆσων, οὕτω καὶ ἡ Κύπρος ἔχει τοποθεσίας μαγευτικὰς, καὶ ἦδη ὁ Ἑσπερος ἔσχεν ἀφορμὴν νὰ ἠμμοσιεύσῃ εἰκόνας ἐκ Κύπρου. Καὶ σήμερον πάλιν προσφέρομεν τὴν εἰκόνα τῆς Κερυνείας, ἧς ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν θέσις εἶναι

ἑνωσιν μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος διατηρεῖται ζωηρὰ. Μὲ ὄλας τὰς ἀσπιρότητας, μὲ ὄλας τὰς κολακείας των, μὲ ὄλα τὰ δῶρα ἢ τὰς ποινάς των οὐδέποτε θὰ κατορθώσωσιν οἱ Ἄγγλοι νὰ καταπιῶσιν τὸ αἶσθημα τοῦτο τῆς φιλο-

Ἡ ΠΕΡΘΗ, ΟΥΚ ἜΣΤΙΝ ΩΔΕ." (Μάρκ. Εὐαγγ.)

λῶν ὄρεων τὸ κλίμα τῆς νῆσου εἶναι πρὸς θερρὰν ψυχρότερον πολὺ ἢ πρὸς νότον, ὅπου τὰ ὄρη εἶναι ταπεινότερα. Τὸ θέρος ὁ καύσων εἶναι ἀρκούντως ἐπαισθητὸς ἕνεκα τῶν πολλῶν ἐρήμων καὶ ἀκαλλιεργήτων μερῶν, τὰ ὅποια πάλιν τὸν χειμῶνα εἰσὶν ἐκταθειμένα εἰς τοὺς ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πνέοντες ψυχροὺς ἀνέμους. Ἐν γένει ὅμως τὸ κλίμα εἶναι ὑγιές, καὶ ὑπέρβηροι ἄνθρωποι ζῶσι πολλοί. Ὡς ὄλα αἱ ἑλληνικαὶ

ὄντως γραφικῇ. Δεῖξά φάινεται ἡ ὁδὸς ἡ ἀγροῦσα πρὸς τὴν Λευκασίαν, τὴν πρωτεύουσαν τῆς νῆσου· ἀριστερὰ δὲ τὸ παραθαλάσσιον φρούριον εἶναι ἔργον βενετικῶν ἀνήκων εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν οἱ Βενετοὶ ἐξουσίαζον τὴν ὄλην νῆσον, ἣν τῷ 1571 οἱ Τούρκοι ἐκυρίευσαν. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Κύπρου ἀνέρχεται σήμερον εἰς 150 χιλιάδας, ἐξ ὧν οἱ πλείστοι Ἑλληγες· πάντοτε δὲ ὁ ὄθος τῶν Κυπρίων πρὸς

πατρίαν παρὰ τοῖς Κυπρίοις, ὡς δὲν κατόρθωσαν οὐδ' οἱ Τούρκοι μετὰ τὴν τυραννικὴν αὐτῶν καὶ μακροχρόνιον διοίκησιν νὰ τὸ καταπιῶσιν. Ἄς παραχωρήσῃ ὅσας θέλει ἐλευθερίας εἰς τοὺς Κυπρίους ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις, αὐτοὶ πάντοτε θὰ μένωσι πιστοὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους των πόθους, καὶ τὸ σύνθημά των θὰ ἦναι πάντοτε· "Ἐνωσις μετὰ τῆς Ἑλλάδος."

“ΗΓΕΡΘΗ, ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΩΔΕ.”

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 5.)

Ἡ ἡμετέρα εἰκὼν παρὶστὰ τὴν στιγμὴν, καθ’ ἣν αἱ μυροφόροι γυναῖκες πρῶται ἔμαθον τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀπλὴ καὶ ὑψηλὴ ὄντως εἶναι ἡ περιγραφή τῆς στιγμῆς ταύτης ἐν τῇ Εὐαγγελίῳ τοῦ Ἁγίου Μάρκου (κεφ. 16). Ἐνταῦθα εἰσέλθουσαι εἰς τὸ μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιῶσι, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν· καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβείσθε· Ἰησοῦς ζῆτετε τὸν Ναζαρεθὸν τὸν ἔσταυρωμένον· Ἠγέρθη, οὐκ ἐστὶν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν.”

Ἐπὶ τὴν ἔμπνευσιν τῆς περιγραφῆς ταύτης ὁ ζωγράφος ἐποίησε τὴν ὁραίαν ταύτην καὶ σημαντὴν εἰκὼνα.

Ο ΠΡΙΓΚΨ ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΚΑΙ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΑΥΤΟΥ.

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 8.)

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐτελεσθήσαν ἐν τῇ βασιλικῇ τοῦ Οὐδίνσοφ ἐπαύλει μετὰ πολλῆς τῆς πομπῆς οἱ γάμοι τοῦ πρίγκιπος Λεοπόλδου, τοῦ τετάρτου καὶ νεωτάτου υἱοῦ τῆς βασιλοῦσας Βικτωρίας μετὰ τῆς πριγκίπισσας Ἐλένης, θυγατρὸς τοῦ πρίγκιπος τοῦ Βάλδεκ. Ὁ πρίγκιψ Λεοπόλδος, ὅστις πέρυσι ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλβανὴ ἄγει τὸ τριακαστὸν τῆς ἡλικίας του ἔτος, ἡ δὲ σύζυγός του συνεπλήρωσε κατὰ τὴν παρελθόντα Φεβρουάριον τοῦ 21^{ου} ἔτους. Διὰ τὴν τελετὴν τὸν γάμον εἶχον μεταβῆ εἰς Ἀγγλίαν οἱ γονεῖς τῆς νεονύμφου ὡς καὶ ἡ προσυτέρα αὐτῆς ἀδελφὴ, ἡ βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας. Αἱ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες εἰσι πεπληρωμένα περιγραφῶν τῆς μεγαλοπρεποῦς τελετῆς, ἣτις ἔλαβε χώραν μεθ’ ἧλξης τῆς ἐπιβαλλούσης ἐθιμοταξίας τῆς ἀγγλικῆς Αἰθλῆς. Τὸ ἐν Οὐδίνσοφ κατὰ τὴν περιστάσιν ταύτην παρατεθὲν γεῦμα ἦτο πολυτελέστατον, ἐκτάκτως δὲ ὁραία ἦσαν τὰ τῇ νεονύμφῳ προσενεχθέντα δῶρα.

Δυστυχῶς τὴν χαρὰν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ἐπεσκίασε θειὸν τῆς τύχης τραῦμα. Τὴν ἐπιούσαν τοῦ γάμου ἀπέβηκεν ἐν Ludwigsburg ἐκ τοκετοῦ ἡ ἀδελφὴ τῆς νύμφης, ἡ σύζυγος τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου τῆς Βυρτεμβέργης, μόλις τὸ 25^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς ἄγουςα. Οἱ γονεῖς ἅμα τῇ τηλεγραφικῇ ἀγγελίᾳ τοῦ δυστυχίματος τούτου ἀπῆλθον ἐξ Ἀγγλίας — ὅπως ἀπὸ τῆς ἀποστραπέουσας τοῦ γάμου αἰθουῆς τῆς μιᾶς θυγατρὸς μεταβῶσι παρὰ τὸν ζοφερόν καὶ ψυχρὸν τάφον τῆς ἀλλης. Φοβεραὶ τὸν ἀνθρωπίνων πραγμάτων αἱ μεταβολαὶ καὶ ἀντιθέσεις!

ΜΙΚΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΣ ΠΟΙΜΗΝ.

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 9.)

Ἀντικείμενον, ὑπερ ἀνεκθεῖν εἴλικσε τὸν χρωστῆρα τῶν εὐρωπαϊκῶν ζωγράφων, εἶναι τύποι τινεὶ τῆς μεσημερινῆς Ἰταλίας, ἐνθα ἡ ζωηρότης τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου καὶ ἡ χάρις τῆς στάσεως καὶ τῶν κινήσεων, διεγείρει τὸν θυμασμὸν κυρίως τῶν καλλιτεχνῶν. Τοιοῦτον τύπον παρὶστὰ καὶ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν, μικρὸν ποιμένα ἐκ τῶν περιχώρων τῆς Ρώμης. Ἐν τῇ μέλανι τοῦ παιδὸς ὀφθαλμῷ ἀπαστράπτει ζωηρότης τοῦ πνεύματος συνημένη μετὰ με-

λαγχολίας τινος, ἣτις καθιστᾷ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὸ ὁραῖον ἐπι ἐκυστικώτερον· ἡ κόμη αὐτοῦ, μέλαινα καὶ πυκνὴ, κατέρχεται ἐπὶ τῶν ὠμων του ὡς πέπλος· ὑπὸ τὸν πλατῶν πλίνον τὸ πρόσωπον ἀποκτᾷ τὴν σύννοσιν καὶ ἐκαυμένον, ὡς νὰ μὴ ἦτο παιδὸς πρόσωπον τοῦτο ἀλλὰ ἀνδρὸς πλέον. Ἐν γένει δὲ καὶ εἰς τὰ ἀσημαντότερα μέρη τῆς εἰκόνος του ὁ ζωγράφος κατόρθωσε νὰ δώσῃ τὸν ἕλωσ ἰδιαίτερον καὶ χαρακτηριστικὸν τύπον, τὸν ὁποῖον ἔχουσιν οἱ ποιμανεῖταιδες τῆς πεδιάδος τῆς Ρώμης. Ἡ εἰκὼν προδίδει ἀνατινήτως θαθείας ἐπὶ τῶν κατοίκων τῆς χώρας ἐκεῖνης μελέτας.

Η ΕΠΑΥΛΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ.

(Μετά εικόνας, βρα σελ. 13.)

Ἐν τῇ μέσῃ πυκνῷ καὶ δασύδῳ πευκῶνος εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Καραθίων ὄρεων κεῖται ἡ μονὴ τοῦ Σινᾶ, ἣν ἐν ἔτει 1679 ἀνήγειρεν ὁ Μιχαὴλ Καντακουζηνός. Ἐπὶ πολλὰς δεκαετηρίδας ἡ μονὴ αὕτη ἦτο τὸ καταφύγιον τῶν περὶ κατοίκων ἐν καιροῖς ἐπιδημιῶν καὶ ἐμφυλίων σπαραγμῶν. Καὶ σήμερον ἐπι αἱ πύλαι αὐτῆς φιλοδέξως ἀνοίγονται παντὶ τῷ ἐπισκεπτομένῳ αὐτῇ.

Ἀπὸ τῆς μονῆς ἡ ὁδὸς ἀνέρχεται πρὸς τὸ ὄρος καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν πρὸς τὰ δεξιὰ ἐμφανίζεται τῷ θιέματι ἡ ἐξοχικὴ τῷ βασιλέως Καρόλου τῆς Ρουμανίας ἔσκαυλις, ἣν ἀνήγειρεν οὗτος ἐσχάτως ἰδίᾳ ἕλωσ ὀπαίνῃ. Οὐχὶ μακρὰν τῆς ἐπαύσεως κεῖται ἐν τῷ περὶ συσίφῳ καὶ ἀγρίῳ ὁ μικρὸς θηρευτικὸς ἰσθμικὸς, χρησιμεύων ὡς κατάλυμα κατὰ τὰς ἐν καιρῷ φθινοπώρου κυνητικὰς ἐκδρομὰς.

Ἡ ἔπαυσις σχηματίζει ἐκτεταμένον σύμπλεγμα, ἐπιστεφόμενον ὑπὸ τετραγώνου πόργου ὕψους 60 ὡς ἔγγιστα μέτρων. Ἡ πρὸς δυσμὰς αὐτῆς διαιρετὴ τῆν ἔπαυλιν εἰς δύο τμήματα, ὧν τὸ μὲν περιέχει τὸ βασιλικὸν μέγαρον, τὸ δὲ τὸν ζωνῶνα, τὸ λεγόμενον μέγαρον τῶν ἱπποτῶν, ἠνωμένον μετὰ τῷ βασιλικῷ μέγαρῳ διὰ μεγαλοπρεποῦς στοᾶς. Ἡ κυρία πρόσφυξις τοῦ ὅλου οἰκοδομήματος, μήκος ἔχουσα 100 μέτρων, μετὰ τὸς ὑψηλοῦς αὐτοῦ ὄρους καὶ ἐξώστως, μετὰ τὸ ὠρολόγιον ἐν τῷ μέσῳ, μετὰ τὸν πόργον καὶ τοὺς γλυπτοὺς κίονας ἀποτελεῖ σύνολον χαριέστατον καὶ μεγαλοπρεπές. Ἐν τῇ μεσαίᾳ αὐτῇ ὑπάρχει κομρὸς πίδαξ κατὰ τὸν πομπητικὸν ῥυθμόν, ἐν δὲ τῷ μέγαρῳ εὐρίσκονται τὰ λαμπρῶς κεκοσμημένα ἰδιαίτερα θωματῖα τοῦ ἡγεμόνος καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ, θέατρον, σφαιριστήριον, μεγάλῃ αἴθουσα ὑποδοχῆς, πλουσία βιβλιοθήκη κτλ. Ἐν τῷ πόργῳ εἶναι καὶ θωματῖον πλουσιῶς κατὰ τὸν τουρκικὸν τρόπον διασκευασμένον. Ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησις τῆς ὁραίας ταύτης ἐπαύσεως δὲν ἀποπερατώθη εἰς ἐτι ἐντελῶς· οὐχ ἤρτων ὅμως κατὰ τὰς τελευταίας ἐκ Βουκουρεστίου εἰδήσεις τὸ βασιλικὸν τῆς Ρουμανίας ζεῦδος προτίθειαι νὰ διέλθῃ ἐφέτος τοὺς θηρινοὺς μῆνας ἐν αὐτῇ.

Κομψότατος εἶναι ὁ παρακείμενος θηρευτικὸς οἰκίσκος, ὅλωσ ἐκ ξύλου κατασκευασμένος καὶ φέρων ἄνωθεν τῆς θύρας ἀπειραφὴν τοῦ ἐξώρου τῆς Ρουμανίας ποιητοῦ Ἀλεξάνδρου, δι’ ἣς προσκαλοῦνται οἱ περιηγητὰὶ νὰ εἰσέλθωσιν ἐν αὐτῷ. Δὲν εἶναι τοῦτο τυπικὴ ἀπλῶς πρόσκλησις, διότι ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Ρουμανίας λίαν φιλοφρόνως καὶ φιλοδέξως δεχονται τοὺς προσκεκλημένους, οὐδὲ παντοειδῶς περιποιῶνται μετὰ τὴν γερμανικὴν ἐκείνην καὶ

εὐγενῇ ἀφέλειαν, ἣτις πολυτιμώτερον τὴν περιποιήσει καθιστᾷ.

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΟΦΙΑ ΠΟΤΟΚΗ ΕΛΛΗΝΙΣ ΤΟ ΓΕΝΟΣ.

Μετὰ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους 1785 ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβυς τῆς Γαλλίας, κύριος Δουβαρρῆς, ἐξεβλήθη ἐξ ἐπισκεπτοῦ εἰς περίστατον, ὡς ἐβουλεύθη κατὰ τὴν ἀπόφασιν ν’ ἀναλάβῃ τὴν ἀνατροπὴν καὶ ἐκπαίδευσιν τῆς χαρισστάτης ταύτης Ἐλληνίδος. Καὶ κατ’ ἀρχὰς μὲν ἐσκέπετο νὰ ἀγοράσῃ αὐτὴν ὡς δούλην· ἀλλ’ ἐπειδὴ ὁ νόμος ἀπαγόρευε τοῦτο, ἀπεσάνθη διὰ τρίτου προσώπου πρὸς τὴν μητέρα αὐτῆς, παρ’ ἣς ἐπὶ καταβολῇ 1500 γροσίων ἔλαβε τὴν κόρην. Ἐν τῷ μὲν γάμῳ τῆς προσθείας ὁ Δουβαρρῆς ἠτοίμασε διὰ τὴν προστατευομένην του κατὰλληλον θωματῖον, ἔδωκεν αὐτῇ γαλλικὰ διδασκάλισσιν καὶ φορέματα κατὰ τὸν τελευταῖον παρισίνον συρμόν. Ἡ ζωγράφ Ἐλληνοὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ συνοικισθῇ μετὰ τὸν νέον βίον τῆς, τοσοῦτον μᾶλλον, καθ’ ὅσον ὁ ἀγαθὸς πρέσβυς τῇ ἐπέτρεπε καὶ τὴν μητέρα τῆς κατ’ ἐκείνην νὰ ἐπισκεπτήται καὶ μετὰ τὰς παλαιὰς συντρόφους τῆς νὰ διασκεδάζῃ. Ἡ Σοφία ἐκολοκαίετο τὰ μάλιστα θιέπουσα τὰς συντρόφους τῆς θυμαζοῦσας τὰ πολυτελῆ αὐτῆς ἐνδύματα καὶ κοσμήματα· ἡ μήτηρ τῆς ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ συνειθίσῃ εἰς τοῦτο, καὶ ἐπανελθόντως ἐλέγεν, ὅτι ἡ κόρη τῆς ὡς Φαναριώτισσα μόνον τὴν ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν ἔπρεπε νὰ φορῇ. Ὁ Δουβαρρῆς θέλων καὶ κατὰ τοῦτο νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, παρήγγειλε πολυτελεστάτην ἑλληνικὴν ἐνδυμασίαν, ἣτις ἐτι μᾶλλον ἐφανέρον τὴν σπανίαν τῆς νεανίδος καλλονῆς. Ἐν διαστήματι δύο ἐτῶν ἡ μικρὰ Σοφία διδάχθεισα ἀνεπύθη καὶ σωματικῶς καὶ διανοητικῶς, ὁ δὲ γέροντος προστάτης τῆς ἦτο κατενοουσαμένος διὰ τὸ κατόρθωμα τοῦτο. Ἰσοῦ ἐφαντάζετο ὅτι ἠδύνατο ἡμέραν τινὰ νὰ συνδέσῃ αὐτὴν πρὸς ἑαυτὸν διὰ στενωτέρου καὶ τρυφεροτέρου δεσμοῦ.

Ἀφῆνης ὅμως ὁ Δουβαρρῆς ἀνεκλήθη παρὰ τῆς κυβερνήσεώς του καὶ διετάχθη νὰ μεταβῇ προσωρινῶς εἰς Βαρσοβίαν καὶ εἰς Βερολίνον πρὸς διεξαγωγὴν σπουδαίων διπλωματικῶν ὑποθέσεων. Φυσικὸν ἦτο νὰ συμπαραλάβῃ μετ’ ἑαυτοῦ καὶ τὴν Σοφίαν, ἣτις μετὰ πολλῆς τῆς θλίψεως ἀπεγορήθη ἀπὸ τῆς μητρὸς τῆς καὶ ἀπὸ τῆς πατρίδος τῆς, καίτοι ἐγνωμονούσα τῷ γενναίῳ καὶ ἀφιλοκέρδει αὐτῆς προστάτῃ.

Πρὸς μετὰθεσιν εἰς τὴν νέαν θέσιν του ὁ πρεσβευτὴς διηλθε διὰ τῆς εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ ἀφῆνθες μετὰ κοπιώδη ὀδοπορίαν εἰς τὴν ὄχρῳν πόλιν Καμίνικ-Ποδόλας, ἣτις κατ’ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦτο εἰς τὰ σύνορα, ἀπεφάσισε ν’ ἀνακαυθῆ ἐκεῖ ἐπὶ ἰσχυρῷ τουλάχιστον ἡμέρας. Πρὸς τοῦτο παρεκινήθη καὶ ἐκ τῆς ὅλωσ ἐξαιρετικῆς ὑποδοχῆς, ἣς ἔτυχε παρὰ τῷ φρουράρχῳ τῆς πόλεως ἐκεῖνης, τῷ κόμητι στρατηγῷ DE WITT, ὅστις μετὰ ὄντως ῥωστικῆς φιλοφρονείας τὸν περιποιήθη. Ἦτο ὁ DE WITT

οὗτος ἀπόγονος τοῦ ὁμονύμου πολιτικοῦ τῆς Ὀλλανδίας, τοῦ ἐν ἔτει 1672 δολοφονηθέντος. Ὁ Δουβαρρῆς, στρατιωτικὸς καὶ οὗτος καὶ ἐν-θερμὸς θυμαστῆς τοῦ διασώμου ἀρχιτέκτονος VAUBAN μετὰ πολλοῦ τοῦ ἐνδοξοῦς ἐξητάζεν ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρους τὰ ἀμυντικὰ ἔργα τοῦ ὄχρου ῥωσικοῦ φρουρίου, περιήρχετο τὰς ἐπάλλξεις, τὰς τάφρους, καὶ συχνὰ ἔκαμνε εἰς τὰ περιήχρω ἀκδρομὰς. Ἐν τοσοῦτον ἐν τῷ φρουρίῳ ἐφιλοξενεῖτο καὶ ἡ ὁραία Ἐλληνίς, πρὸς τὴν ὁποῖαν εὐθὺς ἐκ πρώτης ὄψεως εἶχεν ἐλκυσθῆ ὁ εὐγενὴς καὶ περιποικτικὸς φρουράρχος. Δὲν παρήλθον τρεῖς ἡμέραι καὶ ἦδη ὁ DE WITT, πληγῆς ὑπὸ σφοδρῷ ἔρωτος, καὶ ἀναζητήσας τὴν Σοφίαν τῇ ἐξεφράσθη καθαρώς καὶ εὐκρινῶς. Ἡ νεανὴ δὲν ἔμεινε ἀναίσθητος εἰς τοὺς περιποικτικῶς τοῦ στρατηγῶ ἰσχυρῶς, τοσοῦτον μᾶλλον, καθ’ ὅσον ἦτο οὗτος ὁ πρῶτος ἀνήρ ὅστις εἶχεν ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτὴν περὶ ἔρωτος. Ἐνθαρρυνθεὶς ὁ DE WITT ἔκαμνε τὴν πρότασιν του, ἣν ἡ Σοφία ἐδέχθη. Τότε ὁ φρουράρχος ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ἀνωπέτου Γάλλου, τοῦ τὰ ἐξωτερικὰ τοῦ φρουρίου ἔργα ἐπισκεπτομένου, διέταξε ἀμέσως τὸν ἱερέα νὰ προβῇ εἰς τὴν τέλειαν τοῦ γάμου του. Πρὸς ἀποφυγὴν πάσης ἐνοχλήσεως ἐκείσε τὴν πόλιν τοῦ φρουρίου, ἀνέσυρε τὰς γεφύρας καὶ ἔδωκεν αὐστηρὰν διαταγὴν οὐδέν ἐπιτραπῆ ἢ εἰσοδοῦ. Ὁ Δουβαρρῆς ἐπανεβλήθη καὶ εὐρὺν τὴν πόλιν κεκλεισμένην ἤρχισε νὰ ἐνοηθῇ τὴν συμβάσειν. Ἐφώναξεν, ἠπειλήσεν, ὠργίσθη· ἐπὶ τέλους ὅμως ἠναγκάσθη νὰ καταλύσῃ εἰς ἐλευθέρῳ ἐβραϊκῶν ἐνοδοχέειν, καὶ νὰ διέλθῃ ὀλοκλήρον τὴν νύκτα ἐπὶ ὀλίγῳ ῥοπαροῦ ἀχύρου. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ εὐδαίμων φρουράρχος ἐπέλει τὸν γάμον του μετὰ τῆς εὐαίδου Ἐλληνίδος, ἣτις ὡς ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εἶχεν ἐμφανισθῆ εἰς τὴν ἐρημίαν του.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ σύζυγος ἀπέστειλε πρὸς τὸν πρεσβευτὴν τοὺς ὑπέρτατος, τὰ πράγματα, τὰ δῶρα ὅλα, τὰ ὅποια εἶχε κάμει εἰς τὴν Σοφίαν. Συγγρόνος δὲ τῷ ἐπεψμῆ καὶ φιλοφρονεστάτην ἐπιστολῆν, δι’ ἣς τὸν παρεκάλει νὰ ἀποσύρῃ πᾶσαν περαιτέρω συνέντευξιν, ἣτις κατ’ οὐδὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μεταβῇ τὰ τελεσεσμάτα. Προσέθηκε καὶ ἡ νέα σύζυγος περιποικτικὴν πρὸς τὸν πρεσβευτὴν ἐπιστολὴν, δι’ ἣς τὸν διεβεβαίονε περὶ τῆς αἰωνίας ἐγνωμονήσεως τῆς καὶ τῷ ἐξήτει συγγνώμην, ὅτι τὰ νέα αὐτῆς καθήκοντα τὴν ἐμποδίζουσι νὰ συνοδεύσῃ αὐτὸν περαιτέρω.

Ὁ Δουβαρρῆς, ἀνὴρ φιλόσοφος, ὑπέκυψεν εἰς τὸ ἀναπόδραστον καὶ ἀθημερὸν ἀνεχώρησε διὰ Βαρσοβίαν, ἀφῆσας τοὺς νεονύμφους ἐν τῇ ἰσχυρῇ καὶ εὐδαίμονι αὐτῶν φτελεῖ.

Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἔτους ἡ κόμησσα DE WITT ἐδομήρατο τῷ συζύγῳ αὐτῆς υἱόν, ὅστις ἐγένετο κατόπιν εἰς τὸν διαπρεπεστέρων Ρώσων στρατηγῶν, καὶ ἐν ἔτει 1814 κατὰ τὴν ἐν Βιέννῃ σύνοδον διήγειρε θυμασμὸν ἐν τοῖς ἀριστοκρατικοῖς τῆς Βιέννης κύκλοις διὰ τὴν σπανίαν αὐτοῦ ὁραῖότητα.

Ἰσοῦ ὁ εὐδαίμων φρουράρχος ὀλοκλήρον θὰ διήρχετο τὸν βίον ἐν τοιαυτῇ ἰσχυρῇ εὐτυχίᾳ, ἐάν δὲν ἐκνετάτο ὑπὸ τῆς φιλοδωξίας· ἐπέθει νὰ ἐξαγάγῃ τὴν νεαρὰν αὐτοῦ σύζυγον ἀπὸ τοῦ ἐφήμου φρουρίου καὶ νὰ τὴν ἐπιδείξῃ εἰς τὸν κόσμον. Ζητήσας ἐπομένως τὴν ἀφασίν του καὶ τὸν ἑλθόντα αὐτὴν μετέβη εἰς Μόσχαν καὶ εἰς Πετρούπολιν, ἐνθα ἡ ὁραία Σοφία θαυμάτην ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν. Καὶ ὁ προβεβηκὸς ἦδη τὴν ἡλικίαν σύζυγος ἐκολοκαίετο θιέπου τὴν νεαρὰν του σύζυγον τὸ ἀντικείμενον τῶν περιποιήσεων ἐν τοῖς ὑψηλοῖς τῆς πρωτεύουσας κύκλοις. Εἰς τὸν ζωηροτέρων θυμαστῶν τῆς κομῆσεως DE

WITT ἐν Πετρούπολει ἦτο ὁ κόμης Στανισλαος Ποτόκης, ὅστις κατήγετο ἐξ αἵκου τῆς Πολωνίας ἀρχαιοτάτου καὶ διαπρεποῦς. Ὁ κόμης Ποτόκης, νέος, ἐκυστικὸς τοὺς τρόπους, εὐφρόνης ἦτο πλουσιώτατος. Τὰ κτήματα του ἐν Γαλικίᾳ εἶχον ἔκτασιν μικροῦ βασιλείου. Ἡ Σοφία τὸν εἶδε καὶ εἶχε τὴν ἀδυναμίαν νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Ὁ κόμης Ποτόκης λαθὼν τὴν συγκατάθεσιν τῆς, ἀνέλαβε νὰ διενεργήσῃ τὸ ἀπὸ τοῦ κόμητος DE WITT διαζυγίον τῆς. Ἐν τοσοῦτον ὁ DE WITT ἐπιθῶμον νὰ ἐπιδείξῃ τὴν σύζυγον του καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ἀνεχώρησε μετ’ αὐτῆς ἐκ Πετρούπολεως.

Ἐν Ἀμδορῳφ ὁ κόμης Ποτόκης, διενεργήσας τὰ πάντα, ἐπρόφθασε τὸν DE WITT, καὶ αἴφνης παρουσιάσεται ἐνώπιόν του ἐν τῷ ἐνοδοχέειῳ καὶ τῷ ὑποβάλλει τὴν περὶ διαζυγίου ἀναφοράν, ὑπογεγραμμένην ἦδη παρὰ τῆς Σοφίας. Ἐμίμαι πεπεισμένος, στρατηγέ, τῷ λέγει περαινῶν, ὅτι ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν σύζυγον σας καὶ ἀπὸ αἰσθήμα φιλίας πρὸς ἐμὲ δὲν θέλετε θραύσει νὰ ὑπογράψῃτε τὴν ἀναφορὰν καὶ ἡμεῖς. Πρὸς διευκλόωνιν ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ὑποβάλλω Ἰντὶν δύο σπουδαίους λόγους καὶ πρῶτον ἰδοὺ ἐνταῦθα συναλλάγματα δύο ἐκατομμυρίων ρωρινῶν, τὰ ὅποια ὁ τραπέζιτῆς μου ἔχει ἐντολήν νὰ πληρώσῃ ἅμα τῇ ἐμφανίσει· ἰδοὺ ἔπειτα καὶ τὰ δύο ταῦτα πιστόλια. Καὶ ἐν μὲν ὑπογράψῃτε οἰκειοθελῶς τὴν περὶ διαζυγίου ἀναφορὰν, τότε τὰ συναλλάγματα ταῦτα εἶναι ἰδικὰ σας· ἐν δὲ ἀρνήσῃτε, τότε θὰ μονομαχήσωμεν ἀμέσως καὶ, σας ἐγγυώμαι, ὁ εἰς ἐξ ἡμῶν δὲν θὰ ἐξέλιθῃ ζῶν ἐκ τοῦ θωματίου τούτου. Ἐκλέξατε καὶ ἀποφασίσατε, ἀλλὰ ταχέως!” Ὁ κόμης DE WITT ἔμεινε ἐμβρόντητος. Ἀμέσως προσεκάλεσεν εἰς τὸ θωματῖον τὴν Σοφίαν, πρὸς ἣν διηγήθη τὰ πάντα. Ἄλλὰ ἡ Σοφία τῇ ἐξέφρασε τὴν ἀπόφασίν τῆς νὰ διαζευχθῇ ἀπ’ αὐτοῦ καὶ νὰ δώσῃ τὴν χεῖρά τῆς εἰς τὸν κόμητα Ποτόκη, εἰς δὲ καὶ μόνον ἀπὸ τοῦδε θέλει νὰ ἀνήκῃ. Ὁ Δουβαρρῆς εἶχε λαμπρῶς ἐκείνη! Ὁ DE WITT δὲν ἐταλανεύθη ἐπὶ πολὺ — ὑπέγραψε τὸ ἔγγραφον τοῦ διαζυγίου, παρέλαβε τὰ συναλλάγματα καὶ ἀνεχώρησεν. Ἐνοήσας τὸ πρόσκαιρον τῆς ἐν τῷ κόμῳ εὐτυχίας ὁ κόμης DE WITT ἐπανήλθε πάλιν εἰς τὸν ἀρχαῖον ἐρωτᾶ του, τὴν θέσαν εὐαίλην, εἰς τὴν ὁποῖαν ἔμεινε πιστὸς μέχρι τῆς τελευταίας του ἀναπνοῆς.

Ὁ κόμης Ποτόκης ἔσπευσε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν κατὰτῆσιν του διὰ τοῦ γάμου, καὶ μετέφερε τὴν χαρισέσαν σύζυγον του εἰς τὰ ἐν Γαλικίᾳ κτήματα, ἐνθα κατέλυσε εἰς τὴν ἐπαυλιν Τουτσίαν, ἣν μεγαλοπρεπέστατα διασκεύασε καὶ διακόσμησεν. Ἐνταῦθα τὸ νεαρὸν ζεῦγος ἐγευθῆ ὅλης τῆς ἰσχυρῆς εὐδαίμονίας. Ὁ Ποτόκης ἐλάτρευε τὴν σύζυγον του, ἣτις ἠγάπα αὐτὸν πιστῶς καὶ θερμῶς. Συγγρόνος τις περιηγητῆς, ὁ Γάλλος κόμης DE LA GARDE, οὗτος περιγράφει τὴν ὁραίαν κόμησσαν Ποτόκη· “Ἐκυστικώτερον “πλάσμα τῆς γυναικὸς ταύτης οὐδ’ ὑπῆρξεν οὐδὲ “ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ. Ἡ πυκνὴ μέλαινα αὐ- “τῆς κόμη, οἱ μέλανες, ζωηροὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, “ἐν οἷς ἀπαστράπτει γλυκυτάτῃ ἐρωτικῇ φλόῃ, “ἡ λεπτότης καὶ ἀπαράμυλλος χάρις τοῦ ἀνα- “σθημάτος τῆς, ἡ ἡγεμονικὴ αὐτῆς ἐμφάνις “ἀποτελοῦσι σύνολον, ὁποῖον οὐδ’ οἱ ἐσοχότεροι “τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος γλυπταὶ ἠδυνήθησαν νὰ “δῶσωσιν εἰς τὰς καλλιτέρας αὐτῶν τῆς θεᾶς “τοῦ Ἐρωτος παραστάσεις.”

Ὁδδεμιάς ἐφείθετο ὁ κόμης θουσίας ὅπως εὐχαριστήσῃ καὶ τὰς παραδοξώτερας τῆς συζύγου του ἐπιθυμίας. Μετὰ τῶν ἡμερῶν τῆς ἐδω- ὄθηρον παρὰ τῆς αυτοκρατορίας Αἰκατερίνης. Ἡ Σοφία ἐθαύμασε τὸν ὁραῖον μαργαρίτην, καὶ μειδώσα παρητήρησεν ὅτι θὰ ἦτο πρᾶγμα πολὺ

εὐχάριστον νὰ ἔχῃ τις ὀλοκλήρον περιδέραιον ἐκ τοιούτων μαργαρίτων, ἀλλ’ ὅτι τοῦτο ἦτο ἀδύνατον, καθὼς δὲν εὐρίσκοντο ἐν τῇ κόσμῳ πολλοὶ τοιούτοι μαργαρίται. Δύο ἔτη μετὰ τὴν ὁμιλίαν ταύτην ὁ Ποτόκης τῇ προσέφερεν ἑκατὸ μαργαρίτας ἀπαρραλλάκτους κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν λαμπρότητα. Εἶχεν ἀποστείλει πράκτορας εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ εἶχεν ἀγοράσει τοὺς μαργαρίτας, ὧν ἕκαστος κατὰ μέσον θρον τῷ εἶχε κοστίσει χίλια χρυσὰ εἰκασάφραγμα.

Ἐν τῇ ἐπαύλει Τουτσίαν διηλθε τὸ ἡγεμονικὸν ζεῦγος ἡμέρας ἀδόλου εὐδαίμονίας. Παρὰ τὴν ἐπαυλιν ὁ κόμης εἶχε κατασκευάσει λαμπρὸν καὶ ἐκτεταμένον κήπον, ὅν εἰς τιμὴν τῆς συζύγου του ὠνόμασε “Σοφισέσκ”. Ἐν τῷ κήπῳ τοῦτον εὐρισκῆ τις ὅτι ἡ πλέον ἐξημεμένη τοῦ ἀνθρώπου φαντασία ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ. Κίονες, ὀδοί, ἀνακαστῆρες καὶ ἐκ τῆς κρανίου, στοαί, ναοὶ ἀρχαῖοι, ἀγάλματα, ἀνάγλυφα, ἐπιγραφαί — πάντα ἦσαν τοποθετημένα μετὰ πλεῖστος δασης φιλοκαλίας. Ποιητὰὶ ἐξύμουν τὰ μυθώδη τοῦ ὁραίου τοῦτου κήπου πλοῦτη καὶ ζωηράφου περιήρχοντο αὐτόν ὅπως ἀπεικονίσωσι καὶ τὴν μικροτέραν αὐτοῦ γωνίαν.

Ἄλλὰ καὶ ἐν τῇ γλυκυτάτῳ τοῦτον κρατῆρι τῆς εὐτυχίας ἔπρεπε ν’ ἀναμυχθῆ καὶ ἡ πικρὰ τῆς δυστυχίας σταγὼν. Δαίμων φθονερὸς ἐρριψε καὶ ἐπὶ τῆς φαιδρῆς ταύτης εἰκόνος τὴν ἀπαίσιαν οὐκ

μένας και καταλλήλους εν τῇ Ταυρικῇ χερσονήσῳ, καὶ ἡ κόμησσα Σοφία ἔσπευσε νὰ μεταβῇ αὐτοπροσώπως ἐκεῖ, ὅπως πραγματοποιήσῃ τὴν φιλόανθρωπον ἰδέαν. Ἐν εὐφρόνῳ καὶ χαρι-

εῖχε ληρμονήσῃ οὐτε τὴν μητέρα της, οὐτε τὰς συντρόφους της, οὐτε τὴν γενέτειραν αὐτῆς πόλιν! Τὸ σχέδιον δὲν ἐπραγματοποιήθη· ἡ Σοφία-

Βερολίνοῦ τῇ 7 Ὀκτωβρίου 1823. Ὅσοι ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ βίου καὶ τῆς δόξης της τὴν ἐθαύμασαν καὶ τὴν ἠγάπησαν, ἄλλοι τόσοι ἀποθινοῦσαν τὴν ἐθρήνησαν.

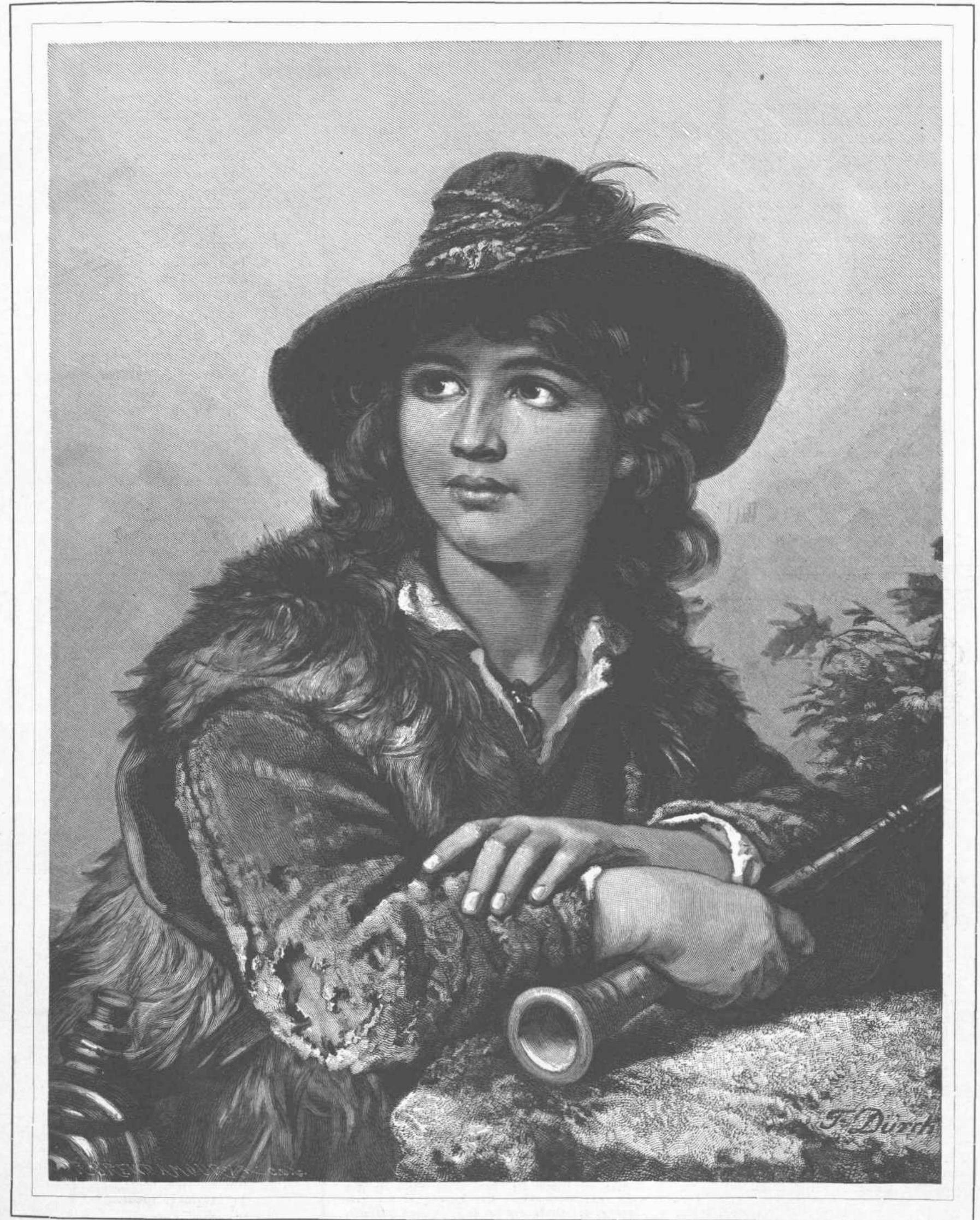
Ο ΠΡΙΓΚΙΨ ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ ΤΗΣ ΑΙΓΑΙΑΣ ΚΑΙ Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΑΥΤΟΥ.

στάτη κοιλάδι ἐν τῷ μέσῳ δύο ἀκρωτηρίων ἤρξατο χαρατῶμενον τὸ σχέδιον τῆς νέας πόλεως, τῆς ὀνομασθείσης Σοφιαπόλεως, μετὰ τὰς ὁδοὺς της, μετὰ τὰς πλατείας, μετὰ τοὺς κήπους της. Ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἴστατο ἡ Σοφία ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν ἀκρωτηρίων ἐστραμμένον ἔχουσα τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος, ἔνθα ἔκειτο ἡ Κωνσταντινούπολις, ἡ προσφιλεῖς αὐτῆς πατρίς. Δὲν

πολις οὐδέποτε ἐκτίσθη. Νόσος στηθική, ἣτις θαυμηρῶν ἐπροχώρει, ἠνάγκασε τὴν κόμησσαν Ποτόκη νὰ μεταβῇ μετ' οὐ πολὺ εἰς Βερολίνον, ὅπως συμβουλευθῇ τοὺς περιφημωτέρους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἰατροῦς. Ὁ διάσημος Οὐφελάνδος, ὁ Horn καὶ ἄλλοι ἰατροὶ μάτην ἐπροσπάθησαν νὰ σώσωσι τὴν ὀφθαλμικήν γυναῖκα. Ἡ νόσος ἤτο ἀνίατος, καὶ ἡ Σοφία Ποτόκη ἀπέθανεν ἐν

Ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Βερολίνου σώζεται λαμπροτάτη εἰκὼν τῆς ὀφθαλμικῆς Ποτόκη.

M.

ΜΙΚΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΣ ΠΟΙΜΗΝ.

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΙΑΒΑΘΑ.

(συνέχεια· ὄρα τεύχος 23.)

Εἰς τὸν πρῶτον τῶν κοράκων,
Εἰς τὸν ἀνακτα Καγάγη,
Τὴν ζωὴν χαρίζει μόνον,
Νὰ τὸν ἔχῃ θυμὸν του·
Καὶ σφιγκτὰ τὸν περιβάλλει
Μὲ λεπτὸν φλοῦν φιλύρας.¹¹
Καὶ τὸν φέρ' εἰς τὴν καλύβην,
Καὶ πρὸς τὴν δοκὸν τὸν δένει.

“Κόρακα, ἐκεῖ τῆς λέγει,
Σὲ τὸν λήσταρχον, τὸν πρῶτον
Ἐνοχον τῆς δουραξίας,
Σὲ τὸν πρῶτον συλλαβόντα
Τὴν ἰδέαν τῆς ληστείας,
Σὲ κρατῶ ὡς θυμὸν μου,
Ἀσφαλείας ἀρραβῶνα.”

Τὸν ἀρίστην δ' ἐκεῖ μόνον
Σκυθρωπὸν ἐπὶ τῆς στέγης·
Νὰ ἐκφράσῃ τὴν ὀργὴν του
Μὲ κρωγμὰς ἀπελπισίας,
Μὲ πτερόγων μαύρων κτύπους,
Νὰ ζῆτῆ ἐλευθερίαν
Καὶ δοῦσθαι εἰς μάτην.

Καὶ παρέρχεται τὸ θέρος.
Νότος πνεῦν ἀποστέλλει
Τὰ θερμὰ φιλήματά του
Ἐπὶ τῆς πλουσίας χώρας·
Καὶ ὁ οἶτος ὀρμίσσας
Εἶν' ἐν ὄλῃ του τῆ ὀδῆ
Τῶν πρασίνων καὶ κερτίνων
Πτερωτῶν του ἐνδομάτων·
Ἐν τῇ διαρραγεῖσθι θήκη
Ἀπαστρέπτουσι οἱ στάξεις.

Ἦ δὲ γράϊα ἡ Νοκὸμῃ
Εἶπε πρὸς τὴν Μινεχά·
“Κόρη μου, ὁ μὲν εἶν' οὗτος,
Καθ' ὃν πίπτουσι τὰ φύλλα
Καὶ τὸ βῆμα εἰσεκομισθῆ·
“Ὀρμος κ' ὁ οἶτος εἶναι·
“Ἄς συλλεξώμεν τὸν σίτον
Ἀφαιρούσαι τὴν στολὴν του
Τὴν ξανθὴν καὶ τὰ πτερά του.”

Πρόθυμος ἡ Μινεχά
Ἐκ τοῦ οἴκου τῆς ἐξῆλθε
Μὲ τὴν γραϊάν τῆς μητέρας.
Συγκαλοῦν δὲ τὰς γυναίκας
Καὶ τοὺς νέους καὶ τὰς νέας,
Εἰς συκομιδὴν τοῦ οἴτου
Καὶ τὴν ἀπολείπειν του.

Εἰς τὴν ἄκραν δὲ τοῦ δάσου
Ἰπὸ ὄρουρα ἑλάτας
Κάθηνται οἱ στρατιῶται,
Οἱ λευκότερις ὀπλίται,
Καὶ καπνίζοντες ἀκούουσι
Τῶν ἐργαζομένων νέων
Τὰς εὐθόμους ὀμιλίας,
Τάσματα, τοὺς γέλωτάς των,
Πῶς ὡς κόσσοφοι λαλοῦσι,
Πῶς ὡς κίσσαι φλαουοῦσι.

¹¹ “Καὶ σφιγκτὰ τὸν περιβάλλει . . .” Τὰ δευρὰ ταῦτα, λέγει ὁ ΠΑΝΝΗΝ (Διήγησις αἰχμαλωσίας καὶ περιπέτειων σελ. 412) κατασκευάζονται ἐκ τῶν λεπτῶν κλάδων τῆς φιλύρας, οἱ τινες υποβαλλόμενοι εἰς ἕρπον τίθενται κατόπιν ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος. Συνήθως ὁ ἀρχηγὸς πολεμικῆς τινοῦ ἐκστρατείας φέρει μετ' ἐαυτοῦ τοιαῦτα δευρὰ, καὶ ἐὰν κατὰ τὴν μάχην πολεμιστῆς τις κἀμὲν αἰχμάλωτος, ὀφείλει νὰ τὸν φέρῃ ἀμέσως ἐνώπιον τοῦ ἀρχηγοῦ, ὅστις τὸν δένει καὶ εἶναι πλέον ὁ πόλιος διὰ τὸν αἰχμάλωτον.

Κ' ἐρυθρὸν ὀπότε στάχυν
Κόρη τις εὐρίσκει, ὄλοι
Γηλοσῶνας ἀνακράζου·
“Ἰδοὺ! τάχιστα θὰ εὕρῃς
Ἐραστὴν, κ' ὠραίον ἄνδρα.”
Καὶ οἱ γέροντες ἐν κύκλῳ
Νεύοντες ἐπικροτοῦσι,
Κ' ἀπαντοῦν· “Ναί, οὕτως ἔχει!”
“Ὅταν πάλιν ἄλλη νέα
Ζαρωμένον εὕρῃ στάχυν
Ἢ σκυθρωπὸν φασματόμενον,
Τότε ὄλοι γελῶν γύρω
Καὶ μιμνῶνται τοὺς πρεσβύτας,
Ὡς χαλοὶ πηροῦν, χορεύουσι,
Κ' ἐν χορῷ συγχρόνως ψάλλου·
“Βαγεμὴν, τῶν ἀγρῶν κλέπτα!
Παιμοπαῖ, ληστὰ ἀχρεῖσι!”¹²

Περίε ἀντίζει ὁ γέλωσ.
Τὸν ἀκούει ὁ Καγάγης,
Ὁ πρωτὰνας τῶν κοράκων,
Καὶ φωνάζει ὀργισμένος·
Κ' ἐκ τῶν κροφῶν τῶν δένδρων
Ἀπαντοῦν οἱ μαῦροι ὄλοι
Κόρακες εἰς τὰς φωνὰς του.
Οἱ δὲ γέροντες ἐν κύκλῳ
Νεύοντες ἐπικροτοῦσι,
Κ' ἀπαντοῦν· “Ναί, οὕτως ἔχει!”

14.

ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ.

Ἐλεγε ὁ Χιαβάθας·
“Ὅσον εἶναι φθαρτὰ ὄλα!
Ἐκ τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων
Κ' αἱ μεγάλαι παραδόσεις
Ἐξαλείφονται εὐκόλως,
Καὶ τὰ ἄθλα τῶν ἥρωων,
Καὶ τῶν κυνηγῶν αἱ τύχαι,
Καὶ τῶν μάγων ἡ σοφία
Καὶ οἱ ὄλοι κ' αἱ πλεκτάναι,
Καὶ τῶν προφητῶν ἀκόμῃ
Ὅνειρα φαντασιώδη.”

“Ἀποθνήσκουσι κ' οἱ μεγάλοι
Καὶ εὐκόλως ληθμονοῦνται·
Οἱ σοφοὶ κηρύττουσι οὕτως.
Χάνονται σοφῶν οἱ λόγοι
Εἰς ὅσα τῶν συγχρόνων,
Καὶ δὲν φθάνουσι εἰς τὰ ὄτα
Γενεῶν ἐπερχομένων,
Αἱ ὁποῖαι περιμένουσι
Ἐν μυστηριώδει σκότει
Τὸ ὄνομα, ἄγνωστον μέλλον.

“Ὅτε σύμβολα τοὺς τάφους
Τῶν πατέρων ἢ σημεία
Διακρίνουσιν οὐδόλως·
Ἄγνοοῦμεν τίς ἐτάφη,
Καὶ γνωστὸν μᾶς εἶναι μόνον,
Ὅτι οὗτοι εἶν' οἱ τάφοι
Τῶν πατέρων. Ποῖοι ἦσαν

¹² “Βαγεμὴν, τῶν ἀγρῶν κλέπτα, Παιμοπαῖ, ληστὰ ἀχρεῖσι!” Ἐὰν μία τῶν ἐργαζομένων νέων γυναικῶν εὕρῃ ἐρυθρὸν κόκκον ἀραβοσίτου θεωρεῖται τοῦτο καλὸς αἰωνὸς καὶ δίδεται ὡς δῶρον εὐπρόθεκτον εἰς τὴν τῶν νέων πολεμιστῶν. Ἐὰν ὁ κόκκος ἦναι τρυπημένος, οἰονδήποτε καὶ ἐν ἔχῃ χρώμα, συμβαίνει ταραχὴ καὶ ὄλοι φωνάζουσι· “Βαγε-μὴν!” Τοῦτο εἶναι σημεῖον ὅτι ἐν τῇ ἀγρῷ εὐρίσκειται κλέπτης. Βα-γε-μὴν σημαίνει συμβολικῶς ἀνθρώπων γέροντα, ὅστις εἰσέρχεται ἐντὸς ἀγροῦ διὰ νὰ κλέψῃ ἀραβοσίτον.

Πρόγονοι καὶ συγγενεῖς μας,
Ποῖον εἶχον ἢ φυλὴν των
Στέμμα, σύμβολον ἀρχαῖον,
Ἰερόν, κάστορα εἶχον
Ἢ καὶ ἄρκετον ἀγνωστοῦ,
Καὶ γνωστὸν μᾶς εἶναι μόνον
Πῶς ἐδῶ θαμμένοι εἶναι
Οἱ ἀρχαῖοί μας πατέρες.

“Ὅμιλοῦμεν πρὸς ἀλλήλους
Ὅταν εἰμῶθα πλησίον,
Ὅχι ὄμωσι καὶ μακρῶθεν.
Τὴν φωνὴν δὲν ἠμποροῦμεν
Ν' ἀποστείλωμεν εἰς φίλους,
Ἄφ' ἡμῶν μακρὰν οἰκοντάς·
Μὲ τῶν οἰκῶν τὸ σημεῖον,
Τὸ γνωρίζει ὁ κομίζων,
Δύναται νὰ τὸ προδώσῃ
Καὶ εἰς ἄλλους νὰ τὸ εἴπῃ.”

Ὅπως ἔλεγε θαδίζων
Διὰ τοῦ ἐρήμου δάσου
Ὁ ἐχέφρον Χιαβάθας.
Περὶ τῆς εὐημερίας
Τῆς πατρίδος του φροντίζων.

Ἐλαθεν ἀπὸ τοῦ σάκκου
Χρώματα ποικίλα τότε,
Κ' ἐπὶ τοῦ φλοῦου τοῦ λείου
Τῆς σημόδας θαυμασίας
Ἐξωγράψισε σημεία
Καὶ μορφὰς μυστηριώδεις,
Αἱ ὁποῖαι εἶχον ὄλοι
Ἐνοιαν καὶ σημασίαν,
Κ' ἦσαν λέξεις ἐν σημείοις.

Ὁ Δεσπότης τῶν ἀνθρώπων,
Ὁ σοφὸς πατὴρ τῶν ὄλων,
Ἦτο ἀπεικονισμένος
Ὡς ὄν με δύο ἄκρα
Τὸν αἰθέρα διασχίζον.
Ἦ εἰκὼν αὐτὴ ἐδήλου·
Πανταχοῦ παρῶν ὑπάρχει.

Τοῦ Κακοῦ τοῦ Πνεύμα πάλιν
Παριστάνετο ὡς ὄφις,
Ὡς ὁ μέγιστος ἀπάντων,
Πολυμήχανος, πανούργος.
Ἦ παράστασις ἐδήλου·
Τοῦ Κακοῦ τοῦ πνεύμα ἔρπει.

Ἦ ζωὴ δὲ ἦτο κύκλος,
Καὶ ὁ θάνατος ἐπίσης,
Ὁ μὲν μαῦρος, ἡ δὲ ἄσπρη.
Εἶχε δ' ἀπεικονισμένα
Ἦλιον, σελήνην, ἄστρα,
Καὶ θηρία καὶ ἀνθρώπους
Σκόληκας τε καὶ ἰχθύας,
Ὅρη, ποταμοὺς καὶ λίμνας.
Ἦ τῆ ἦτο γραμμὴ μία,
Καὶ ὡς τὸζον ὑπεράνω
Τούρανὸς ὁ ὄλλος ἦτο.
Ἦ λευκὴ γραμμὴ ἐν μέσῳ
Ἐφανέρωσεν τὴν ἡμέραν,
Πλήρησ ἀστρων δὲ, τὴν νύκτα.
Δεξιόθεν τὸ σημεῖον
Τοῦ ἡλίου εἶναι οὖσις,
Καὶ ἀριστερὰ, ἡλίου
Τὴν ἀνατολὴν ἐμφαίνει.
Ἦ περὶ τὸν σημεῖον
Παριστὰ τὴν μεσημέριαν,
Κ' αἱ γραμμὰ ἐκ τούτου εἶναι
Ἦ βροχὴ καὶ τρικυμία.

Ποδῶν ἴχνη πρὸς οἰκίαν
Φίλων πρόσκλητον σηματοῦν,
Χεῖρες δὲ αἰματωμέναι
Εἶναι τὸ σημεῖον ἔχθρας
Καταστρεπτικῆς, ἀσπόνδου.

Πάντα ταῦτ' ἀπεικονίζει
Ὁ νοήμων Χιαβάθας
Εἰς τὸν ἔκθαμβον λαόν του,
Κ' ἐξηγεῖ τὰς παραστάσεις,
Λέγων· “Ἰδετε, οἱ τάφοι
Τῶν πατέρων σας δὲν ἔχουσι
Ὀδὸν ἐλάχιονον σημείων.
Σπεύσατε! μὲ παραστάσεις
Ζωγραφιστάς τοὺς τάφους,
Μὲ τῶν οἰκῶν τὸ σημεῖον,
Μὲ τ' ἀρχαῖα σύμβολά των,
Ὅστε οἱ ἀπόγονοί των
Νὰ γνωρίζωσι ποῦ κείνται
Τῶν πατέρων των οἱ τάφοι.”

Κ' εἰς τῶν τάφων τοὺς πασσαλούς
Τοὺς εἰσὶτι σωζομένους
Ἀπεικόνισαν σημεία
Καὶ τὰ σύμβολα τῶν οἰκῶν·
Ἄρκετον εἰς τὸν ἕνα τάφον
Καὶ θορόκαθα εἰς τὸν ἄλλον,
Γερανὸν ἐπὶ τοῦ τρίτου,
Ἦ περισσεύον ἢ βένονον,
Ὅλα πλὴν ἀνεστραμμένα,
Εἰς σημείον οἱ ἦθη
Ὁ τὸ σύμβολον ἐκεῖνο
Φέρων εἶχον ἀποθάνει,
Κ' ἔκαίτο ἐντὸς τοῦ τάφου,
Κόνις μόνον, σωρὸς τέφρας.

Οἱ δὲ μάγοι καὶ προφῆται
Κ' οἱ γνωρίζοντες τῶν χόρτων
Ἀρετὰς τὰς σωτηρίας
Εἰς φλοῦον κ' ἐλάφου δέρμα
Ἀπεικόνισαν ἐντέχνως
Τάσματα τὰ μαγικὰ των.
Κάθε ἄσμα εἶχε μίαν
Καὶ εἰκόνα ἐξηγοῦσαν
Μὲ μορφὰς μυστηριώδεις·
Κ' ὄλα τὰ σημεία ταῦτα
Εἶχον καὶ τὴν ἐνοιάν των·
Ὁ Δεσπότης τῶν ἀνθρώπων
Ὀυρανόθεν ἐπιβλέπων,
Κ' ὁ τεραστὸς ὁ Ὄφις
Μὲ τὸν ἐρυθρὸν του λόφον
Πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένον,
Καὶ ὁ ἦλιος φωτίζων,
Κ' ἡ σελήνη σδονομένη,
Ἄετοί, μεγάλοι γύπες,
Καὶ ὁ κόραξ τῶν ὕδατων,
Ἀνορθῶν τὴν κεφαλὴν του,
Κ' ἄνθρωποι ἐστερημένοι
Κεφαλῆς, καὶ πληγωμένα
Σώματα, καὶ ἑτραῖ χεῖρες
Αἱματόφυρτοι — εἰκόνας
Ἄγρια καὶ φρικαλέαι!

Ταῦτα εἶχον ζωγραφισοί
Εἰς φλοῦοις κ' ἐπὶ δερμάτων,
Ἄσματα κινῶν, πολέμων,
Ἰατρῶν ῥητὰ καὶ μάγων.
“Ὅλα εἶχον σημασίαν·
Εἰκὼν ἦτο κάθε ἄσμα.

Ταῦτα εἶχον ζωγραφισοί
Εἰς φλοῦοις κ' ἐπὶ δερμάτων,
Ἄσματα κινῶν, πολέμων,
Ἰατρῶν ῥητὰ καὶ μάγων.
“Ὅλα εἶχον σημασίαν·
Εἰκὼν ἦτο κάθε ἄσμα.

Ταῦτα εἶχον ζωγραφισοί
Εἰς φλοῦοις κ' ἐπὶ δερμάτων,
Ἄσματα κινῶν, πολέμων,
Ἰατρῶν ῥητὰ καὶ μάγων.
“Ὅλα εἶχον σημασίαν·
Εἰκὼν ἦτο κάθε ἄσμα.

Τὸ δὲ ἔρωτος τὸ ἄσμα
Τὸ γλυκὺ, τὸ πλῆρες πάθους,
Ἰσχυρὰς μαγείας ἄσμα,
Φοβερώτερον ἀκόμῃ

Τοῦ πολέμου, ἐδηλοῦτο
Διὰ τῆς ἐξῆς εἰκόνας·

Ἐρωσ ἐν μορφῇ ἀνθρώπου,
Ἐρυθρὰν στολὴν φοροῦντος,
Ἐραστῆς καὶ ψάλτης ἄσμα.
Δηλοῖ τοῦτο· “Ἐγὼ εἶμαι
Ἰσχυρότατον ἀπάντων
Τῶν ἐπὶ τῆς γῆς πλάσματων.”

Εἰκονίζεται ὁ Ἐρωσ
Κ' ἐν τομπάνου ἠχῷ ψάλλον,
Κ' ἡ παράστασις ἐμφαίνει·
“Ἄκουε τὰ ἄσματά μου.
Αὐτὴ εἶναι ἡ φωνὴ μου!”

Καὶ εἰς ἄλλην δὲ εἰκόνα
Παριστάνεται ὁ Ἐρωσ
Ἐν γωνίᾳ ἀποκέντρω
Τῆς οἰκίας κεκρυμμένος.
Ἦ παράστασις ἐμφαίνει·
“Ἐρχομαι, περιμένε με,
Νὰ καθῆσθαι ἐν ἀτάτῃ
Φλογερὰ ἐδῶ μαζὺ σου.”

Παρεκεῖ ἀνὴρ, τὴν χεῖρα
Γυναίκης ἐν χειρὶ ἔχων,
Ὅστε φαίνονται αἱ χεῖρες
Μία χεὶρ νὰ ἦναι μόνον.
Ἦ εἰκὼν αὐτὴ σημαίνει·
“Πλήρης ἔρωτος καρδίαι,
Παρεκαί μ' αἰδοῦς τὸ χρῶμα.”

Ἐπὶ νήσου παρακάτω
Μόνη ἴσταται νεάνις.
Ἦ παράστασις ἐμφαίνει·
“Καὶ μακρὰν ἐμοῦ ἂν ἦσαι,
Κ' εἰς τὴν ἔρμεον ἀκόμῃ,
Σὲ ἡδύνη, σὲ μαγεῖω,
Μὲ τοῦ ἔρωτος τὴν ζέσιν,
Καὶ πλησίον μου σ' ἐλεύω.”

Ἄλλῃ δὲ εἰκὼν τὴν νέαν
Παριστάνει κοιμημένην,
Καὶ τὸν ἐραστὴν πλησίον
Ψιθυρίζοντα μὲ πάθος·
“Καὶ μακρὰν ἐμοῦ ἂν ἦσο
Εἰς τῆς σιωπῆς τὴν χάραν,
Εἰς τοῦ ὕπνου τὴν πατρίδα,
Πάλιν ἦθελες ἀκούσαι
Τὴν φωνὴν τοῦ ἔρωτός μου.”

Ἦ εἰκὼν ἡ τελευταία
Ἦν καρδίαι ἐντὸς κύκλου,
Ἐντὸς κύκλου μαγευμένου.
Ἦ παράστασις ἐμφαίνει·
“Ἦ καρδίαι σου ἐμπρὸς μου
Γομνὴ κείται, καὶ πρὸς ταύτην
Μετά πάθου ἀνερίζω.”

Ὅτω τὴν μυστηριώδη
Τῆς γραφῆς διδασκαλίαν
Ὁ νοήμων Χιαβάθας
Μεταδίδ' εἰς τὸν λαόν του.
Ὅτω δ' αὐτοῦ μαθηταῖς.
Ὁ λαὸς νὰ ζωγραφίξῃ
Ἐπὶ τοῦ φλοῦου τῶν δένδρων
Κ' ἐπὶ τῶν λευκῶν δερμάτων,
Κ' εὐλαβῶς νὰ προστάξῃ
Τῶν πατέρων του τοὺς τάφους.

(ἀκολουθεῖ.)

ΒΙΟΛΑΝΘΗ.

Διήγημα.

(συνέχεια· ὄρα τεύχος 23.)

— “Ἀκουσε μὲ λοιπὸν, πρὶν ἢ ἀποχωρισθῶμεν
διὰ παντός. — Πρὸς τὸν μαρκήσιον θὰ ἦμαι
πάντοτε πιστὴ σύζυγος, ἀλλ' ὅποιον μὲ εἶδες
σὺ, Βάλδεμαρ, ἀπόψε, οὐδέποτε θὰ μὲ ἴδῃ ὁ
μαρκήσιος. Τοῦτο σοὶ ὀρκίζομαι. Σοὶ ἄραεῖ
τοῦτο;

Ὁ Βάλδεμαρ ἔφερε τὴν χεῖρά τῆς πρὸς τὰ
χεῖλη του καὶ τὴν ἠσπάσθη τρυφερώς. Τότε
ἡ Ἀλίνη ἔλυσε τὸ μικρὸν εἰκόναν τὸ ὅποιον
ἔφερε δεδεμένον διὰ μεταξωτῆς ταινίας περὶ τὸν
λαιμὸν τῆς, καὶ τὸ ἔδειξε αὐτῇ. Ἐν ᾧ δὲ ὁ
Βάλδεμαρ μετὰ συγκινήσεως ἔλαβε τὸ πολύτιμον
ἐνθύμημα, ἡ Ἀλίνη τῆς εἶπεν ἐσπευμένως καὶ
ἐλαφρῶς ἐρυθρῶσα·

— Χαῖρε, Βάλδεμαρ· χαῖρε διὰ παντός,
καὶ διατήρησον ἄνευ πικρίας τὴν ἐνθύμησίν μου.
Καὶ ἔγινεν ἄφαντος ὄπισθεν τῶν πυκνῶν τοῦ
κήπου θάμνων πρὶν ἢ ὁ Βάλδεμαρ συνέλθῃ.

Τὴν ἐρωμένην του εἶχεν ἴδει ὀσάτην φορᾶν.
Ὅκτὸ ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησεν ἐπὶ τοῦ
ἀτμοπλοίου “Σαξωνία” διὰ Νέαν Ἰόρκην, καὶ
μέτὰ παρέλευσιν δύο ἐβδομάδων αἱ ἐφημερίδες
ἀνήγγειλον ἐν ἐκτάσει τὴν τέλευσιν τῶν γάμων
τοῦ θαυοπλοῦτου καὶ μεγαλοπρεποῦς μαρκηρίου
Βουσιέρου μετὰ τῆς δεσποσύνης Ἀλίνης Βέργην.
Οἱ τὴν ὠραίαν τελευταίην περιγράφαντες δημοσιο-
γράφοι δὲν ἐγνωρίζον, ὅτι ἡ Ἀλίνη τείνουσα τὴν
χεῖρά τῆς πρὸς τὸν μαρκήσιον ἐνώπιον θεοῦ καὶ
ἀνθρώπων, εὐρίσκατο μὲ τὸν νοῦν τῆς μακρὰν,
μακρὰν — ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, ἐφ' οὗ ὁ μόνος
ἀνὴρ, δι' ὃν ἐπαλλεν ἡ καρδίαι τῆς, διέπλεε τὸν
Ὄκεανόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Νέφρ σκοτεινὰ ἐκάλυπτον τὸν ὀρίζοντα καθ' ἣν
ἦν ὄραν ἡ “Σαξωνία” παραλαβοῦσα ἐν Πλυ-
μοῦθῃ ἐπιβάτας τινὰς, ἐξέπλεε περὶ τὴν ἐσπέραν
τοῦ λιμένος. Ὁ καιρὸς προσημνύετο θυελλώδης.
Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὁ ἀνεμος εἶχε μὲν
κοπάσει ὀλίγον, ἀλλὰ τὴν νύκτα ἤρχισεν πάλιν
πνεῦν σφοδρὸς, καὶ οἱ ἐξημέρωσε τρικυμία ἐκ
δυσμῶν ἐρχομένη συνετάρατε τὰ κύματα τῆς
θαλάσσης. Τὸ ἀτμοπλοῖον ἦτο στερεὸν καὶ ὁ
ἀτμός, ὁ δυνατὸς τοῦ ὕδατος οἴος, ὑπερνωκὸν
πάντα τὰ παρὰ τοῦ γεννήτορος αὐτοῦ παρεμβολ-
λόμενα αὐτῇ προσκόμματα, ὅθι τὸ σκάφος διὰ
μέσου τῶν ἐξηγημένων καὶ ἀφρίζοντων κυμάτων.
Οἱ ἐπιβάται, οἱ ἀσυνείθιστοι εἰς τοιοῦτον ἄτακτον
χορὸν, ἔκειντο κλινῆρας καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ
τὸ σύνθημα τοῦ κώδωνος, τοῦ προσκαλοῦντος εἰς
τὸ γῆμα, ἀκολουθήσαντες.

Εἶτε διότι ἡ ψυχικὴ θλίψις εἶναι ἰσχυρὸν
ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς σωματικῆς ἀδιαθεσίας,
εἶτε δι' ἄλλην τινὰ αἰτίαν, ὁ Βάλδεμαρ ἀνῆκεν
εἰς τοὺς “ἐπιζῶντας”, καὶ ἐκάθητο παρὰ τὴν
ἐστρωμένην τράπεζαν. Πλησίον αὐτοῦ ἐκάθητο
ἐπιβάτης ἐκ τῶν ἐν Πλυμοῦθῃ ἐπιβιβασθέντων,
τοῦ ὁποῖου τὸ ὄριον πρόσωπον καὶ τὸ ἀνδρικόν
παράστημα τῆς εἶχεν ἦδη ἀπὸ τῆς προτεραςίας
ἐμποιήσει ἐντόπωσι. Σήμερον δὲ τὸν ἔβλεπε
μετὰ μεγάλης εὐθυμίας καὶ ἀταραξίας κατα-
ερχομένη ἐν μέσῳ τοῦ θορόβου καὶ τοῦ σάλου
τὰ παρατιθέμενα φαγητὰ. Ὁ Βάλδεμαρ εἰσενῶς
τῆς προσέφερε διάφορα εἶδη δρεπτικῶν, τὰ ὅποια
ὁ πειναρὸς ἐπιβάτης ἐδέχετο μετ' ἐλαφρῶς ὑπο-
κλίσεως καὶ χαριέντος μειδιήματος.

Κατὰ τὸν περίπατον, τὸν ὅποιον ἔκαμον μετὰ
τὸ γῆμα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, οἱ δύο ἄνδρες
ἐπληθίσαν ἀλλήλους καὶ ἤρξαντο συνομιλοῦτες,

ἐν ἀρχῇ μὲν περὶ τοῦ καιροῦ καὶ ἄλλων ἀδι-
αφόρων καὶ γενικῶν πραγμάτων, κατόπιν ὅμως
καὶ περὶ τῶν ἰδιαιτέρων αὐτῶν ὑποθέσεων. Ὁ
Βάλδεμαρ ἔμαθεν, ὅπου καὶ ὑπέθετε ἦδη, ὅτι
ὁ νέος γυνάμιος τοῦ ἤτο Νορβηγίος τὴν πατρίδα,
οὐδὲ πλουσίον ἐμποροῦ, καὶ ὅτι μετὰ τὸν θάνατον
τοῦ πατρὸς τοῦ διαλόσας τὸ ἐμπορικὸν κατὰ-
στημα εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐπιδοθῆ εἰς τὴν γεωρ-
γίαν. Ἐν τῇ σειρᾷ τῆς ὀμιλίας καὶ μάλιστα
ἀπ' οὗ εἶχε γευθῆ ποτήριον πλήρες σουηδικοῦ
ποντισίου, ὁ Νορβηγίος ἐγένετο ἔτι ὀμιλητικώτερος,
ἐπιδεικνύων πλὴν τῶν γενικῶν καὶ ἐγκυκλοπαι-
δικῶν γνώσεων καὶ ἐκτάκτως ἀνεπτυγμένα προ-
τερήματα τῆς καρδίας, τὰ ὅποια παρεῖγον περί-
εργον ἀντίθεσιν ἀπ' ἐνὸς μὲν εἶχεν ὄλιως
ἀπαισιοδόξως ἐσχηματισμένην, σχεδὸν εἰπεῖν,
μοσάνθρωπον ἰδέαν περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως
καὶ πείραν τοῦ κόσμου εὐρεῖαν ἀπ' ἐτέρου ὄλιως
ἀπλοϊκῆν εὐκρινίαν καὶ ἀρετὴν ἀγαθότητος καρ-
δίας, ἥτις ἔνεκα μάλιστα τῆς ἀντιθέσεως καθί-
στατο ἄκυστοιχώτερα. Καὶ ὁ Βάλδεμαρ ἤρθετο
εἰς τὰς ἰδέας τοῦ συνοδοιπόρου του καὶ οὗτος
εὐρισκεν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ ἐνδιαφέρον τὸ
ὅποιον τῷ ἀπεδείκνυεν ὁ ἄλλος.

Ἐν τῇ σειρᾷ τοῦ λόγου ὁ Ἀξέλ Ἀρθίδσον
(οὕτως ὀνομάζετο ὁ Νορβηγίος) ἀπήντησε πρὸς
τὸν Βάλδεμαρ μετὰ πάσης ἀφελείας τὴν ἐρώ-
τησιν, ἐὰν ἀνῆχῃ εἰς τοὺς ἰσοδόξους καὶ εἰς
τοὺς πολιτικούς πρόσφυγας, οἵτινες κατ' ἐκείνην
τὴν ἐποχὴν σωρηδὸν μετὰστῆσαν εἰς τὴν Ἀμε-
ρικὴν. Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην νέφος ζοφερὸν
ἐπεσείασε τὸ μέτωπον τοῦ Βάλδεμαρ· οὐχ ἤττον
ἀπήντησε μετὰ ἐλαφροῦ μειδιήματος, ὅτι εἶχεν
ἀποφασίσει νὰ μεταναστεύσῃ μόνον ὅπως γευθῆ
ἐν Ἀμερικῇ θίον εὐεθέρου καὶ πλήρους περι-
πετειῶν. Ὁ Νορβηγίος τὸν προσέβλεψε μὲ τοὺς
κυανοὺς αὐτοῦ ὀφθαλμούς, καὶ τῷ εἶπε σεῖων
τὴν κεφαλὴν·

— Μὲ συγχωρεῖτε νὰ μὴ παραδεχθῶ καθ'
ὀλοκληρίαν ὡς ἀκριβῆ τὴν ἀπάντησίν σας. —
Σεῖς, νομίζω, φεύγετε ἐνώπιον ἐνὸς ἐκείνων τῶν
φασμάτων — οὐχὶ τῶν μυθολογικῶν — τὰ ὅποια
κεκρυμμένα ἐντὸς ἡμῶν ταιλαιπωροῦσι τὸν βίον
ἡμῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Βάλδεμαρ εἰσώπη παρατηρῶν
τὰ κύματα, ὁ Ἀξέλ τῷ ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ
θραχίονος καὶ δεικνύων αὐτῷ τὴν μελαγχολικὴν
εἰκόνα τῶν περὶ τὸ πλοῖον ἀφρίζοντων κυμάτων.

— Μήπως ἐν ἡμῖν, τῷ εἶπε, δὲν συμβαίνει
πολλάκις νὰ μαίνεται θύελλα σφοδρότερα ἀκόμη
τῆς ἐν θαλάσσῃ; Ὁ ὄριζων εἶναι ζοφερός, ὑπὸ
νεφῶν κεκαλυμμένος, καὶ θελωδὴ πύθνη συν-
παράττουσι τὴν καρδίαν ἡμῶν μέχρι πνεύματος.
— Ἀλλά, φίλε, πρὸς τί νὰ χαλάσωμεν περαι-
τέρω τὴν διάθεσίν μας διὰ τῆς μελαγχολικῆς
ταύτης θέας. Ἄς κατέλωμεν εἰς τὸ δωμάτιον
καὶ ἄς θερμάνωμεν τὴν καρδίαν μας δι' ἐνὸς
φλογεροῦ ποτοῦ.

Καὶ κατήλθον. Παρηγγέλλθη ἀμέσως ῥώμιον,
ζάχαρι καὶ ζῆον ὕδωρ, καὶ ὁ Ἀξέλ παρα-
σκεύασεν ἰδίαις χερσὶ τὸ ποτὸν, λέγων, ὅτι διὰ
ν' ἀνταποκρίνηται τοῦτο εἰς τὰς ἀξιώσεις πεπει-
ραμένου ποντισιοπότου δέον νὰ κατασκευάζηται
καθ' ὄλιγους τοὺς κανόνους τῆς τέχνης.

— Νομίζω ὅτι ἐνωθὸ ποῖον εἶναι τὸ κατα-
διωκὸν ὅμως φάντασμα, ἐξηκολούθησεν ὁ συνο-
δοιπόρος του, ἀπ' οὗ δοκιμάσας τὸ ποτὸν τὸ
εὖρε τῆς ἀρεσίας του. Ἐπὶ τοῦ παρόντος
ὅμως δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἰδῶσθε εἰς τὰ μυστικά
σας, καὶ θὰ σὰς διηγήθῃ ποῖοι εἶναι οἱ δαί-
μονες, οἵτινες μὲ καταδιώκουσι καὶ μὲ ἀναγ-
κάζουσι νὰ περιπλανῶμαι. — Τὰ δύο φαντάσματα,
ὧν τὴν καταδιώξιν ἐγὼ φεύγω, εἶναι ἡ θαρ-
θυμία καὶ ὁ κόρος, δηλ. αἱ σκιάι τοῦ παρελ-
θόντος. Ἐκέρσθη πλεόν τὸν ἐνδύοντι βίου,

ἐκέρσθη αὐτὸς ὅψ' ὄλας τὰς ἐπιθυμίας. Τὸ ἐμ-
πορικὸν στάδιον, διὰ τὸ ὅποιν μὲ προητοίμασεν
ὁ πατήρ μου, ἐξ ἀρχῆς δὲν μὲ εἰκόνασεν· ἐπε-
δόθη εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ κτήματός μου,
νομίζων ὅτι ἐκεῖ θὰ εὖρον εὐχαρίστησιν τινα·
ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ μοὶ ἐπῆλθε μετὰ μικρὸν ὁ κόρος.
Πιστεύω, ὅτι καὶ ὁ Ὁράτιος ἐὰν ἠναγκάζετο νὰ
ἐφαρμύσθη ἔτι διὰ τοῦ ποιήματός του "Beatus
ille κτλ." ἐπηγγέλλετο, θὰ ἀπέθνησκεν ἀφούκτως
ἀπὸ θραυθυμίας. Καθὼν καὶ ταπεινωτικὸν τὸ
συναναστρέφεσθαι καὶ ζῆν μετὰ ἀνθρώπων, ὧν
ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις ὑπερτερεῖ τῆς ἡμετέρας·
ἀλλὰ πόσον χειρότερον καὶ βασανιστικώτερον,
ν' ἀναγκάζηται τις νὰ συναναστρέφεται ἀνθρώπου
μὴ ἀνεπτυγμένου καὶ νὰ συσφηνούται εἰς τὴν
προκορυστικὴν κλίνην τῶν περιορισμένων αὐτῶν
γνώσεων καὶ ἰδεῶν, καὶ νὰ ἐξευτελίξῃ τις αὐτὸν
ἠθικῶς, χαίρων φήμην σχολαστικῶν! Οἱ ἄν-
θρωποι μου ἐν τῷ κτήματι, οἱ γείτονές μου, οἱ
κάτοικοι τῆς πλησίον κωμοπόλεως καταγίνοντο
εἰς τὰς μικροπρατεῖς αὐτῶν ὑποθέσεις· εἰς ἐμὲ
δὲ ἤτο ὄλιως ἀδύνατον νὰ συμμορφώμαι πρὸς
τὰς ἰδέας των καὶ νὰ δίδω εἰς τὰς μικρολόγους
τοῦ καθημερινοῦ αὐτῶν βίου περιστάσεις σημα-
σίαν, ἢν ἐγὼ ἐθεώρουν γελοίας. Βεβαίως καὶ
ἐμὲ οἱ ἀγαθοὶ ἐκείνοι ἄνθρωποι ἐθεώρουν γε-
λοῖον καὶ ἀλλόκοτον. Διὰ νὰ μὴ καταντήσω
λοιπὸν ἐντελῶς χωρικός καὶ χαθὸς εἰς τὸν ἀγ-
δέστατον ἐκείνον κύκλον, ἐπόλησα μετὰ δύο ἔτη
τὸ κτήμά μου, εὐρὴν τιμὴν ἀρκούντως συμ-
φερούσαν, καὶ ἀπεφάσισα νὰ ζῆσω δι' ἐμαυτὸν,
ἀπ' οὗ μάλιστα αἱ ἐξωτερικαὶ μοῦ περιστάσεις
μοὶ ἐπέτρεπον τὴν τοιαύτην ἀνεξαρτησίαν. Περι-
ῆλθον τὴν Γερμανίαν ἑλθὼν, τὴν Γαλλίαν, τὴν
Ἰταλίαν, τὴν Ἀνατολήν, εἶδον ὅτι ἤτο αἴτιον
θέας, καὶ τέλος ἐξέλεξα ὡς τόπον διαμονῆς μου
πρῶτον μὲν τὴν Σκωκίαν καὶ κατόπιν τὴν
Κοπενάγην, ἥτις καὶ ἔνεκα τῆς θέσεώς της παρὰ
τὴν θάλασσαν καὶ ἔνεκα τῆς ἐνεργητικότητος
τῶν κατοικῶν της καὶ πρῶτον ἦδη μὲ εἶχεν
ἐλκύσει. Ἰδὼν καὶ θαυμάσας ἀρκούντως ὄλους
τοὺς ἐν Εὐρώπῃ θησαυρούς της τέχνης καὶ τῆς
φύσεως, ἠθέλησα νὰ μελετήσω ὀλίγον καὶ τὸν
ἄνθρωπον — οὐχὶ τὸν ἀγράφον καὶ τὸν ἀλίαν —
ἀλλὰ τὸν ἐν κέντρῳ διανοητικῆς κινήσεως ἀνα-
τυχθέντα ἄνθρωπον. Ἐρχισα λοιπὸν ἐπισκεπτό-
μενος συναναστρέφας, ἐσπερίδας, θέατρα, φθεῖα,
διβλιοθήκας, ἀνεζήτησα τὰς ἀριστοκρατικάς ἀλ-
θουσας, τὴν συναναστροφὴν λογίων, καλλιτεχνῶν,
πολιτικῶν ἀνδρῶν, εὐφρῶν γυναικῶν καὶ ὀραίων
δεσποινίδων — τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τοῦ τοιοῦτου
βίου ἤτο, ὅτι μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς καὶ ἡμισέως
ἔτους ἠθελόντων πάλιν ἀναρτήσασθαι πρὸς τοὺς
θουκόλους καὶ γεωργούς της πατρίδος μου πό-
θον. Δύνασθε νὰ ἐνοήσητε τοῦτο;

— Τὸ ἐνωθὸν πληρέστατα, ἀπήντησεν ὁ Βάλ-
δεμαρ. Τὸ ἐναντίον θὰ μοὶ ἐφαίνεται παράδοξον.
Τὸ μόνον, τὸ ὅποιον δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω,
εἶναι πῶς ἤτο δυνατόν ν' ἀμφιβάλλητε ἡμεῖς ἐξ
ἀρχῆς. Νομίζω ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ζητήσητε
τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων καὶ ἐλπίδων σας ἐν
τῇ περιφερείᾳ, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ ζητήσητε
κέντρον στερεόν, καὶ ἀπὸ τοῦ κέντρου τούτου νὰ
ἐκτελέσητε τὰς πρὸς τὴν περιφέρειαν ἐκδρομὰς
καὶ ἐρεῦνας σας. Δὲν ἤξεύρω ἂν ἐξηγούμαι
ἀρκούντως.

— Κάλιστα. Σεῖς ἐκφράζετε λεπτῶς καὶ φι-
λοσοφικῶς ὅτι φίλος μου ἐν στιγμῇ διαγύσεως
ψυχικῆς μοὶ ἐξέφρασε διὰ τρόπου πεζοῦ, ὅτι ὄλη,
ἔπρεπε νὰ ζητήσω κέντρον ἐν τῇ οἰκονομικῇ
βίῳ καὶ νὰ κάμω ἐλκροὺν συζῆτον, ἥτις καὶ μὲ
ἀποσύρη ἀπὸ τοῦ οἰνοῦ ἐξωτερικοῦ βίου καὶ νὰ
φέρῃ τὴν ἀναγκαίαν ἐν ἐμοὶ ἰσορροπίαν. Τὸ
ἐνόησα καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐφαρμύσω τὴν σωτή-
ριον ταύτην ἀρχήν. Ὁ οἰκονομικὸς βίος ἔπρεπε

νὰ μ' ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ καταχρημισθῶ εἰς
τὸ ζοφερὸν τῆς θραυθυμίας θάλαθρον.

Ἡ ἰδέα ἤτο καλὴ, παρετήρησεν ὁ Βάλ-
δεμαρ, ὅστις δὲν ἤδύνατο νὰ κρατήσῃ λεπτὸν
μειδιῶμα, παρατηρῶν ἀπ' ἐνὸς μὲν τὴν ἀνθρώπιν
ὄψιν τοῦ φίλου του, ὅστις εἶχε δεῖξει τόσο ἀκό-
ρεστον εἰς τὸ γεῦμα ὄρεσιν, καὶ ἀναλογιζόμενος
ἀπ' ἐτέρου ὅτι εἶχε ἐνώπιόν του ἄνδρα κατει-
λημμένον ὑπὸ μελαγχολίας καὶ φεύγοντα τὴν
Εὐρώπην ὅπως ζητήσῃ ἐν χωρίῳ ἀποκέντρος
παρηγορίαν καὶ διασκεδάσιν τῆς θραυθυμίας του.

Ὁ Ἀξέλ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν του.

Ἄλλὰ καὶ πάλιν, εἶπεν, αἱ ἐλπίδες μου
μὲ ἠπάτησαν· τούτου δὲ αἷτιος εἶμαι ἐγὼ αὐτός.
Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς συμβουλῆς τοῦ φίλου μου
ἀνεζήτησα ἐν τῷ κύκλῳ τῶν γνωρίμων μου
οἰκονομικῶν, καὶ ἐπροσπάθησα νὰ ἐπιστήσω τὴν
προσοχὴν μου πρὸς γυναῖκα καὶ νὰ ἐφοικισθῶ
μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι δὲν θὰ μοὶ ἤτο δυσάρεστον νὰ
ἔχω αὐτὴν πάντοτε πλησίον μου. — Γέλατε;
Βεβαίως τοῦτο φαίνεται κωμικόν· ἀλλ' ἄλλως
δὲν δύναμαι νὰ σὰς ἐξηγήσω τοὺς σκοπούς μου.

Δὲν ἐγνωρίζετε τί ἐστὶν ἔρω; Δὲν ἤσθα-
νεσθε διὰ καμμίαν τῶν ἐν Δανίᾳ γνωρίμων σας
θερμότεραν συμπάθειαν καὶ προτίμησιν;

— Ὅχι, καὶ τοῦτο ἤτο ἡ δυστυχία μου.
Εὐρον μὲν ὄραϊαν καὶ εὐφρᾶ νεάνιδα, ἥς ἡ συν-
αναστροφή μὲ εἰλκυσε καὶ ἥτις ἐφαίνετο ὅτι
δυσάρεστως δὲν μὲ ἔβλεπεν· ἐπροσπάθησα νὰ
πέσω ἐμαυτὸν ἐν τὴν ἀγαπῶ, ἂν καὶ ἐνδο-
μύχως δὲν τὸ ἐπίστευον· ἔκαμα τὴν πρότασιν
καὶ ἐγενόμην δεκτός. Κατὰ καθῆκον ἐπεδείκνυον
τὴν εὐδαιμονίαν μου, ἤμην προσεκτικός καὶ
ἐράσιμος πρὸς αὐτήν, καὶ ἐκ μέρους της εὐρον
εὐκρινῆ ἀνταπόκρισιν. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ
φύσις μ' ἐπροίκισε μὲ μεγάλην διακριτικότητα,
καὶ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου ἐνόησα ὅτι
ἀνεκάλυφα, ὅτι ὁ ἔρω καὶ τὸ αἰσθημα τῆς
μελλονόμενου μου δὲν ἀπέβλεπον τόσο τὸ ἄτομόν
μου, ὅσον τὴν ἀνεξάρτητον θέσιν μου. Ἀπ' οὗ
δὲ ἐπανειλημμέναι παρατηρήσεις μὲ ἐνίσχυσαν
εἰς τὰς ὑποψίας μου, ἀπεφάσισα νὰ διαρρήξω
τὸν δεσμόν πρὶν καταστῆ ἀδιάρρηκτος. Τοῦτο
μοὶ ἤτο εὐκολώτατον. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν εἶπον
πρὸς τὴν Φριδερίκην μου, ὅτι περιπλεχθεῖς εἰς
παρακεινόμενους τινὰς ἐπιχειρήσεις ἀπόλωσα
τὸ πλεῖστον της περιουσίας μου, καὶ ὅτι ὡς ἐκ
τούτου θὰ ἤμειθα ἠναγκασμένοι νὰ ζῶμεν λίαν
περιορισμένοι. Οὕτως ἐγένοντο τῶν πραγμάτων,
εἶπον ἐν τέλει, ἀναγκάζομαι νὰ παραιτηθῶ τῆς
εὐδαιμονίας μου, διότι θεωρῶ ἄδικον νὰ συν-
δέσω τὴν τύχην της πρὸς τὴν τύχην μου καὶ
ἐπομένως τὴν ἀρίστην ἐλευθερίαν ν' ἀποσύρη τὸν
δοθέντα μοι λόγον. Ἡ Φριδερίκη ἐπέπεσε εἰς
τὴν στήθεισάν παγίδα, καὶ ὁ ἀρραθὸν διελύθη.
Τότε ἀπεφάσισα νὰ εὖρον σύντροφον, ἥτις καὶ
μὲ ἀγαπήσῃ εὐκρινῶς, διότι εἶχον τὴν ἰδέαν ὅτι
τοῦτο ἔρχετο πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ μου.

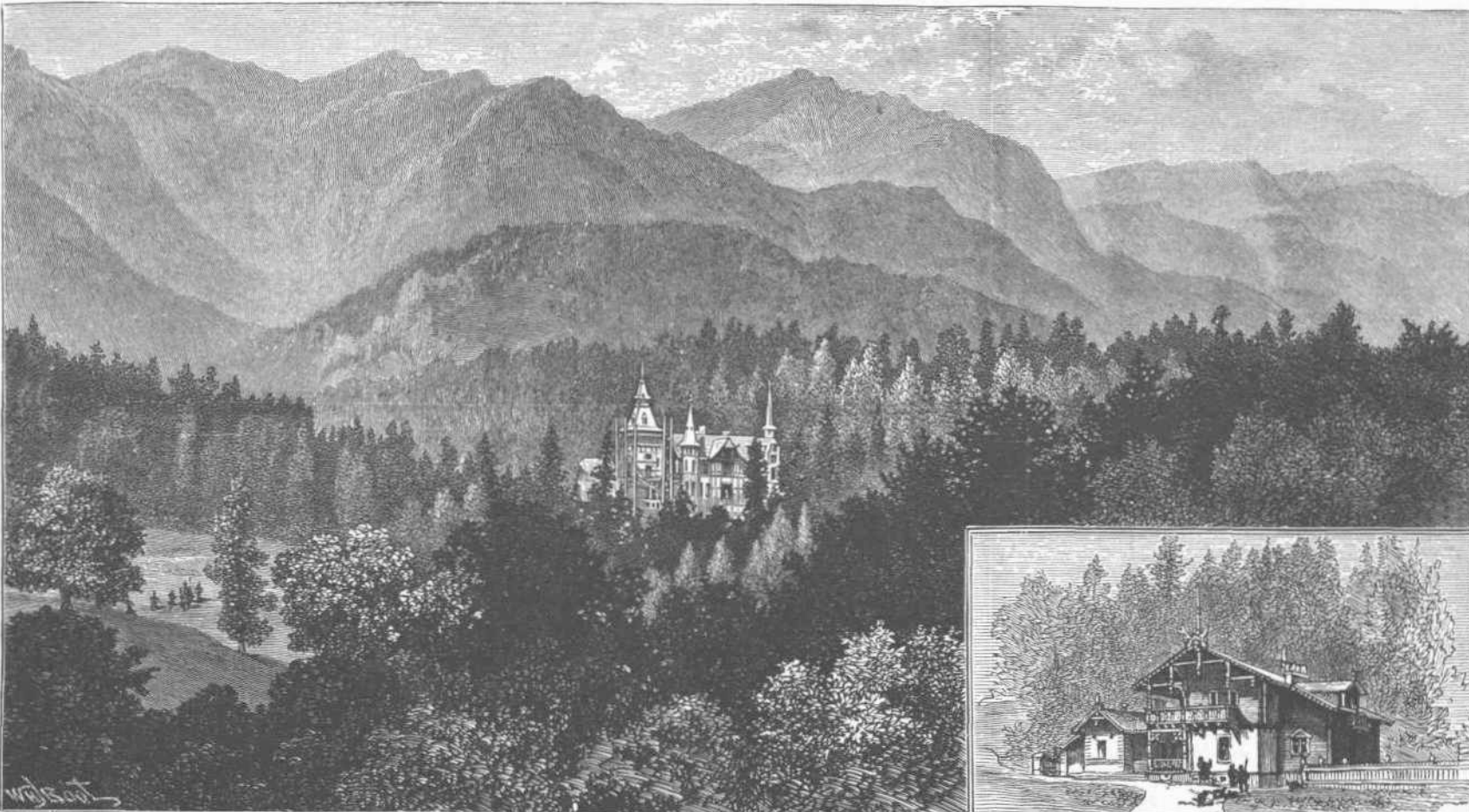
Δὲν εὐρίσκετε ὅτι τοῦτο ἤτο κάπως
ἐγωϊστικὸν ἐκ μέρους σας; παρατήρησε πάλιν ὁ
Βάλδεμαρ.

Βεβαίως· ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ φανῶ κω-
λίτερος παρ' ἑτι εἶμαι. Τότε δὲν τὸ ἠνόουν,
ἀλλὰ κατόπιν πικρῶς ἐτιμωρήθη διὰ τὴν ἐγω-
ιστικὴν μου καὶ ὑποῦλον συμπεριφορὰν. Ἐρρα-
θωνίσθη καὶ ἐνομυρῆθη νεάνιδα, ἥτις ἐγκαρ-
δίως μὲ ἠγάπα, καὶ ἥς ἡ μνήμη θὰ μοὶ ἴσται
διὰ παντός προσφιλές. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὴν ἠγά-
πησα, καὶ ὅτι ἄλλῃ γυνῇ ὀλιγώτερον πρὸς ἐμὲ
ἀφωσιωμένη δὲν ἤθελε παρατηρήσει, δὲν ἤδύ-
νατο νὰ μὲνιγῃ εἰς αὐτὴν μυστικῶν. Αὐτὴ βεβαίως
δὲν ἠπατήθη, καὶ ἔχω τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ
μετὰ δύο μάλιστα ἔτη ἐπισυμβὰς θανάτος της
δὲν ἤτο ἡ συνέπεια τῆς θαλασῆς ἠλίφσεως, ἢν
ἠσθάνετο. Εἶναι πράγματι ἐντροπία, ὁ ἄνθρωπος

νὰ καταπαταλᾷ ἐνίοτε τὴν ἀγάπην του εἰς ὄντα
ἀνάξια αὐτῆς, καὶ νὰ μὴ ἐλκύηται οὐτε ὑπὸ τῆς
νεότητος, οὐτε ὑπὸ τῆς καλλονῆς, τῆς χάριτος
καὶ τῆς ἀρετῆς! Ἐμεμφόμην τοῦ κόσμου, ἐμεμ-
φόμην ἐμαυτοῦ καθ' ἦν στιγμὴν ἐκράτηον εἰς
τὰς χεῖρας μου τὴν ψυχράν χεῖρα τῆς ἀπο-
θηρακώσεως συζύγου μου, καὶ τὸ τελευταῖόν της
βλέμμα ἐστρέφετο πρὸς ἀστοργίαν καὶ ἀφωσιώ-
σεως πρὸς ἐμὲ!

Ὁ Ἀξέλ εἰσώπησεν· δύο δάκρυα κατέρρεον
ἐπὶ τῶν παρειῶν του· μετὰ μακρὰν σιωπὴν ἠτοί-
μασε καὶ δευτέρον ποτήριον ποντισίου, ἵνα παρη-
γορηθῆ, καὶ ἐτελεύτησεν οὕτω τὴν διήγησίν του·

— Ταῦτα συνέβησαν πρὸ ἑξετῶν μηνῶν.
Δύνασθε εὐκόλως νὰ ἐνοήσητε ὅτι ἐν Εὐρώπῃ τὰ
πάντα εἶχον ἦδη ἀπολέσει δι' ἐμὲ καὶ ἐνδια-
φέρον καὶ γόητρον, καὶ τέχνην, καὶ ἐπιστήμην,
καὶ κοινωνίαν, καὶ πολιτικὴν, καὶ οἰκονομίαν, καὶ

Ἡ ΕΞΟΙΚΗ ΕΠΑΓΑΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ.

φιλία, καὶ ὅτι τώρα οὐδὲν ἄλλο ποθῶ ἢ νὰ δο-
κιμάσω βίον ἄτακτον καὶ πλήρη περιπετειῶν.

Μετὰ ταῦτα καὶ ὁ Βάλδεμαρ διηγῆθη τὰ
καθ' ἐαυτὸν, καὶ ὀλοκληρῶς ἡ ἐσπέρα παρήλθεν
οὕτως. Ἡ συνομιλία ἐκείνη εἶχε θέσει τὰς
βάσεις φιλίας, ἥτις κατὰ τὰς ἐπομένας ἡμέρας
ἔτι οἰκιστοτέρα κατέστη. Οἱ δύο χαρακτῆρες
συνεπληροῦντο ἀμοιβαίως. Ἐν ᾧ ὁ Βάλδεμαρ
ἐν ᾗ εὐρίσκειτο ψυχικὴ διαθέσις συμπαθῶς δεδει-
κνυεν ὅτι ἠγόει τὴν ἀπαισιόδοξον ἀφελίαν τοῦ
Ἀξέλ καὶ ἐδέχετο τὰς πικράς καὶ αὐστηράς
παρατηρήσεις καὶ σκέψεις του, ὁ κατ' ὀλίγον
μόνον προσδότερος αὐτοῦ Νορβηγίος ἐφαίνετο ὅτι
ἐτέρπετο εἰς τὴν ἀδιάφορον ἐτι ἀπειρίαν τοῦ
συνοδοιπόρου του, εἰς τὰ λεπτά της καρδίας του
αἰσθημάτων καὶ εἰς τὴν ἀποστροφήν, ἢν εἰκόνασε
πρὸς πᾶσαν ἀγενῆ ἰδέαν καὶ πράξιν. Ἐπειδὴ
δὲ ἀμφοτέρου δὲν εἶχον διαγεγραμμένον ὄρομο-
λόγιον, συμφώνησαν, καὶ πρὶν ἔτι φθάσωσιν εἰς
Νέαν ὸρκην, νὰ ἐκτελέσωσι τὴν περιήγησιν
τοῦν διὰ τῶν ἠνωμένων τῆς Ἀμερικῆς Πολι-
τειῶν ὁμοῦ. Σύμπτως δὲ εὐτυχῆς ἤτο, ὅτι

καὶ οἱ δύο, μὲ ἄλλην τὴν διαφοράν τῶν φρονη-
μάτων, εἶχον τὰς αὐτὰς σωματικὰς καὶ διανοη-
τικὰς ἰδιότητες, ἄς ἀπῆται ἡ ἀπόφασίς των ν'
ἀναζητήσωσι κινδύνους καὶ περιπετείας, ἥτοι
ψυχραιμίαν καὶ εὐτολίμειαν, περιφρόνησιν τοῦ κιν-
δύνου, φυσικὴν βίωμην καὶ καρτερίαν ἀκράδαντον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ὁ ἥλιος ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν καὶ ἐγρύσου
διὰ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἀκτίνων τὰς κορυφὰς
τῶν δένδρων, τὰ ὅποια κατωπρίζοντο εἰς τὰ
ἤσυχια τοῦ Μισουρὶ ὕδατα. Οὐχὶ μακρὰν τῆς
θέσεως, ὅπου ὁ ποταμὸς οὗτος ἐγκαταλείπει τὴν
χώραν, ἦν κατοικεῖ ἡ Ἰνδικὴ τῶν Σουσῶνων φυλὴ,
ὅπως διὰ πεπολιτισμένων βέων χωρῶν χυθῆ εἰς
τοὺς κόλπους τοῦ πατρὸς τῶν ποταμῶν, ἔκαιεν

— Οἱ φίλοι μας; Ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔχομεν
νὰ φρονηθῶμεν.

— Ἄς ἴσται, εἶπεν ὁ πρῶτος· ἀλλὰ μ' ὄλον
τοῦτο γνωρίζεις ὅτι παρ' αὐτοῖς ἐπικρατεῖ κᾶ-
ποιος ἀναβρασμός, διότι οἱ κύριοι αἰτωματικοὶ
οἱ ἐν τῷ φρουρίῳ Τάβλερ, μὴ ἔχοντες ἄλλην
διασκεδάσιν, διανοήθησαν νὰ διασκεδάσωσι μὲ
τὰς γυναῖκάς των.

— Τοῦτο τί μὰς ἐνδιαφέρει; Ὁ "λευκὸς
ἀετός" εἶναι καλὸς καὶ πιστὸς φίλος μας, ὅστις
καλῶς γνωρίζει ὅτι ἡμεῖς οὐδὲν κοινὸν ἔχομεν
πρὸς τοὺς μισητοὺς αὐτοὺς Ἀμερικανούς.

— Ἐὰν ὅμως ἐπιτεθῶσι καὶ μὰς φονεῦσωσι
πρὶν μὰς ἀναγνωρίσωσι; . . . Ἡμεῖς οὖν, Ἀξέλ,
ὅτι καὶ τοῦτο ἀπίθανον δὲν εἶναι.

— Ἄς ἐλπίζωμεν ὅτι δὲν θὰ συμβῆ, ἀπῆν-
τησεν ὁ ἔτερος τῶν κυνηγῶν, ἐν τῷ ὀπίφῳ μετὰ
πολλῆς δυσκολίας ἠθέλωμεν ἀναγνωρίσει τὸν

γνωστὸν ἡμῖν Νορβηγόν, τὸν ἐπιβάτην τῆς "Σα-
ξωνίας". Ἀλλ' ἀπ' ἐτέρου δὲν πρέπει νὰ μεμ-
φώμεθα τοὺς Ἀμερικανούς, ἐν νοστιμωμένῳ
τὰς νεάνιδας τῶν Σουσῶνων μεταξὺ αὐτῶν εἶναι
τόσαι ὄραϊαι καὶ εὐσμοιοι.

— Πράγματι; Δὲν γὰρ εἶχον παρατηρήσει,
ἀπήντησεν ὁ Βάλδεμαρ ἀφρητημένος.

Ὁ Ἀξέλ ἐγέλασε.

— Τὸ πιστεύω, εἶπε, ὡς πρὸς τοῦτο εἶσαι
πάντοτε τυφλός. — Ἐλθέ, Βάλδεμαρ, ἄς πῶμεν
τώρα εἰς ὄγειαν τῆς Ἀλίνης.

— Ἐῖθε πάντοτε νὰ ἴσται καλὰ! εἶπεν ἐν-
θουσιωδῶς ὁ Βάλδεμαρ, μεθ' ὃ ἀμέσως εἰσώ-
πησεν, ὡς καταληφθεὶς ὑπὸ μελαγχολικῶν στο-
χασμῶν.

— Πάλιν σύνους, Βάλδεμαρ; ἀνέκραξεν ὁ
Ἀξέλ. Πρέπει νὰ χαρῆς τώρα τὴν ἐλευθερίαν
σου καὶ ν' ἀφῆσθαι πλέον τὰς παλαιὰς ἀνα-
μνήσεις.

— Μὴ ἐγὼ τὰς ἀνεκάλεσα τὰς ἀρχαίας ἀνα-
μνήσεις; — Καὶ ἂν ἐγὼ δὲν ὀμίλουμ περὶ Ἀλίνης,

δέν θά ἦρο σὺ κατὰ διάνοιαν πάντοτε πλησίον τῆς;

— Δὲν τὸ ἀνοῦμαι, ἀπήντησεν ὁ Βάλδεμαρ, ῥίπτωσιν καὶ ἄλλο εὐλον εἰς τὴν πυρᾶν, ἢ Ἄλινη εἶναι πάντοτε πλησίον μου . . .

— Αεπιτὴ ἢ διαφορά, παρετήρησε ξερωὸς ὁ Ἄξελ, ἀλλὰ γνωρίζεις ὅτι αἰσθάνομαι μεγάλην συμπάθειαν πρὸς τὴν φίλην τῆς καρδίας σου, ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἐφοβοῦμην ἐν Νέα Ἰόρκῃ μὴ περιπέσης εἰς τὰ δίκτυα τῶν ὠραίων Ἀμερικανίδων.

— Δὲν ἐννοῶ ποίαν σχέσιν ἔχει τὸ ἐν μὲ τὸ ἄλλο.

— Ὡ! εἰ φιλοσοφοῖ εἶναι αὐτοὶ οἱ Γερμανοὶ! ἀνέκραξεν ὁ Ἄξελ. Μήπως ἡ σχέσις δὲν εἶναι φανερά; Ἐάν ἢ Ἄλινη δὲν ἦτο πλησίον σου πολὺ φοβούμαι, Βάλδεμαρ, ὅτι ἡ δεσποινὴς Ἀλμόνδος θά μοι ἀφῆρει τὸν συνοδοιπόρον μου, τὸν μελαγχολικόν, ὠραῖον καὶ λίαν συμπαιθητικὸν Γερμανόν.

— Ἦτο ἀλλθὺς νόστιμη νέα, ἀπήντησεν ὁ Βάλδεμαρ μετὰ ἐλαφροῦ μειδιάματος, ἀλλὰ πολλὴν τιμὴν περιποιεῖς εἰς τὴν ἀφελή αὐτῆς φιλαρέσκειαν, ἀποδοῖόν αὐτῇ σκοποὺς κατακτητικῶδες κατὰ τοῦ συμπαιθητικοῦ Γερμανοῦ.

— Νόστιμη νέα! Μεγάλην δεικνύεις ἀπαίτησιν, ἀποκαλῶν οὕτω καλλοῖν πρῶτης τάξεως. . .

— Πῶς ὀνομάζεις τὴν ὠραίαν ἐτερόχθονα τῆς Νέας Ἀδρηάδας; . . . Ἀλήθεια, πῶς ὀνομάζετο; . . .

— Γνωρίζεις τὴν ἀσπιδίον. Ἄς ἦναι. — Ἐννοεῖς τὴν δεσποινίδα Κόραν Ἀσθαλά; Ἐγὼ τὴν εὐρισκὸν ὠραῖοτάτην.

— Καὶ σὺ λοιπὸν τὴν εὐρισκίαν ὠραίαν;

— Διατὶ ἢ ἀρνήθῃ πρᾶγμα ἀναμφισβήτητον; Ἄλλ' ἂν ἦσαι τίμιος ἄνθρωπος πρέπει νὰ ὁμολογήσης, Βάλδεμαρ, ὅτι ἐγὼ ἀπέαντι αὐτῆς διετήρησα μεγάλην ψυχραιμίαν.

— Τὸ δίκαιον εἶναι δίκαιον. Αἱ ὠραῖαι Ἀμερικανίδες πολλὰ σοὶ ἔστῃσαν παγίδας, τὰς ὁποίας σὺ διέφυγας πολὺ ἐπιτηδείως.

— Αὐτὸ ἔλειπε ἀκόμη; ἀπήντησεν ὁ Ἄξελ· ἐγὼ ὁ Εὐρωπαῖος μὲ τὴν περὶν μου νὰ ἔλλω εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ νὰ πέσω εἰς τὰς παγίδας τῶν ἐπιτηδείων αὐτῶν γυναικῶν; Ὡ! τότε χιλιάκις προτιμότερα εἶναι μία τῶν Ἰνδῶν τούτων, ἧς τὸν σὺζῶγόν τῆς δὲν θά βρωρῆ μόνον τελετάρχην καὶ τραπέζιτην τῶν διασκεδάσεων τῆς.

— Τὸ ῥόδιον κοροῦν ἐαυτὸ κοσμεῖ καὶ τὸν κήπον, εἶπεν ὁ Βάλδεμαρ.

— Εὐχάριστὸν διὰ τοιαῦτα ῥόδα. Τὸ ἀξιωμα σου εἶναι ἄριστον, ἀλλ' αἱ φιλάρεσκοι γυναῖκες δὲν τὸ παραδέχονται. Παρὰ τοῦ ῥόδου ἐγὼ ἀπαίτω νὰ μὴ ἦναι ῥόδιον τοῦ τυχεύοντος, καὶ τὸ λεπτὸν τοῦ ἄρωμα νὰ ἴδῃν ἐμὲ μόνον.

— Πολλὴ σου ἡ ἀπαίτησις, ἀπήντησεν ὁ Βάλδεμαρ μετὰ σαρκαστικοῦ μειδιάματος. Αἱ ἀπαίτησεις σου φοβούμαι θά ἦναι τόσο μεγάλαι, ὥστε νὰ θέλῃς ἢ σὺζῶγός σου ὄχι μόνον νὰ ἦναι κυρία τοῦ συρμοῦ ἀλλὰ καὶ καλὴ οἰκοδόμοισα, ὄχι μόνον νὰ συμπετέχη τῆς χαρᾶς σου ἀλλὰ καὶ τῶν θλίψεών σου.

— Νὰ γείνω Κινεζὸς, ἂν δὲν τὸ κατορθώσω, ἀνέκραξεν ὁ Ἄξελ.

— Περιέργων καὶ ἀπελευθερικῶν συνάμα φαινόμενον εἶναι, ἐξηκολούθησεν ὁ Βάλδεμαρ, πῶς ἄνδρες ἄλλως τε νουνεχεῖς δύνανται νὰ κρίνουν περὶ τοιούτου ζητήματος τῶν φαντασιωδῶν. Καίρὸς εἶναι πλέον, ἡ ἀπελευθερώσεως τῶν γυναικῶν νὰ καταστῇ πραγματικότης, καίρὸς εἶναι τὰ συμπληρωθῶσι τὰ κενά, τὸ ὅποια ἐνυπάρχουσιν ἐν ταῖς σκέψασιν ἡμῶν ὡς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ γυναικείου φύλου, καίρὸς εἶναι . . .

— Νὰ πάσῃς νὰ μ' ἐρεθίσῃς, διέκοψεν ὁ

Ἄξελ, καὶ νὰ κοιμηθῇ. Ὅταν οἱ ἀστέρες δείξωσι τὸ μεσονύκτιον, σὲ ξυπνοῦ πάλιν!

Ὁ Βάλδεμαρ ἔρριψε θλέμμα ἐπὶ τοῦ ὄρανοῦ, ἐτυλίχθη εἰς τὸ σκέπασμα τοῦ καὶ κατεκλίθη πλησίον τῆς πυρᾶς, ὃ δὲ Ἄξελ ἔμεινε φρουρῶν. Τρεῖς ὥρας μετὰ ταῦτα ἀντήλλαξαν τὰ μέρη. Ἡ πυρὰ θαυμάδιον ἐσβέσθη, οἱ ἀστέρες ὄχρυσαν καὶ ἡ αὐτὴ διεδέχθη τῆς νυκτὸς τὰ σκότῃ. Ὁ Βάλδεμαρ ἠτοίμασε τὸν πρωῖνον καφέν, ἐξύπνησε τὸν φίλον του, καὶ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου οἱ δύο φίλοι ἐξηκολούθησαν τὴν ὁδοπορίαν των.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΕΛΛΑΣ. Αἱ πλέον τοῦ δέοντος παραταθεῖσαι διακοπαὶ τοῦ Πάσχα ἔλθαι, καὶ οἱ δουλευταὶ εὐχόμενοι πάλιν ἐν Ἀθήναις, καὶ αἱ τακτικά ἐπὶ τῆς βουλῆς συνεδριάσεις ἐπανελήφθησαν. Ἐναγωνίως ἐπιρριμέντο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συζητήσεως ἐπὶ τῆς ὑποβληθείσης προτάσεως ἢ ἀποδοκιμασίῃ ἢ πολιτικῇ τοῦ πρώην ὑπουργείου ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς παραχωρήσεως τῆς Θεσσαλίας. Κατηγοροῖται ἐξουδεθεύθησαν ἀπὸ τοῦ ἐλλομένου τῆς ἐπιθεωρήσεως, ἡτοιμάσθησαν ἀπὸ τοῦ ἐλλομένου τῆς ἐπιθεωρήσεως, ἡτοιμάσθησαν ἀπὸ τοῦ ἐλλομένου τῆς ἐπιθεωρήσεως, ἡτοιμάσθησαν ἀπὸ τοῦ ἐλλομένου τῆς ἐπιθεωρήσεως.

Ἡ βουλή μετὰ τὰς γενομένας συζητήσεις περὶ τῶν πεπραγμένων ὑπὸ τοῦ παρόντος ὑπουργείου, ἀποκηρύττει ὡς καιρῶς ζημιώσαν τὸν Ἕλληνομιστὴν τὴν ἐν τῷ ἐθνικῷ ζητήματι πορείαν τοῦ ὑπουργείου ἐκείνου, ἀθετήσαντος ἐπισημοῦς πρὸς τὴν βουλὴν ἐπιτηδείας, καὶ ἀποδοκιμαζέται τὴν πολιτείαν αὐτοῦ, παραβάσαντος τὰς συνταγματικὰς ὑποχρεώσεις. Ὅπως ἔλθῃ καὶ τὸ ἐπεισοδιὸν τοῦτο, τὸ ὅποιον τσαυτὰς προεμήνησε θυέλλας καὶ τρικυμίας.

Εὐφρόσυνον μήνυμα ἔφεραν ἡμῖν προχθὲς ἐξ Ἑλλάδος ὁ τηλεγράφος. Τὴν παρελθούσαν πέμπτην, παραμονὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐτελέσθησαν ἐπισημοῦς τὰ ἐγκαίνια τῆς τομῆς τοῦ ἰσμοῦ τῆς Κορίνθου. Δώδεκα ἀτόμωα, ἀνήκοντα εἰς τὸ πολεμικὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρωσίας ναυτικὸν καὶ εἰς ἰδιωτικὰς ἐταιρίας, μετέφερον εἰς Καλαμάκην τοὺς βασιλεῦς, τὸν ἐν Ἀθήναις ἐνιστάμενον μέγαν δοῦκα Κωνσταντῖνον, ἀδελφὸν τῆς βασιλείσεως, καὶ περὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας προσκεκλημένους ἐξ Ἀθηνῶν.

Ὁ βασιλεὺς δι' ἀρχηγρὸν πτόου ἀνεσκαφῆν ὀλίγον χῶμα καὶ ἐπλήρωσε μικρὰν ἀργυρᾶν χειράμαξαν, ἣν ὁ πρωθυπουργὸς ἔσυρε καὶ ἐξεκένωσεν εἰς τὴν θάλασσαν· ἡ δὲ βασιλίσσα μετέδωκεν ἰδίᾳ χειρὶ τὸν ἡλεκτρικὸν σινηθῆρα εἰς μεγάλην ὑπόνομον, δι' ἧς ἀνετινάχθη ὀγκώδης θρόαχος, εἰς ἐνὸς χιλιομέτρου ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους ἐκείνου εὐρισκόμενος. Ἡ ἐορτὴ ἐτελείετο διὰ πολυτελοῦς γεύματος παραταθέντος παρὰ τοῦ στρατηγικοῦ Τύρῃ ἐν κομψοτάτῃ οἰκίᾳ. Τὴν περιγραφὴν τῆς ὠραίας ταύτης τελετῆς, ἣν ὑπεσχέθη ἢ ἀποστειλῆ ἡμῖν ὁ τακτικὸς ἐξ Ἀθηνῶν ἀναποκηρτῆς τοῦ Ἐσπεροῦ, θέλομεν δημοσιεύσει διὰ τὸ προσχωρῶν τεύχος.

ΑΓΓΛΙΑ. Φρικώδες κακοῦργημα διεπράχθη πρὸ ἡλίου ἡμερῶν ἐν Δουβλίῳ. Ὁ νεοστὶ διορισθεὶς ὑπουργὸς τῆς Ἰρλανδίας, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ παρατιθέντος Φόρστερ, λόρδος CAVENDISH καὶ ὁ ὑφυπουργὸς αὐτοῦ BURKE ἐδολοφονήθησαν ὑπὸ ἀγνώστου κακοῦργου ἐν τῷ παρὰ τὸ Δουβλίον κήπον τοῦ Φοίνικος. Φαίνεται ὅτι ὁ φόνος οὗτος εἶχε καθαρῶς πολιτικὸν σκοπὸν καὶ ὅτι διεπράχθη παρὰ τὸν λυσσοῦδον κατὰ τῆς ἀγγλικῆς ἐξουσίας ἀγωνιζομένων Ἰρ-

λανδῶν. Περιέργων εἶναι ὅτι ἡ δολοφονία ἐτελέσθη κατ' ἦν στιγμὴν τὸ ὑπουργεῖον Γλάδ-στωνος ἐμελέτα νὰ συμβιβασθῇ πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τοῦ ἐν Ἰρλανδίᾳ κινήματος ὅπως δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου κατευνάσθῃ τὸν ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ ὑφιστάμενον σάλον. Ἐννοεῖται τὴν ὅτι ἡ φωνὴ τῆς ἐπιτελείας θά σιγήσῃ ἀπέαντι τοῦ ἐπιβαλλομένου καθήκοντος τῆς αὐστηρᾶς τιμορίας.

GERMANIA. Ὁ γηραιὸς αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ἠτύχησε πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἢ ἀποκτήσει καὶ διετέγγον. Ὁ πρὸ ἐνὸς περιπόου ἔτους νυμφευθεὶς ἐγγονὸς του καὶ υἱὸς τοῦ διαδόχου τοῦ Γερμανικοῦ θρόνου, ἀπέκτησε τὸν πρῶτον αὐτοῦ υἱόν. Τὸ συμβῆν τοῦτο ἐχαίρεισθη παρὰ τῶν γερμανικῶν καὶ τῶν αὐστριακῶν φύλλων διὰ πλείστον ὅσον συμπαιθῶν ἄβηρον. Τὰ συζηρητήρια τηλεγραφήματα ἐπλημμύρουν τὸ γραφεῖον τοῦ γηραιῶ αὐτοκράτορος.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Λειψίᾳ τῆ 29/11 Μαΐου 1882.

Κατὰστασις ἀμφίβολος καὶ ἀμφοτερῆς ἐπεκράτησε κατὰ τὸ λήξαν δεκαετημέριον ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ· φόβοι καὶ ἐλπίδες διεδέχοντο ἀμοιβαίως. Ἡ Haute finance τῶν Παρισίων, ἧς πᾶν μέσον εἶχε καταβάλλει ὅπως μετρίστη τὴν ἐπιβλοῦσαν χρηματιστικὴν κρίσιν, δὲν ἔκρινε φαίνεται ἀναγκαῖον νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ πλέον τὴν τεχνικὴν ὑψωσιν, καὶ ὡς ἐξ τούτου ἡ ἐπιβλοῦσα ἔκπνευσις συμπαροῦρει τὰς ἀμφίβολου ἀξίας μετοχᾶς. Ὡς δαμώκλειον ἔβησε ἐπικράματα ἢ κατὰ τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς Τράπεζης τῆς Γενικῆς Ἑνώσεως δίκῃ. Ἐάν τὸ ἐμπορικὸν δικαστήριον κηρύξῃ ἔγκυρον τὴν ἔκδοσιν τῶν νέων αὐτῆς μετοχῶν, ἡ Τράπεζα αὐτῆ σώζεται ἐκ τοῦ ναυαγίου, ἀλλὰ νέα ἐπιπλεῖται κρίσις. Οἱ πλείστοι ὅμως τῶν ἐνδιαφερομένων ἐλπίζουσιν ὅτι τὸ δικαστήριον θ' ἀκυρώσῃ τὴν τελευταίαν ἔκδοσιν ἔνεκα τῶν μεγάλων ἀνωμαλιῶν, αἰτίας ἀπεκαλύφθησαν περὶ τὴν ὄλην διαχείρισιν. Ἴδου ἐν παραδείγματι μετὰ πολλῶν ἄλλων· ἡ τραπεζικὴ αὐτῆ Ἐταιρία, ἧς τὸ μετοχικὸν κεφάλαιον ἦτο 100 ἑκατομμυρίων φράγκων εἶχεν ἀγοράσει ἐν στιγμῇ τινι ἰδίᾳ αὐτῆς μετοχᾶς ἀξίας 212 ἑκατομμυρίων, μόνον ὅπως ἐπιφέρει ὑψωσιν εἰς αὐτάς.

Τὸ ἰταλικὸν δάνειον πρὸς ἄρσιν τῆς ἀναγκαστικῆς κυκλοφορίας τοῦ χαρτονομίσματος ἀναυγάγησεν. Αἰτία τούτου λέγεται ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ Ῥότσιλντ, ὅστις ἀγοράσας κατὰ Ἰανουάριον μέγα ποσὸν ἰταλικῶν γραμμάτων ὅπως διατηρήσῃ τὴν τιμὴν των, αἴφνης παρουσιάσθη κατ' αὐτὰς πωλητῆς αὐτῶν· ἐὰν ἀληθεύῃ ἡ φήμη αὐτῆ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Ῥότσιλντ ἀποσώρεται ὀριστικῶς ἀπὸ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὸ ἰταλικὸν δάνειον.

Καὶ ἐν Βιέννῃ, τῆ εὐθὺμῃ καὶ ζωηρᾷ πόλει, ἡ διάθεσις τοῦ χρηματιστηρίου δὲν εἶναι τόσο εὐχάριστος. Κακὴν ἀντίκωσιν ἐνεποίησε πρὸ πάντων ἡ εἰδήσις, ὅτι ἡ Πιστωτικὴ Τράπεζα τῆς Αὐστρίας δὲν σπεύδει εἰς συνδρομὴν τοῦ νεωτάτου αὐτῆς τέκνου, τοῦ τελευταίου αὐστριακοῦ δανείου, οὗ αἱ μετοχαὶ ἐκπίπτουσιν. Ὁ κόσμος δὲν δύνανται νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀδιαφορίαν ταύτην τῆς μητρὸς πρὸς τὸ προσφιλεῖς αὐτῆς τέκνον.

Χαρακτηριστικὸν διὰ τὴν τάσιν τῶν τελευταίων ἡμερῶν εἶναι αἱ κρίσεις τῶν διαφόρων ἐφημερίδων ἐπὶ συμβάσεως μελετωμένης μετὰ τῆς ἐταιρίας τοῦ νοτίου αὐστριακοῦ σιδηροδρόμου καὶ τῆς οὐγγρικῆς κυβερνήσεως. Κατὰ τὴν σύμβασιν ταύτην ἡ ἐταιρία τοῦ νοτίου σιδηροδρόμου

παρατεῖται τῆς ἐνώσεως πρὸς τοὺς αὐστριακοὺς σιδηροδρόμους, τοὺς μέλλοντας νὰ κατασκευασθῶσι καὶ παραχωρῆθῃ γραμμὴν 115 χιλιομέτρων (τὴν γραμμὴν BRUCK-Saßny) πρὸς τὴν οὐγγρικὴν κυβερνήσιν ἐπὶ ἀγνώστῳ ἔτι τιμῆματι· εἰς ἀντάλλαγμα δὲ λαμβάνει τὴν γραμμὴν τοῦ Waagthal, ἀνήκουσαν εἰς τὴν Οὐγγαρίαν καὶ τὴν ἄδειαν τοῦ χαραττεῖν ἐγγυωρίας σιδηροδρομικᾶς γραμμᾶς. Οὗτοι εἰσὶν οἱ κυριώτεροι ὅροι τῆς συμβάσεως μετὰ τῆς οὐγγρικῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς γαλλικῆς ἐταιρίας τοῦ νοτίου σιδηροδρόμου τῆς Αὐστρίας. Γνωστὸν εἶναι ὅτι ὁ σιδηροδρόμος οὗτος κατασκευάσθη διὰ γαλλικῶν κεφαλαίων καὶ ὅτι τὸ διοικητικὸν τῆς Ἐταιρίας συμβουλίου συγκρίνεται ἐξ ἡμισείας ἐκ Γάλλων καὶ ἐκ Αὐστριακῶν. Τὴν σύμβασιν ταύτην σχολιάζει διαφοροτρόπως ὁ τύπος καὶ συνεπείᾳ ταύτης ὑψοῦνται καὶ ἐκπίπτουσιν αἱ μετοχαὶ τοῦ νοτίου σιδηροδρόμου, αἵτινες ἐν Βιέννῃ λεγόμενα Franzosen καὶ ἐν Παρισίοις Autrichiens ἀποτελοῦσι μίαν τῶν κυριωτέρων ἀξιῶν τοῦ χρηματιστηρίου.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ παγινίδιον τοῦτο ἐνδιαφέρει μόνον τοὺς μεγάλους κεφαλαιοῦχους· τὸ πλῆθος μὲν ἐντελῶς ἀπαθεῖ ἀπέαντι τῆς παιζομένης ταύτης κυμοφίας. Α.

ΕΣΠΕΡΙΣ ΠΑΡΑ Τῷ Κ. Σ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛῷ ΕΝ ΜΑΝCHESTER.

Τῆ 25/5 Μαΐου, ἡμέρᾳ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, λαμπρὰ ἔλαβε χώραν ἑσπερίς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ φιλοπόνητος συμπαροῦρος κ. Σ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ. Ἡ ἑσπερίς εἰς διττὸν ἀπέβλεπε σκοπὸν, τὸ μὲν νὰ ἐορτασθῇ ἐν φιλοπατρίδι ἑλληνικῇ ἀποικίᾳ ἡ ἡμέρα τοῦ ὀνόματος τοῦ βασιλέως ἡμῶν, τὸ δὲ ὅπως πανηγυρισθῇ δημοτελῶς ἡ ἐσχάτως γενομένη προσάρτησις τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὁ κ. Χατζόπουλος καὶ ἡ εὐγενὴς αὐτοῦ Κυρία οὐδὲ κόπον ἐφείσθησαν οὐδὲ δαπάνης, ὅπως ἀποθῇ ἡ ἐορτὴ αὕτη ὑφ' ὅλας τὰς ἐσπείρας μεγαλοπρεπῆς καὶ ἀξιοπρεπῆς. Πλείστοι τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ ὁμογενῶν, οἱ πρόβησι τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ἐγκριτοτέρων ἐμπόρων, ὡς καὶ πολλοὶ Ἀγγλοὶ φιλέλληνας καὶ ἐκ τῶν πρῶτα φερόντων, ἦσαν προσκεκλημένοι. Ὁ μέγας φιλέλληρ Γλάδστον προσελθὼν ἡγήσατο διὰ φιλοφρονησάτης ἰδιοχείρου ἐπιστολῆς ἐκφράσας τὴν λύπην του ὅτι δὲν ἦδύνατο νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν πατριωτικὴν ἐκείνην ἐορτήν.

Πλήθος ἄπειρον κυρίων καὶ κυριῶν ἐπλήρου τὰς λαμπροστολισμένους αἰθούσας τοῦ κ. Χατζόπουλου. Ὁ οἰκοδόμος τῆς καὶ οἰκοδόμοισα ὑποδεχθέντες φιλοφρόνως τοὺς προσκεκλημένους ὡδήγησαν αὐτοὺς εἰς τὴν μεγάλην τοῦ χοροῦ αἰθούσαν, ἔνθα ὁ αἰδασιμώτατος διδάκτωρ DAWES ἐκ Λονδίνου, ὁ καὶ προεδρεύων, διὰ συντόμου πρὸς τοὺς συνελθόντας προσφωνήσεως συνεχάρη τῷ ἑλληνικῷ ἔθνεϊ ἐπὶ τῇ ἐκπληρώσει ἐνὸς τῶν διακαυστέρον αὐτοῦ πόθων, τῆς προσάρτησεως τῆς Θεσσαλίας, ἧς ἀναμάρκτως ἐτετελέσθη. Ζωηρὰν ἐκφρασαί ὑπὲρ τοῦ ἔθνους διεδέχθησαν τῶν λόγων τούτων. Ἐπερὸς φιλέλληνας, ὁ κ. SAMUELSON, ἔκαμε τὴν ἐξῆς πρότασιν, ἧς παμψφει ἐγένετο παραδεκτὴ καὶ ἀπεφασισθῆναι νὰ διαδιδασθῇ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἑλλήνων τηλεγραφικῶς. Ὁι συνελθόντες ὑπήκουσι τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων καὶ οἱ φιλέλληνας Ἀγγλοὶ συγκρατοῦσιν ἐκ θάθους καρδίας τὴν Α. Μ. διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ὀνόματος τῆς καὶ εὐχνοται τῷ βασιλεῖ καὶ τῇ βασιλίσσῃ μακρὰν καὶ εὐδαίμονα βασιλείαν. Διὰ θρονουθῶν ἐπευφημῶν ἐχαίρεισθη ἡ πρότασις αὕτη, μετ' ὃ διεδιδάσθησαν τῷ κ. Χατζόπουλῳ αἱ ἐχαίρεισται τῆς ὁμηγύρωσε.

Εἶτα ἤρξατο ὁ χορὸς, ὅστις παρετάθη πέραν τοῦ μεσονυκτίου.

Ἡ λαμπρὰ ἑσπερίς, δι' ἣν τοσοῦτον φιλοφρόνως ἠνεμόθησαν αἱ αἰθούσαι τοῦ κ. Χατζόπουλου ἀνεξέλειπτον θ' ἀφῆσθ τὴν ἀνάμνησιν εἰς πάντας τοὺς παρευρεθέντας εἰς αὐτήν. Καὶ ἡμεῖς εὐχόμεθα τῷ φιλοπατρίδι κ. Χατζόπουλῳ ὅπως καὶ ἄλλοτε συγκαλέσῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὁμηγύριν τοσοῦτον φαιδρᾶν καὶ ἐκλεκτῆν.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ.

Εἰς τῶν ἀκριφειοτέρων Φιλελλήνων, ὁ ἀνώτερος στρατιωτικὸς ἱατρὸς Ἐρρίκος ΤΣΙΒΙΝΗΝ, ἐκ Sachsen-Meinigen καταγόμενος, ἀπέβισε τῆ 13/25 παρ. Ἀρλίου ἐν Ἀθήναις ἐν ἡλικίᾳ 85 ἐτῶν. Ὁ ΤΣΙΒΙΝΗΝ ἔμα ἐργασίης τῆς ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως κατέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου διεκρίθη ὡς ἱατρὸς ἐν τοῖς διαφόροις ἑλληνικοῖς στρατοπέδοις. Παρευρέθη εἰς τὴν ἐν Πέτρᾳ μάχην, παρεβρέθη ἐν Μεσολογγίῳ μετὰ τοῦ Μαυροκορδάτου ἐν ἔτει 1828. Εἰς τὰς ἀρχαίας τοῦ ΤΣΙΒΙΝΗΝ ἐξέπνευσεν ὁ ἀρχιστράτηγος Καραϊσκάκης τῷ 1827. Μετὰ τὸν ἀθῶνα ὁ ΤΣΙΒΙΝΗΝ, εὐκρινῆς πάντοτε φιλέλληρ, μεγάλως συνετέλεσεν εἰς τὴν διορθωσιν τῆς ἱατρικῆς ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίας. Ἡ Ἑλλὰς εὐγενήμων θά διατηρήσῃ μνήμην τοῦ ἐναρέτου καὶ ἐπιστήμονος ἀνδρός.

Ἐν Σπέτσῃσι δὲ ἀπέθανε σχεδὸν ἐνενηκοντοῦτος τὴν ἡλικίαν ὁ Νικόλαος ΜΕΤΣΗΣ, ναυάρχος καὶ πρώην γεροναύτης, εἰς τῶν ἐπιφανέστερον τοῦ μεγάλου ἑθνικοῦ ἀγῶνος ἀνδρῶν. Ὁ ΜΕΤΣΗΣ, ὅστις ἀνήκει εἰς ἱστορικὸν τῆς νέου Σπυτῶν οἶκον, διετέλεσεν ἐπὶ τινὰ χρόνον καὶ ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν ναυτικῶν. Ἐν Ἀθήναις ἀπέβισε τῆ 21/8 Μαΐου ὁ ἀντιστράτηγος τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ Λεωνίδας ΣΥΜΕΛΕΥΤΗΣ, Πολωνὸς τὴν πατρίδα. Ὁ ΣΥΜΕΛΕΥΤΗΣ, εἰς τῶν ἰκανωτέρον ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν, διετέλεσε πολλὰκις ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν. Ἀπέβισε ἐν ἡλικίᾳ 76 ἐτῶν.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ ἐπέτειος ἐορτὴ τῆς ἐν Ὁδησσῷ ἑλληνικῆς ἐμπορικῆς Σχολῆς. Καὶ ἐπέτειος ὁ ἄσκος καὶ διακεκριμένος διευθυντῆς τῆς ἐν Ὁδησσῷ ἑλληνικῆς ἐμπορικῆς Σχολῆς, κύριος Λύσανδρος Χατζῆ Κωνσταντῆ, ἀνεχώρησε κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς Σχολῆς ἐορτῆν ἐνώπιον πολυπλήθους καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου λόγων εὐφραδῆ. Ὁ λόγος οὗτος πραγματεύεται περὶ τοῦ οἴκου, τοῦ πρώτου τούτου παράγοντος εἰς τὴν ἀνατροφήν καὶ ἐκπαίδευσιν τῶν παιδῶν. "Ῥιπτόντες ἐν μόνον θλέμμα εἰς τὸν οἰκιακὸν βίον, λέγει ὁ λόγιος διευθυντῆς, εὐρισκομεν, ὅτι ἡ μήτηρ κυρίως εἶναι ἐκείνη, ἧς τὴν ἀνάπτειν καὶ προκοπὴν ἐν χερσίν ἔχει, πρὸς ἣν τὸ νέον πλάσμα ἀποβλέπει τὰ πάντα παρ' αὐτῆς προσδοκῶν, ἧς ὁ λόγος καὶ ἡ διδασκαλία, ὡς βεβαίως ἀποκαλύπτει θεωρούμενα, ἀνοίγεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ τὸ πρῶτον τὸν κόσμον. Τὴν σπουδαίωτάτην δὲ ταύτην τῆς μητρὸς ἐν τῇ ἀγογγῇ τῶν παιδῶν ἔγνωσαν μὲν καὶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πρώτην ἀνετίθεσαν ἀγωγήν, ὡς πλείστα χωρῖα τοῦ τε Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους μάλιστα καὶ ἄλλων καταδεικνύσαν. Ἀλλ' ἡ γυνὴ παρ' αὐτοῖς, παρὰ τοῖς Ἰωσι μάλιστα, ἐν ὑποδεεστέρᾳ ἦν μόιρα, ὃ δὲ κύκλος αὐτῆς στενωπότερος, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀναμνησθῶσι τὰ ἀγαθὰ καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ πλήρους βελήητρον στανου οἰκιακοῦ βίου. Ἐγνώσαν δ' ἔτι μᾶλλον καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, παρ' οἷς μάλιστα ἔνεκα τῆς μεγάλης τιμῆς, ἧς ἡ γυνὴ ἀπέλασεν, οὐχὶ εὐάριθμα πρότυπα ἐξόντων γυναικῶν εὐρισκομεν, Βετούρας λέγω καὶ Κορηθίας καὶ Πορκίας, αἵτινες οὐ μόνον τὸ καλῶς θνήσκουσιν, ὡς αἱ Σπαρτιάτιδες, ἐδίδασκον τοὺς παῖδας, ἀλλὰ τὸ εὖ ζῆν καὶ καλῶς θνήσκουσιν.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΩΝ ΣΤΙΧΩΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STR. 19. LEIPZIG.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σύγγραμμα περιοδικὸν μετὰ εἰκόνων ἐκδιδόμενον ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ
τῇ 1|13 καὶ 15|27 ἐκάστου μηνός.

Τιμὴ ἐτησίᾳ προπληρωτέα φράγκα 40 (= μάρκαι 32 = ρούβλια 16).
Τιμὴ καταχωρίσεως δι' ἕκαστον στίχον φοῖνικ. 50.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ καὶ **ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ**· κ. Δημ. Α. Κορομηλάς, γραφεὶον "Ἐφημερί-
δος". **ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ**· κ. Μιχαὴλ Π. Μαντζαβίνος. **ΚΕΡΚΥΡΑ**· κ. Ι. Να-
χαμούλης. **ΖΑΚΥΝΘΟΣ**· κ. Ν. Παπαδόπουλος. **ΒΩΛΟΣ**· κ. Νικ. Γεωργιάδης,
ιατρός.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ καὶ ἡ λοιπὴ **ΑΙΓΥΠΤΟΣ**· κ. Πέτρος Σαράντης, Βιβλιοπω-
λεῖον "Ὁ Φοῖνιξ" ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Παπάδης, βιβλιοπώλης. **ΣΜΥΡΝΗ**·
κκ. Δεζίπρης καὶ Στ. καὶ κ. Φρ. Σαρίκας. **ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ**· κ. Σ. Γράσος, βιβ-
λιοπώλης. **ΚΑΒΑΛΑ**· κκ. Α. Γ. Κούζη καὶ Στ. **ΜΥΤΙΛΗΝΗ**· κ. Ξενοφών
Γκιρτζιώτης. **ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ**· Αἰδσα. Ἀναγίας Ἀλεξανδρίδης. **ΣΑΜΟΣ**· κ. Σταμα-
τιάδης, ἔφορος τῆς Σαμιακῆς Βιβλιοθήκης. **ΒΗΡΥΤΤΟΣ**· κ. Χρ. Χριστοφόρου.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ· κ. Ν. Δόσιος.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ καὶ **ΛΕΜΗΣΟΣ** Κύπρου· κ. Π. Δ. Παπαδάκης. **ΛΑΡΝΑΞ**·
κ. Ἰωάννης Πιερίδης.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ· κ. Ἀριστόδημος Α. Βοσκάφ. **ΓΑΛΑΖΙΟΝ**· κ. Α. Ι.
Σαρηγιάννης. **ΙΒΡΑΙΑ**· κ. Ἰωάννης Α. Βοσκάφ. **ΤΟΥΡΝΟ-ΜΑΓΟΥΡΕΑΟΝ**·
κ. Διον. Ι. Μηλιαρέσης. **ΚΟΡΑΒΙΑ**· κ. Νικόλαος Καραβίας. **ΚΑΛΑΦΑΤΙΟΝ**·
κ. Νικ. Κουκλέλης. **ΓΙΟΥΡΓΕΒΟΝ**· κ. Εὐθύμ. Πεταλάς. **ΤΟΥΡΝΟ-ΣΕΒΕΡΙΝΟΝ**·
κ. Ι. Α. Σακελλαρίδης.

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰάκωβος Μάνος, ἱατρός. **ΜΟΣΧΑ**· κ. Γρηγ. Ι. Ροσσό-
λυμος. **ΟΔΗΣΟΣ**· κ. Θεμιστ. Α. Σολομός. **ΤΑΪΠΑΝΙΟΝ**· κ. Δημ. Δ. Ἀλεξόπο-
υλος. **ΡΟΣΤΟΒΙΟΝ**· κ. Στέφ. Λοβέροδς. **ΓΕΙΣΚ**· κ. Π. Α. Ἀξιότιος. **ΝΙΚΟΛΑΙΕΦ**·
κ. Θεόδωρος Λυκιαρδόπουλος. **ΒΕΡΔΙΑΝΣΚΑ**· κ. Νικ. Γ. Τζιτζέλης. **ΙΣΜΑ-
ΗΛΙΟΝ**· κκ. Ἀδελφοὶ Κωνσταντινίδαι. **ΚΙΣΝΟΒΙΟΝ**· κ. Α. Καρθούνης. **ΠΟΤΙΟΝ**·
κ. Περικλῆς Ν. Κομηλιάδης.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ· κ. Ἰωάν. Α. Περβάνογλου, **ΛΙΒΕΡΙΟΥΤΑ**· κ. Γ. Θ. Σκρινῆς.

ΡΟΥΣΣΕΟΥΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Σταύρος Χριστοδουλίδης.

ΤΕΡΓΕΣΤΗ· κ. Γεώργιος Γεωργιούλης. **ΚΑΛΚΟΥΤΤΑ**· κ. Ἰωάν. Κ. Σταυρίδης.

ΝΕΑ-ΤΟΥΡΚΗ· κ. Δημ. Ν. Μπότασης, γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰ μέρη, ἐνθα εἰσέτι δὲν ἐσυστήθησαν ὀριστικῶς ἐπιστασίαι,
οἱ θυλούμενοι δύνανται νὰ γείνωσι συνδρομηταὶ ἐπὶ προκαταβολῇ τῆς
ἐτησίᾳ συνδρομῆς, ἀποτεινόμενοι εἴτε κατ' εὐθείαν εἰς τὴν διεύθυνσιν
(ELSTER-STRASSE No. 19) ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ, εἴτε εἰς τὰ οἰκεία ταχυδρο-
μικὰ γραφεῖα, τῆς διευθύνσεως τοῦ Ἐσπεροῦ συνεννοηθείσης περὶ τούτου
μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομείων. Τὸ φύλ-
λον ἀποστέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ELSTER-STRASSE No. 19. LEIPZIG.

EAU DE COLOGNE.

[131]

Τὸ ἄριστον καὶ μόνον γνήσιον κατὰ τὰς πρωτοτύπους
συνταγὰς τοῦ ἐφευρετοῦ κατασκευαζόμενον Ὑδωρ τῆς Κο-
λωνίας εὐρηται παρὰ τῇ Κυρίῳ

ΙΩΑΝΝΗ ΜΑΡΙΑ ΦΑΡΙΝΑ

JÜLICH-PLATZ No. 4

ἐν ΚΟΛΩΝΙΑΙ,

προνομιούχῳ προμηθευτῇ πολλῶν αὐτοκρατορικῶν καὶ βασι-
λικῶν αὐλῶν, κατόχῳ τῶν μεταλλίων καὶ βραβείων πασῶν τῶν
παγκοσμίων ἐκθέσεων. Ἐφιστῶ τὴν προσοχὴν τῶν ἀγο-
ραστῶν, ὅτι ἐκάστη φιάλη τοῦ ἀρωματικοῦ τούτου
ὕδατος δέον νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα **Johann Maria Farina**,
καὶ τὴν διεύθυνσιν **Jülich-Platz No. 4**.

ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ

ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ καὶ ΒΕΡΟΛΙΝΩΙ,

ἐν τῶν γνωστοτέρων χαρτοπωλείων τῆς Γερμανίας, προμηθεύει
χάρτην παντὸς εἴδους καὶ ὄλων τῶν χρωμάτων εἰς τιμὰς συγκατα-
βατικάς.

Δέχεται παραγγελίας ἐξ ὄλων τῶν μερῶν, ἃς ἐκτελεῖ μετὰ
τῆς μεγαλειτέρας ταχύτητος καὶ ἀκριθείας.

Τιμολόγια καὶ δείγματα πρόχειρα.

BERTH. SIEGISMUND.

[124]

Ἀνωτέρω δίδομεν εἰς μικρὸν τὴν εἰκόνα τῶν περικαλυμ-
μάτων τοῦ Α'. Τόμου τοῦ ΕΣΠΕΡΟΥ, κατασκευασθέντων κατὰ
σχέδιον παραγγελθέν ἐπὶ τούτῳ ἐν τινι τῶν μεγαλειτέρων βιβλιο-
δετικῶν καταστημάτων τῆς Γερμανίας.

Ἐκαστον τῶν κομψῶν τούτων καὶ ἐπιγρύσων περικαλυμμάτων
τιμᾶται μαρκῶν 5 (ἧτοι φράγκων 6.25) καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερον
ταχυδρομικῶν τελῶν ἐπὶ προκαταβολῇ τοῦ τιμήματος.

Ἀποστολὴ πλειοτέρων περικαλυμμάτων ὁμοῦ εἶναι ἀκριβεστέρα
καὶ ἀσφαλεστέρα. Εἰς τοῦτο ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν Κυρίων
συνδρομητῶν.

Συντάκτης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίῳ καὶ Λειψία. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΑΙΝΟΥ ἐν Λειψία.